

ဆုလေးနွယ်

ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်

မိုးရွာပြီးစခါတော

BURMESE
CLASSIC

တက္ကသိုလ်အမှတ်

- ၅၀၁၆၂၀၀၆၁၂

ဗဟိုကုမ္ပဏီအမှတ်

- ၅၀၀၁၃၂၀၂၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မေလ
ပထမအကြိမ်။

အုပ်ချုပ်

- ၅၀၀

တန်ဖိုး

- ၁၅၀ ကျပ်

အုပ်ဒီဇိုင်း

- ဘိုဘိုထွန်း

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)

စံပယ်အောင်အက်

၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။

ထုတ်ဝေသူ

- ဒေါ်မိုးသိတာ (မိုးမိုးစာပေ)

(မြ-၀၃၀၅၁)

အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

www.burmeseclassic.com

ဆုလေနန္ဒယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊

မိုးရွာပြီးစ ခဏကြာ

BURMESE
CLASSIC

စိုးစိုးစာပေ

ကိုယ်တာ ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက
 ကိုယ့်ကို မုန့်တစ်ခါဝယ်ကျွေးတဲ့သူကို
 ဆယ်ခါလောက် ပြန်ဝယ်ကျွေးရမှ ကျေနပ်တယ်။
 ကိုယ့်အပေါ် နည်းနည်းကောင်းရင် ...
 ဆယ်ဆမက ပြန်ကောင်းချင်တဲ့သူဖြစ်တယ်။
 ကိုယ့်ရဲ့မွေးနေ့ရက်မြတ်ကို ...
 သူမက မထင်မှတ်ဘဲ...
 အသိအမှတ်ပြုလာတဲ့အခါ
 ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းနဲ့...
 သူမရဲ့မွေးနေ့ကိုလည်း
 နောင်အမြဲတမ်း...
 အသိအမှတ်ပြုသွားဖို့
 စဉ်းစားတယ်။
 သူမဖက်က ကိုယ့်ကို...
 အနည်းငယ်လေးချစ်တယ်ဆိုခဲ့ရင်...
 ကိုယ်က အဆပေါင်းများစွာ
 ပေးဆပ်ခြင်းတွေနဲ့
 တစ်သက်လုံးချစ်သွားချင်တယ်။

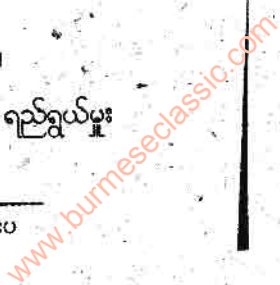

• ဇင်ရဲ

ကျွန်မဟာ ...
 ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့
 အခုလောလောဆယ်မှာ
 အဖွဲ့ရဲ့
 အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရတယ်။
 ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူတွေလည်း
 ကံအားလျော်စွာ...
 အများကြီးပဲ ရှိနေတယ်လေ။
 ဒါပေမဲ့...
 ကျွန်မဘဝင်မမြင့်ရဲဘူး။
 ဘာကြောင့်လဲဆိုရင်...
 လောကကြီးက ကျွန်မကို...
 ဘဝင်မြင့်ခွင့်မပေးဘူးဆိုတာ...
 ကျွန်မကောင်းကောင်းသိထားလို့ပဲ။
 အထူးသဖြင့်တော့
 အချစ်ရေးကိစ္စပေါ့...။
 ချစ်တဲ့သူနဲ့ဆုံစည်းဖို့ဆိုတာ
 မလွယ်ကူဘူးလေ။
 ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို...
 ကျွန်မက 'ချစ်ခြင်း' ကို
 ဖန်တီးထားလေးစားပါတယ်။

ရည်ရွယ်မှု

‘ရွယ်မှူး’က တံခါးရှေ့မှာရပ်ပြီး အခန်းတံခါးကို တဘုန်း
 ဘုန်း လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လိုက်ပေမယ့် အခန်းထဲက ‘ပိညက်’က
 လုံးဝမလှုပ်၊ အသံလည်းမပေး၊ လာပြီလည်းမအော် ငြိမ်သက်တိတ်
 ဆိတ်လို့နေသည်။

“ဟဲ့...ညွှက်ညွှက်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ တံခါးဖွင့်လေ”
 ဟု အပြင်ကအော်တာလည်း မကြား။

တော်တော်ဆိုးပါလားနော်။

အခန်းတံခါးကို လုံးဝလာမဖွင့်။

အိပ်များပျော်နေပြီလားမသိ။

ဂစ်တာထည့်ထားသော သားရေအိတ်ကို ဖြည်းဖြည်းချ
 ထားပြီး စိတ်မရှည်စွာ ခါးနှစ်ဖက်ထောက်မိပါ၏။ အပြင်က ခဏ

www.burmeseclassic.com

မော့နှင့်ပြန်လာတာ သူက တံခါးမဖွင့်။ သည်လောက်ခေါက်နေ
တာ မကြားဘဲမနေပါ။ အိပ်ပျော်နေတာလား။ ရေချိုးခန်းဝင်နေ
တာလား။ လက်မှာပတ်ထားသော နာရီအနီရဲကလေးကို ငုံ့ကြည့်
မိပါ၏။

သည်အချိန် ရေချိုးစရာလား။

ပိညက်က ညဘက်ရေမချိုးတတ်ပါ။

ဂစ်တာအိတ်ကို ပြန်ဆွဲယူပြီး အောက်ကိုပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။

အောက်ထပ်ထမင်းစားခန်းမှာ ကော်ဖီသောက်နေသော သံချိုက
“ဟဲ့...ရေမချိုးဘူးလား၊ အင်္ကျီမလဲဘူးလား၊ ဒါဘယ်လဲ” ဟု
မေးလာသည်။

“ဘယ်မှမသွားပါဘူးဟယ်”

ညည်းညည်းကလေးပြောပြီး ဂစ်တာအိတ်ကို ဧည့်ခန်းက
နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာမှာ သွားတင်ထားပြီးမှ ပြန်လျှောက်လာလျက်
ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ထိုဂစ်တာက ရွယ်မှု၏ အမြတ်နိုးဆုံးအရာ။ ပစ်စလပ်

မိုးရွာပြီးခ ခဏကြာ

ခတ်မထားချင်ပါ။ ပစ်စလက်ခတ်ထားလို့ မဖြစ်။ သည်ဂစ်တာ
လေးကို အပျက်စီးမခံနိုင်ပါ။

“ကော်ဖီသောက်မလား”

သံချိုမေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်သည်။ သံချိုက ကော်ဖီ
ဝါတ်ဗူးထဲက ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်ထည့်ပေးပြီး မုန့်ပန်းကန်ကို ရှေ့တိုး
ရွှေပေး၏။

“ရွယ်မှူး” က ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ချ
ထားပြီး ပိုက်ဆံအိတ်၏ လက်ကိုင်ကြိုးမှာ ချိတ်ထားသော ဟင်းနီ
ဖုန်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

“ဒီနေ့ နားလိုက်တော့မယ်၊ လာမကဖြစ်တော့ဘူးလို့
ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ”

သည်ည အကတိုက်ဖို့ ချိန်းထားတာရှိသည်။ အဖွဲ့လိုက်
အကဆိုတော့ ခဏခဏတိုက်ရသည်။ ညှိရသည်။ စိတ်ရှည်ရ
သည်။

“ခဏတဖြုတ်သွားလိုက်ပါလား”

“ဆုလေးနွယ် မဖြစ်ပါဘူး၊ အကြာကြီးတိုက်ရမှာ ညဉ့် နတ်မှာပဲ”

သံချိုက သွားချင်ပေမယ့် ရွယ်မှူးက နားချင်ပြီဆိုတော့ ဇွတ်မပြော။ ရွယ်မှူးက အဓိကမဟုတ်လား။

သူတို့လေးယောက်မှာ ရွယ်မှူးက အခရာ။ နာမည်အကြီး ဆုံး။ လူသိအများဆုံး ပရိသတ်အခိုင်မာဆုံးပါ။

သံချိုတို့ သုံးယောက်ကို ရွယ်မှူးနှင့်တွဲပြီး သိကြတာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွယ်မှူး၏ ဦးဆောင်မှု၊ ဆုံးဖြတ်မှုအောက် မှာ သူတို့က နေကြတာပါ။

“ဟော...ဟိုမှာ ဆင်းလာပါပြီ၊ မအိပ်သေးပါဘူး”

ပိညက်က ထဘီရှည်ကလေးကို ခြေမျက်စိဖုံးအောင်ဝတ် ပြီး တဖျတ်ဖျတ်နှင့် လှေကားက ဆင်းလာ၏။

“ဟဲ့...ခုနု ရွယ်မှူး တံခါးခေါက်ခေါ်နေတာ မကြားဘူး လား၊ နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကြားပါတယ်”

“ကြားရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့မဖွင့်တာလဲ”

“ဖွင့်သားပဲ၊ မရှိတော့တာ”

“ချွက်ချင်းမဖွင့်နိုင်အောင် နင်က ဘယ်သွားနေလို့လဲ၊
ပြောစမ်းပါဦး”

ပိညက်က ပြန်မဖြေဘဲ ဒီခနဲရယ်သည်။ သံချိုက သူ့ကို
မျက်စောင်းရွယ်၏။

“မိတ်ဆက်စာရေးနေလို့ပါ”

တိုးတိုးဖွဖွကလေး ပြောလာတော့ ရွယ်မှုးက စိတ်ပျက်
သလိုကြည့်၏။ ပိညက်ဖက်ကသာ မိတ်ဆက်စာတွေ အစောင်
ပေါင်းများစွာ ရေးနေတာ ဟိုဘက်က တစ်ခါမှ စာမပြန်ပါ။
ဒါကိုပဲ ဇွဲကောင်းသည်။

“ဒီလိုဝီရိယကို တခြားနေရာမှာ သုံးရင် တော်တော်
အကျိုးရှိမယ်”

ပိညက်ကို သံချိုက ငေါက်၏။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လုပ်မနေနဲ့တော့”

“ဟာ...ရေးမှာပဲ၊ စာမပြန်တာ မအားသေးလို့ပေါ့၊ သံချို တို့ရော စာပြန်လို့လား၊ မိတ်ဆက်စာတွေ ဖတ်အားလို့လား”

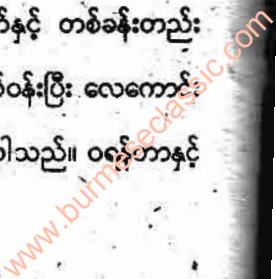
“ဘာဆိုလဲ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် စကားများမှာစိုးတာမို့ ရွယ်မူးက

“ပြောမနေပါနဲ့ သံချိုရယ်၊ ရေးချင်လည်း ရေးပါစေ၊ သူခံစားမှုပဲပေါ့” ဟု ဝင်ဖြန်ဖြေလိုက်၏။

ပြီးမှ ဂစ်တာကို သွားယူပြီး အပေါ်ထပ်တက်လာခဲ့သည်။ သံချိုတို့က ချမ်းသာပြည့်စုံပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ ရွယ်မူးတို့၏ 'Black Diamond' အဖွဲ့ဝင်လေးယောက်စလုံး သည် အိမ်မှာ လာနေလို့ရသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သီချင်းရေး၊ သီချင်းဆို၊ အနုပညာကို အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ခွင့်ရနေပါသည်။ အနှောင့်အယှက်မရှိ။

ရွယ်မူးက သံချိုညီမလေး ပိညက်နှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူတူနေပါသည်။ ပိညက်အခန်းက ကျယ်ဝန်းပြီး လေကောင်း လေသန့်ရသည်။ ဝရန်တာကျယ်ကြီးလည်း ပါသည်။ ဝရန်တာနှင့်

အခန်းကို မှန်ညိုများနှင့် စလိုက်ဒရောတတ်ထားတာမို့ ရွယ်မှုးက နှစ်သက်သဘောကျပြီး ပိညက်နှင့်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

“အဝတ်အစားသွားလဲဦးမယ်”

သံချိုနှင့် ပိညက်ကို ပြောကာ အခန်းရှိရာဘက် လာခဲ့၏။ ပိညက်က...

“ရွယ်မှုး...ပိညက်စာတွေ လျှောက်မဖတ်နဲ့နော်” ဟု ရှက်ရှက်နှင့်မှာ၏။

“မဖတ်ပါဘူး”

ရေးလည်းရေးသေး ရှက်လည်းရှက်တတ်သေး။ ဘာလေး မှန်းကိုမသိ။

အခန်းထဲဝင်လာပြီး တံခါးပိတ်ကာ မှန်ရှေ့မှာရပ်မိ၏။ ဣင်းဘောင်းဘီပေါ်က ထပ်ဝတ်ထားသော စကဒ်တိုတို ယန်းဆီ ရောင်ကလေးကို ပထမဦးဆုံး ချွတ်လိုက်၏။ စကဒ်အတိုကလေး တွေဆို ရွယ်မှုးက ဘောင်းဘီရှည်ပေါ်က ထပ်ဝတ်လေ့ရှိသည်။ လုံခြုံပြီး ခေတ်မီသောစတိုင်လ်မျိုး ပေါ့ပါးပြီး လှပသောစတိုင်လ်

ရွယ်မှူးနှစ်သက်သည်။ မလုံမခြံ၊ မဝတ်တတ်ပါ။ စိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တတ်သည်။

အိမ်နေရင်း ဂါဝန်ရှည်ကလေး တစ်ထည်ဝတ်ကာ မျက်နှာ
ခြေလက်ဆေးဖို့ ပြင်၏။

သည်ညတော့ အပြင်မထွက်ချင်။

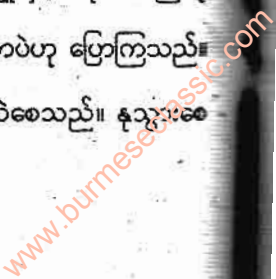
ရွယ်မှူး ဘာလို့ သည်လောက်ပင်ပန်းနေပါလိမ့်။ မနက်
အစောကြီးကတည်းက တောက်လျှောက်အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့တာ
မရပ်မနား။

ဆံပင်ကလေးတွေကို ခေါင်းစည်းကွင်းပျော့ပျော့ကလေး
နှင့် စုစည်းချည်နှောင်ထားလိုက်၏။

အခုတလောကလေးမှ ကောက်ထားသော ဆံပင်ကလေး
ကို အရမ်းမြတ်နိုးနေမိသည်။

ထိုဆံပင်ကောက်ကလေးက ရွယ်မှူးနှင့် လိုက်သည်ဟု
ထင်မိသည်။ လူတိုင်းကလည်း သိပ်လိုက်တာပဲဟု ပြောကြသည်။

ဆံပင်ပုံစံက မျက်နှာကို ပြောင်းလဲစေသည်။ နုညားစေ

တာလည်း ဆံပင်။ ရင့်သွားစေတာလည်း ဆံပင်။

ရွယ်မှုက မှန်ညိုစလိုက်ဒရောကို တွန်းဖယ်ပြီး ဝရံတာ ထွက်ဖို့ ပြင်ခိုက်မှာပဲ အသည်းပုံပန်းအိုးနှင့် ထည့်ထားသော ကြာပန်းအိုးကို မြင်ရသည်။ မရမ်းရောင် ကြာပန်းပွင့်သုံးပွင့် ပြီးတော့ ကြာဖူး ကြာခွက် ကြာရွက်များ စေဝေဆာဆာ စုံစုံလင်လင်ပါသော ကြာပန်းအိုးကလေး။

လှပသက်ဝင်ပြီး ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းမြေ့အေးချမ်းသည်။ ထည်ဝါသည်။

မရမ်းပြာရောင် ကြာပန်းများ၏ စွဲဆောင်မှုကြောင့် ရွယ်မှု ခြေလှမ်းတွေက ကြာပန်းအိုးအနီးကို ရောက်သွား၏။

လှပသော ကဒ်အနီရောင်ကလေးကို ဖြည်းဖြည်းညင်သာ ဆွဲယူဖတ်ကြည့်မိ၏။

“ဆရာဇင်ရဲအတွက် မွေးနေ့အမှတ်တရ” ဆိုပါလား။

ပြီးတော့ တိကျသောနေ့စွဲတစ်ခု။

ဟင်။

ရွယ်မှူးက မျက်လုံးကလေးတွေ ရက်စွဲဆီမှာ စိုက်တန်
ငြိမ်သက်ကာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

အဲဒါ ရွယ်မှူးမွေးနေ့ပါ။

ဘာလို့ မွေးနေ့ချင်းတူနေရတာလဲ။

ထိုစာရေးဆရာ၏ မွေးနေ့ကို ပိညက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
သိနေပါလိမ့်။

အတွင်းကျကျ လေ့လာထားပါရောလား။

ဇင်ရဲ စာအုပ်ထွက်တိုင်း ဝယ်သိမ်းသည်။ အားလျှင်
ထိုစာအုပ်တွေပဲ ပြန်ပြန်ဖတ်သည်။

ပိညက်က ဇင်ရဲ၏ အမာခံပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ကြာပန်း
အိုးလေးကို သေချာကြည့်ပြီးပြီမို့ မတ်တတ်ရပ်မိတုန်းမှာ ပိညက်
ရောက်လာ၏။

“အဟင်း...ဆရာဇင်ရဲအတွက် (ဘတ်ဒေးပရဲစင့်နံ)
မွေးနေ့လက်ဆောင်လေ၊ လှရဲ့လားဟင်”

“လှပါတယ်၊ အရမ်းလှတယ်”

ရွယ်မှူးက ခေါင်းညိတ်၏။

“သူ့မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ အင်တာဗျူး ဖတ်တာလား”

“ဟင့်အင်း...သူ့အင်တာဗျူးတွေ မပါပါဘူး၊ သူက စာပဲရေးတာ၊ လူသိခံတာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ...ဪ ဟုတ်လား”

“သူ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ရင်းနဲ့ သိလာတာပါ”

“သေချာလို့လား”

“သေချာတာပေါ့”

ဝတ္ထုထဲက နေ့စွဲတစ်ခုသည် စာရေးသူ၏ မွေးနေ့လည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ။ ပုံသေယူဆလို့ရပါ့မလား။ ပိညက်က ဘာလို့ ယုံကြည်နေပါလိမ့်။

“ရွယ်မှူး မသိပါဘူး၊ စာရေးဆရာဆိုတာမျိုးက သူ့ဘဝရဲ့ ပုံရိပ်တွေ စာထဲမှာ ထင်ဟပ်နေတတ်တယ်၊ ထည့်ရေးမိတတ်တယ်”

“အင်း”

ပိညက်က ကြာပန်းအိုးလေးဘေးမှာ ထိုင်ချပြီး သဘော ကျစွာ ကြည့်နေ၏။

“သူ့မွေးနေ့တင်မကဘူး သူ့မှာ မိန်းမမရှိသေးဘူး ဆိုတာ ရော၊ ပြီးတော့ သူက တစ်ခါအသည်းကွဲဖူးတာရော သိနေတယ်”

ရွယ်မှူးက ပိညက်ကိုကြည့်ကာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေမိ၏။
ဇင်ရဲစာအုပ်တွေ ကြိုက်မှန်း သိပေမယ့် သည်လောက်စွဲလမ်း ရူးသွပ် မှန်း မသိခဲ့ပါ။ တကယ့်ကို ဇင်ရဲခရေစီပါလား။

“သူက တစ်ခါတလေ မိန်းမ မကောင်းကြောင်း ပြော တတ်တယ်၊ သူတွေ့ဘူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မကောင်းတာနဲ့ အားလုံးကို အတူတူလို့ မြင်ပြီး အမြင်စောင်းနေတာလေ”

ရွယ်မှူးက ဖွဖွပြီးပြီး ပိညက်နှင့် အတိုက်အခံမပြောတော့ ပါ။ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိတာက အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ကို ပရိသတ်တစ်ယောက်က နက်ရှိုင်းစွာ အသိမှတ်ပြုထားတတ်ပါလား ဆိုတာ။

ပိညက်ဆို ဇင်ရဲအကြောင်း အကုန်သိသည်။ အကုန်စိတ်
ဝင်စားသည်။ ဇင်ရဲကိုလည်း လေးစားသည်။

ရွယ်မှူး ဆုံးဖြတ်မိတာက ရွယ်မှူးလည်း ပရိသတ်ကို
သည့်ထက် လေးစားဖို့ပါပဲ။

ပရိသတ်မေတ္တာကို ရွယ်မှူး သိလာခဲ့ပြီ။ ပိညက်ကို အနီး
ကပ်ကြည့်ပြီး သိသွားတာပါ။ အစကဆို ရွယ်မှူးမွေးနေ့တိုင်း မွေးနေ့
လက်ဆောင်ကလေးတွေ ရောက်လာတတ်တာကို သိပ်ဂရုမစိုက်မိ
ခဲ့ပါ။ အလုပ်မအားတာရော အမှတ်တမဲ့ နေမိတာရော နှစ်မျိုးစလုံး
ပါပဲ။

ရွယ်မှူးမွေးနေ့ဆို ချစ်စရာကောင်းသော အရုပ်ကလေးတွေ
ချော့ကလက်တွေ ပန်းစည်းကလေးတွေ ရောက်လာတတ်ပါသည်။

သည်နှစ်မွေးနေ့မှာတော့ ပရိသတ်၏မေတ္တာကို တုံ့ပြန်
ဂရုစိုက်ဖို့ ရွယ်မှူး ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

“ဘယ်လိုပေးရင်ကောင်းမလဲဆိုပြီး စဉ်းစားနေတာ၊ ဆရာ
ဇင်ရဲမွေးနေ့ရောက်ဖို့ ငါးရက်ပဲလိုတော့တယ်”

“အိမ်မှာသွားပေးပေါ့”

“အိမ်လိပ်စာမှမသိတာ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်၊ စာအုပ်တိုက်ကို သွားမေးရင်
ပြောပြမှာပဲ၊ စာရေးဆရာပဲ အိမ်လိပ်စာ ဝှက်ထားလို့မရပါဘူး
ပြောရမှာပဲ”

“မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး မပေးရဲပါဘူး၊ စာအုပ်တိုက်ကိုပဲ
ပေးလိုက်မယ်”

“ရောက်တော့ ရောက်သွားမှာပဲ၊ စာအုပ်တိုက်နဲ့ စာရေး
ဆရာဆိုတာ အမြဲအဆက်သွယ်ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း...ပေးချင်တာက သူ့စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး သူ့ကို
လေးစားသဘောကျလို့ပါ၊ မရိုးမသား မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့စာဖတ်
ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ၊ တခြားသဘောမပါဘူး”

“ပိညွက်ရယ်...ဘယ်သူမှ ရိုက်မစစ်ဘူး”

ရွယ်မှုးက စ,လိုက်တော့ ပိညွက်မျက်နှာကလေး ရဲဘွတ်
သွား၏။

အသားဖြူသူမို့ ပါးပြင်လေးတွေ ရှက်သွေးကြောင့် နီရဲ
သွားတာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပါသည်။

“အဲဒီလိုအထင်ခံရမှာ အကြောက်ဆုံးပဲ”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလာတော့သည်။

“ဆရာဇင်ရဲကလည်း ငယ်သေးတယ်၊ ပိညက်ကို
အထင်သေးမှာ ကြောက်တယ်၊ လူကို စိတ်ဝင်စားလို့ ချဉ်းကပ်ရင်း
နှီးချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“အင်းပါ...လိပ်ပြာသန့်ရင် ဘာမှဖြစ်စရာမလိုပါဘူး”

ရွယ်မှူးက အားပေးရသည်။

“အခုတောင် သံချိုက တစ်မျိုးထင်နေတာလေ”

သူတို့ညီအစ်မက တည့်လိုက်မတည့်လိုက်ပါပဲ။

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ပြည့်အောင် အစေးမကပ်။

စကားနှစ်ခွန်းသုံးခွန်း ပြောမိတာနှင့် စပြီး ငြင်းခုံကြပါ
ရော။ ဒါတွေ ရွယ်မှူးတို့ သိပြီးသားပါ။

“သံချိုက ရှုံ့ချနေတာ ရူးပေါပေါအလုပ်တွေတဲ့၊ ဘယ်သူ

က နင့်ကို အသိအမှတ်ပြုမှာလဲတဲ့”

ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။

သံချိုက ပိညက်ကို ရစရာမရှိအောင် ဝေဖန်အပြစ်တင်
တာ။ သူက အဲဒါမျိုးတွေ အားမပေး။

“ပိညက်ရယ်...ငါတို့လို ရွယ်မှူးကိုလို အနုပညာအလုပ်
လုပ်တဲ့လူတွေနဲ့ ဒီလောက်နီးစပ်နေပြီး နင့်မှာ အဲဒီလိုအတွေးမျိုး
ရှိတာ အံ့ပါရဲ့ဟယ်၊ ခေတ်မီစမ်းပါ။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်က
မိတ်ဆက်မိတ်ဖွဲ့တာမျိုးကို ဘယ်အလေးတနက်ထားပါ့မလဲ”

သံချိုက လက်တွေ့ဆန်သလောက် ပိညက်က စိတ်ကူး
ယဉ်ဆန်သူ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရွယ်မှူး လုံးဝဝင်မပါ။ အသာက
လေး ဘေးထွက်နေလိုက်သည်။

ပိညက်ဘက် လိုက်ပြောလို့လည်းမဖြစ်။ သူငယ်ချင်း
သံချိုက စိတ်ဆိုးဦးမှာ။ ပိညက်က ခင်စရာကောင်းသော ညီမလေး
တစ်ယောက်ပါ။ သံချိုပြောသလို ပစ်ပစ်ခါခါကြီး မပြောရက်။

သည်တော့ ဝင်မပါတာပဲ ကောင်းသည်။

သံချိုဘက်က ကြည့်ရင်တော့ ဝိညာဏ်က မှားနေတာ။

သူခံစားချက်နှင့်သူတော့ မှားတယ်မဆိုသာ။ အပြစ်တင်ရလည်း ခက်သည်။ ရွယ်မှူးလည်း ထင်တာကတော့ သူ့မိတ်ဆက်စာကို သိပ်ပြီး အလေးထားမည်မထင်။

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ရွယ်မှူးက မွေ့ရာဘက်ပြန်လျှောက် လာ၏။ ဟင်းနီဖုန်းက မြည်တာမို့ ဖုန်းနံပါတ်ကြည့်မိတော့ ရွယ်မှူး ၏ အိမ်က ဖြစ်နေပါသည်။

“ဟဲလို”

“မမလား”

ညီမလေး ရွယ်စူး၏ အသံမှန်း သိလိုက်တာမို့...

“ဘာလဲငယ်လေး ပြော” ဟု မေးမိ၏။

“ဒီည ပြန်လာမလားတဲ့ မေမေက”

“မလာတော့ဘူးဟာ၊ အရမ်းပင်ပန်းလို့ အကတိုက်စားရာ

ရှိတာတောင် ဖျက်လိုက်တယ်”

“မမနေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း...ဖျားချင်သလိုပဲ”

“ဆေးသောက်လိုက်ဦး၊ သန်ဘက်ခါ မမတို့ လိုက်ရိုး
ရှိတယ်မဟုတ်လား”

ငယ်လေးက စိတ်ပူပြီး သတိပေးစကားဆို၏။

“အေးပါ၊ သောက်မှာပါ၊ မေမေက ကိစ္စရှိလို့လား”

“အင်း”

“ဒါဆို မေမေနဲ့ပြောမယ်လေ”

“မမရွယ်မှူးလာမှ မပြောမယ်တဲ့”

“အင်းလေ...ဒါဆိုလည်း နောက်နေ့ လာခဲ့မယ်”

“ခဏနေပါဦး၊ ငယ်လေး ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ ဘာလဲ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ငယ်လေးက စစ်ပစ်ချဲ့ချဲ့ကလေး ရယ်သည်။

သည်ရယ်သံကို အလွတ်သိနေပါပြီ။

ပိုက်ဆံလိုလာလျှင် ရယ်တတ်တာ။

“ငယ်လေးဆိုင်ခန်းက တစ်နှစ်စာပိုက်ဆံ သွင်းရတော့
မယ် မမရဲ့၊ ငယ်လေးက ဟိုတစ်ပတ်ကပဲ ပစ္စည်းထွက်ဝယ်ထား
တော့ မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်လေ၊ မမ အဲဒါ ခဏစိုက်ပေးထားပါ”

ရွယ်မှုးက တစ်ချက်ပြုံးမိ၏။

ခဏစိုက်ပေးထားဆိုပေမယ့် ပြန်ရဖို့က မသေချာ။ ပြန်ပေး
ရင်လည်း ပေးလိမ့်မည်။ မပေးရင်လည်း ပြန်တောင်းဖို့မလွယ်။
သည်လိုပါပဲ။ ဘာအတွက်ပဲ ငွေလိုလို ရွယ်မှုးကပဲ စိုက်ထုတ်ပေး
ရတာ။ မိသားစုဆိုတော့လည်း ငြင်းလို့မရ။

“နော်...မမ၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ဆယ့်နှစ်သိန်းလေ”

ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ကာ...

“အင်းလေ...မနက်ဖြန် အိမ်လာမှ ပြောတာပေါ့၊ မေမေ

က တွေ့ချင်တယ်ဆို”

“အင်း...ငယ်လေး အရင်ပြောထားတာနော်”

“အေးပါ”

ရွယ်စူးစကားက ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ငယ်လေး အရင်ပြော
တာဆိုတော့ နောက်ထပ်ဘယ်သူက ဘာပြောဦးမှာလဲ၊ မေမေလား၊
ကိုကိုလား။

“ဒါပဲနော်...ဒါပဲ”

ရွယ်စူးက သူပြောချင်တာ ပြောပြီးပြီမို့ ဖုန်းချသွား၏။
ရွယ်မူးက ဖုန်းကလေးကိုကိုင်ပြီး ဝရန်တာ ထွက်ရပ်
ငေးနေမိသည်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ချစ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်ကို
တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်မိ၏။

ဟိုတုန်းကတော့ သွေးပူနေတော့ ခွင့်လွှတ်လို့မရခဲ့။ အခု
တော့လည်း တဖြည်းဖြည်း နားလည်ပေးနိုင်လာသလိုပါ။

ငွေသည် လူသားတို့၏သခင်လား။

ငွေကြောင့် အရာရာ ပြောင်းလဲရသည်။

အပြစ်တင်ရလည်း ခက်ခက်လာတယ် သတိုးရယ်။ ငွေ
မျက်နှာကို ကြည့်တတ်တာ သတိုးရဲ့ မှန်ကန်တဲ့ရွေးချယ်မှု ပါပဲ
လား။ ပါးနပ်မှုပဲလား။

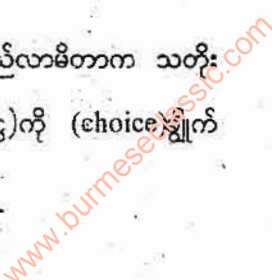
ပိုက်ဆံနှင့် ပတ်သက်လို့ အခက်အခဲရှိလာတိုင်း စိတ်
အနှောင့်အယှက် ကြုံလာတိုင်း မျက်စိထဲမြင်မိတာ သတိုးရဲ့ ပြုံးနေ
တဲ့မျက်နှာ။

သတိုးလုပ်သွားတာ မှန်ကန်ရဲ့လား။

သတိုးအောင်ဆိုသော ရွယ်မှုးချစ်သူက သစ္စာနှင့် ပိုက်ဆံ
နှစ်ခုယှဉ်ရွေးဆို ပိုက်ဆံကိုရွေးမယ့်သူ အချစ်နဲ့ပိုက်ဆံ နှစ်ခုရွေးဆို
ပိုက်ဆံကို ရွေးမယ့်သူ။ သူက ပိုက်ဆံတစ်မျက်နှာပဲ ဂရုစိုက်တတ်
သူပါ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဝန်ခံထားပါသည်။

ကိုယ်ကတော့ 'အိုင်ဝင်န့်မန်းနီး(I want money) တဲ့။
ငွေပဲလိုအပ်ပါသတဲ့။

တစ်နေ့တခြား ရွယ်မှုး နားလည်လာမိတာက သတိုး
မမှားဘူးဆိုတာပဲ။ သတိုးက မန်းနီး(ငွေ)ကို (choice)ရွက်

ရွှေလှိုင်နွယ်နွယ်တာပါ။

လက်ထဲကိုင်ထားသော ဟင်းနီဖုန်းကလေး မြည်လာတော့ ရွယ်မှုး အတွေးစပြတ်ကာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်မိ၏။ အိမ်က ခေါ်တာပါပဲ။

“ဟဲလို”

“သမီးကြီးလား”

“ဟုတ်...မေမေ”

မေမေဆီကဖုန်းမို့ ရွယ်မှုး တလေးတစား ထူးမိပါ၏။

သည်နေ့မလာဖြစ်တာပါ ပြောပြသည်။

“သမီးကြီးရေ”

“ရှင်...မေမေ”

“ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာက မေမေ၊ သမီးညီမက မေမေကို

လူလည်ကျသွားတာလေ”

“ဟုတ်လား”

“မေမေက မနက်ဖြန် ပေးစရာလေးတစ်ခုရှိလို့ ငွေနည်း

www.burmeseclassic.com

နည်းလိုတာနဲ့ သမီးဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာကို အငယ်မက ကြားဖြတ် ပြီး သူလိုတာ သူအရင်ပြောသွားတာကွဲ့၊ သူက ကြော်ငြာဝင်တာ”

ရွယ်မှူးက မေမေ့စကားကို ရယ်မိ၏။

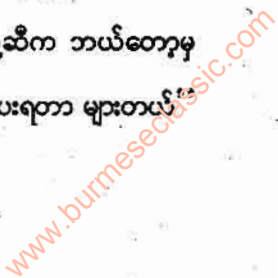
မေမေက သမီးတွေနှင့်အပြိုင် ခေတ်မီသူပါ။ ပြောတော့ လည်း ခေတ်စကားလုံး အင်္ကျီဝတ်တော့လည်း မကျန်ရစ်ဘဲ ညီအစ်မတွေလို ကင်ရလောက်အောင် နုပျိုသွက်လက်၏။

“သမီးမှာရှိရဲ့လား”

မေမေကတော့ အမေပီသစွာ လက်ထဲရှိမရှိ အရင်ဦးဆုံး မေးတတ်ပါ၏။

“ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ မေမေ”

“ပါးပါးပါပဲ၊ ဆယ်ခုလောက်၊ မနက်ဖြန်ချိန်းထားပြီးသား ဖြစ်နေပြီ၊ မေမေက ပစ္စည်းကလေးကြိုက်တာနဲ့ ဝယ်လိုက်တာ၊ လက်ရာကလေးလည်း သန့်တယ်၊ ငယ်လေးဆီမှာရှိလိမ့်မယ် ထင် ထားတာ၊ ဒီကောင်မလေးက မရှိဘူးတဲ့၊ သူ့ဆီက ဘယ်တော့မှ လှည့်လို့မရဘူး၊ အမြဲလိုနေတာပဲ၊ သမီးကြီးပဲပေးရတာ များတယ်”

ရွယ်မှူးက မေမေ့ကို အငြင်းစကားမဆိုချင်။ မေမေ့ဆန္ဒကို ခေါင်းမခါရက်ပါ။ မေမေက သူကြိုက်တာလေး ဝယ်ထားပြီး ပြီမို့ ကျန်သည့်ပိုက်ဆံကို ရွယ်မှူးက ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှာပေးရတော့မှာပါ။ မေမေ ရွယ်မှူးဆီက ပိုက်ဆံတောင်းတိုင်း ရွယ်မှူး မငြင်းရက်ပါ။ လက်ထဲမရှိလည်း ရှာကြံပေးစမြဲပါ။ တစ်လောက လုံးမှာ သည်အမေ့ကိုတော့ ရွယ်မှူး ဘယ်တော့မှ ခေါင်းမခါချင်။ အမေကတောင်းလာလျှင် ပေးကိုပေးနိုင်ရမည်။

“ရွယ်မှူး မနက်ဖြန်လာခဲ့မယ်လေ၊ မေမေ ဘယ်အချိန် ချိန်းထားလို့လဲဟင်”

“ညနေပိုင်းမှပါသမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...သမီးလာမှယူလာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေးကွယ်...အေး...အေး”

မေမေက ရွယ်မှူး နေကောင်းရဲ့လား ဘာညာမေးသည်။ သောက်ဖို့ဆေးတွေ ပြောတာလည်း လေးငါးဆယ်မျိုး။ မေမေသမီးဆေးကြောက်တတ်တာ မေမေလည်း သိသားပဲမဟုတ်လား။

ဘာလို့များ ဆေးအမည်တွေ ပြောပြနေရတာလဲ။ မေမေက လက်ထဲ အရောက်ထည့်ပေးလျှင်တောင် အသာကလေး အိပ်ရာဘေး ချထား တတ်သူပါ။

“ရွယ်မှူး သောက်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူးမေမေ” ဟု ငယ်လေး လှမ်းပြောတာ ကြားရသည်။

“မေမေရေ...ဆေးဆိုင်ဖွင့်လို့ရတော့မယ်”

ရွယ်မှူးက မေမေ့ကို ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် ဆိုမိ၏။

“ရောဂါဆိုတာ မွေးမထားရဘူး”

“အင်း...သိပြီ”

ရွယ်မှူးက ဆေးကြောက်တတ်သူမို့ မေမေက ကလေးတွေ စားသော ဆေးအပျော့စားလေးတွေ တိုက်တတ်၏။

မေမေ ဆေးဆိုင်မှာ ဆေးသွားဝယ်လျှင် ကလေးပေါက်စန လေး ရှိသည်ပဲ ထင်တတ်ကြတာပါ။

ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးဆိုလည်း အရည်ကလေးမှ။ အစာ ကြေဆေးဆိုလည်း ကလေးတွေသောက်ရသောဆေး အပျော့စား

လေးမှ။ ဆေးပြင်းပြင်းတွေဆို လုံးဝမသောက်နိုင်။ ခေါင်းမှူးတတ်
ပါသည်။

မေမေကတော့ ရွယ်မှုအကြောင်း အသိဆုံးပါ။ ညီမလေး
ရွယ်စူးက ဆေးတိုက်ရမခက်။ ဘာဆေးလာလာ သောက်ဆို ချက်
ချင်းသောက်ပြီးသား။ ဆေးလုံးကလေးတွေကို ပဲလှော်များ မှတ်နေ
သလားမသိပါ။ ဘာမှမဖြစ်ဘဲလည်း ဆေးတွေသောက်နေတတ်
သည်။ စီဗစ်(CEVIT)၊ ဖောလစ်အက်အစ်(FOLIC ACID)၊
ဖြူရာမင်းဘီစီ၊ ပြီးတော့ ဗီတာမင်အီး(VITAMIN E) ဒိုင်ဂျင်းတို့
ပါရာစီတမောတို့လည်း အမြဲသောက်သည်။ မနက်မုန့်စားပြီးတာနှင့်
ဘားပလက်အားဆေးလည်း သောက်စေချင်တာမို့ ကလေးတွေ
သောက်ရန် ထုတ်ထားသော ဘားပလက်အားဆေးအရည်ကလေး
မှန်မှန်ဝယ်ပေး၏။ သောက်တစ်ရက် မသောက်တစ်ရက်နှင့်
ရွယ်မှုက သိပ်ဂရုမစိုက်။

“အလကားနေရင်း ဆေးတွေမသောက်စမ်းပါနဲ့ ငယ်
လေးရယ်” ဟု တားမြစ်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

“လိုအပ်လို့သောက်တာပေါ့”

“မလိုအပ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကြိုသောက်ထားတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာကောင်းတာလဲ”

“ကောင်းတာတွေ ရှင်းပြရရင် အများကြီး၊ မမရွယ်မှုး
နားမလည်ပါဘူး”

ငယ်လေးက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်သူ သောက်စမြဲပါ။
ရွယ်မှုးက ဘာဆေးမှမသောက်။ ဆေးဆို မုန်းလွန်းလို့ ဘာဆေးမှ
ဆောင်မထား။

ခေါင်းကိုက်တာတို့ ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲတာတို့ဆို အိပ်ရာ
ပေါ်ခွေပြီး တစ်ဝအိပ်ပစ်လိုက်လျှင် ပျောက်သွားရော။ ငယ်လေးလို
ဆေးမသောက်ဖြစ်ပါ။

ငယ်လေးက နည်းနည်းလေး မအီမသာဖြစ်တာနှင့် ဆေး
တွေ တန်းစီသောက်ပါလေရော။

ခေါင်းမူးတာနှင့် ဘီစစ်သောက်ပြီး ရှူဆေးပူးတက်ပြန်နှင့်

ကြည့်ရအံ့သည်။

ခေါင်းကိုက်ပလပ်စတာဆိုလည်း နားထင်မှာ ကပ်ရတာ စတိုင်လ်တစ်မျိုး ထင်နေသလား မသိပါ။

ရွယ်မှုနှင့် ရွယ်စု အဲဒီနေရာမှာတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။
ရွယ်မှုက နည်းနည်းပါးပါးလောက်ဆို ဆေးမသောက်လည်း ပျောက်အောင်နေထိုင်တတ်သူပါ။ နှာစေးချောင်းဆိုးလာလျှင် နွေးနွေးထွေးထွေးနေပြီး ရေနွေးပူပူသောက်တာမျိုး အစာမကြေ အော့အန်ချင်လျှင် လမ်းများများလျှောက်ပြီး နွားနို့တို့ ရေတို့ များ များသောက်ပစ်တာမျိုး။ ဖျားချင်လာလျှင် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွား ကာ ရောဂါကို လစ်လျူရှုပြီး နေပစ်တာမျိုး။

အမျိုးမျိုးပါပဲ။

ရွယ်မှု၏ ကုသနည်းက ရွယ်မှုတစ်ယောက်တည်း အတွက်ပါ။ တံခြားသူအတွက် အကျုံးမဝင်။

ခေါင်းတဆစ်ဆစ် ထိုးကိုက်လာပြီဆို အခန်းတံခါးပိတ် မီးမှိတ်ကာ တိတ်ဆိတ်မှောင်ကျသော အခန်းထဲမှာ ဇကာမှေးနေ

လိုက်သည်။

မောပန်းနုံးခွေပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိလျှင် စံပယ်ပန်း
တွေ နှင်းဆီပန်းတွေ အများကြီးပယ်ကာ အခန်းထဲမှာ အိပ်ရာဘေး
မှာ ချထားပြီး တစ်ကြီးရှူရှိုက်ကာ လန်းဆန်းအမောပြေစေသည်။

မေမေနှင့် ဖုန်းပြောပြီးသောအခါ ရွယ်မှုးက အခန်းထဲပြန်
ဝင်လာပြီး ကက်ဆက်တိုးတိုးကလေး ဖွင့်၏။

သီချင်းကြိုက်တာ ရွယ်မှုး၏ ပင်ကိုယ်စိတ်။ သီချင်းတွေ
နှင့် ပျော်မွေ့သည်။ သီချင်းနားထောင်ရတာ ဂစ်တာတီး သီချင်းဆို
ရတာ ပျော်သည်။ ကျေနပ်သည်။ အလိုချင်ဆုံးက အဆိုတော်ဘဝ
ပါ။ ထိုဘဝကို ရွယ်မှုး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါပြီ။

သီချင်းတွေ ချစ်သော ရွယ်မှုးကို သီချင်းတွေ ခံစားတတ်
သည့် ပရိသတ်က ခိုင်ခိုင်မာမာ အားပေးပါသည်။ ပရိသတ်က
ပေးသော အားအင်တွေနှင့် ရွယ်မှုး မားမားမတ်မတ် ရပ်ဝံ့လာသည်။

ပရိသတ်၏ အားပေးမှုသည် ရွယ်မှုးအတွက် ယုံကြည်မှု
တို့ ပေးသည်။

အစတုန်းကတော့ ကိုယ့်ကို ပရိသတ် အဲဒီလောက် အား
ပေးချစ်ခင်လိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။

အစပထမမှာတော့ မယုံမရဲနှင့် စမ်းတဝါးဝါး။

“ရွယ်မှုး”

“ဟင်”

သီချင်းနားထောင်နေသော ရွယ်မှုးဘေးနားကို ပိညက်
က ရောက်လာ၏။ ပိညက်မျက်နှာကလေးက တစ်ခုခုပြောချင်
သလို လေးနက်နေ၏။

“ဘာလဲပိညက် ပြောလေ”

“ဟိုလေ...အကူအညီတောင်းမလို့”

“ဘာများလဲ”

ရွယ်မှုးက သီချင်စွာမေးမိ၏။

“ပိညက်ကိုယ်စား အဲဒီပန်းအိုးကလေးကို စာရေးဆရာ

ဇင်ရဲဆီ ပေးပေးပါလား”

“ရွယ်မှုးက”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ မေးမိ၏။

“ငါ”

ရွယ်မှုး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“ပိညက်မပေးရဲရင် သွားပေးပေးမယ်လေ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“ရွယ်မှုး ပေးသလိုပဲ ပေးပေးပါ”

“အဲ”

ရည်ရွယ်မှုး ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ထစ်ငေါ့သွား၏။

“ရွယ်မှုးက အဆိုတော်မဟုတ်လား၊ ရွယ်မှုးက ပေးတာဆို သူပိုပြီး လေးလေးနက်နက် သတိပြုမိမယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်ပါ”

“စဉ်းစားပါဦး၊ သူသတိပြုမိမှာက ရွယ်မှုးကိုလေ၊ ပိညက်ကိုမဟုတ်ဘူး၊ ပိညက်ပြောသလို အဆိုတော်ဆိုပြီး အသိမှတ်ဖို့ပြုမိနိုင်တယ်ဆိုရင်ပေါ့”

“ပိညက် ကျေနပ်ပါတယ်”

ရည်ရွယ်မှု နားမလည်ပါ။ ပိညက်ဖြစ်ချင်တာ ဘာလဲ။

ပိညက်ပြောနေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

“ဆရာဇင်ရဲနဲ့ သိကျွမ်းခင်မင်သွားရင် ပိညက် ဝမ်းသာ
မှာပဲ။ သူ ဒီအိမ်ကိုလာလည်ရင် စကားတွေအများကြီး ပြောလို့ရ
ပြီ”

ရွယ်မှုက ဖွဖွပြုံးသည်။

“အကြံအစည်ကြီးလိုက်တာ၊ ပိညက်ရဲ့ဆရာဇင်ရဲက
ရွယ်မှုကို ခင်ချင်မှ ခင်မှာပေါ့။ အပိုင်မတွက်နဲ့လေ၊ လွယ်ပါ့မလား”

“ပိညက်သက်စာရင်တော့ ရွယ်မှုကို စိတ်ဝင်စားမှာ
အမှန်ပါပဲ။ ရွယ်မှုက အဆိုတော်လေ၊ အနုပညာသမားအချင်းချင်း
ဆိုတော့”

သူ့တွက်ကိန်းနှင့်သူတော့ သေချာနေ၏။

“နော်...ရွယ်မှု ပေးပေးပါ”

ရည်ရွယ်မှုက ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေ၏။

“ဝယ်ထားပြီးသားဖြစ်နေပြီ ပေးမယ်လို့လည်း ရည်ရွယ်ထားပြီးပြီ”

ပိညက်က အရမ်းပဲ ဆန္ဒပြင်းပြနေ၏။

ရွယ်မှု မငြင်းရက်အောင်ပါပဲ။

ပြီးတော့ ရွယ်မှုက ရင်မခုန်တတ်တော့ပါ။ နှလုံးသားက အေးစက်စက်ဖြစ်ကာ နေပါပြီ။

ဘယ်သူကြောင့်မှ အသက်ဝင်လှုပ်ရှား လန့်နှိုးလာမှာ မဟုတ်တော့ပါ။

“သံချိုကို သွားမပြောနဲ့နော်၊ အသည်းအသန် ကန့်ကွက်မှာသိလား၊ သူ့ကိုတိုင်ပင်ရင် လုံးဝသဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူက ဆရာဇင်ရဲကို ကြည့်မရဖြစ်နေတာလေ၊ မပြောချင်ဘူး”

ပိညက်က သံချိုကို စကားမစဖို့ တစ်ခါတည်း ပိတ်လိုက်၏။ ရွယ်မှုက မျက်ဆံနက်ကလေးရွှေ့ကာ ရွှေ့ကာ စဉ်းစားကြည့်မိ၏။

“တော်ကြာ စာရေးဆရာကို လိုက်ကြိုက်တဲ့အဆိုတော်

ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေပါဦးမယ် ပိညက်ရယ်”

ပိညက်က သဘောကျစွာရယ်သည်။

“အဲဒါမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တာ”

“ဟောတော့”

“အဲဒါမှ ဆရာဇင်ရဲ ထိသွားမှာပေါ့”

ကလေးတွေးလေးနှင့် ရိုးသားရှာသူကို ရွယ်မှုးဘာပြောရမလဲ။ သူက ရွယ်မှုးအတွက် လုံးဝထည့်မစဉ်းစားပါ။ သူဖြစ်ချင်တာပဲ ရှေ့တန်းတင်လိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါပဲ ကူညီပါနော်”

“အင်း...တစ်ရက်တော့ စဉ်းစားမယ်နော်”

ပြင်းပြသော ဆန္ဒတစ်ခုကို သူကဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါသည်။ သူ့ကို အလွန်အကျွံ မထိခိုက်ဘူးဆိုပါရင်။

“ဘာလဲ မရွယ်မှုးက ဂျာနယ်တွေထဲ ပါလာမှာစိုးလို့လား။ ဆရာဇင်ရဲက ကြွားတတ်တဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ”

လူချင်းမသိဘူးပဲ ပိညက်က ဆရာဇင်ရဲ၏ စိတ်ဇာတ်ကို

သိနေပြန်သည်။

“အင်းလေ...ဒါပေမယ့် နာမည်ပိုကြီးအောင် ‘ဖွ’ ချင်လည်း ဖွမှာပေါ့၊ ရွယ်မှူးဆီက လက်ဆောင်ရောက်လာတယ်ဆိုပြီး”

အခုမှပဲ ပိညွက်က တွေးပေးဖော်ရတော့သည်။

“ရွယ်မှူး ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ကူညီပါ။ အရမ်းခက်ခဲနေတယ်ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်၊ အမြန်ချောနဲ့ ပို့ပေးမယ်”

ရွယ်မှူးက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ...

“မနက်ဖြန်ညမှ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်၏။
ရွယ်မှူးက ဘယ်သူဘာထင်မလဲ သိပ်ပြီး တွေးတောတတ်သူမဟုတ်ပါ။ အဲဒါတွေ ခေါင်းရှုပ်ခဲပြီး မစဉ်းစားချင်။

ပိညွက်ပြောသော စာရေးဆရာက ဘယ်လိုထင်မလဲ။ သူဘယ်လိုထင်ထင် အရေးမကြီး။ ရွယ်မှူးမှ သူ့ကို ကြိုက်မနေတာ။ သူ့စာအုပ်တွေကို တသသဖတ်ပြီး သူ့ကို လေးစားနေတာလည်းမဟုတ်။ ပိညွက်စိတ်ချမ်းသာအောင်လို့သာ ပေးပေးရမှာ။ ပိညွက်အတွက် ခက်ခဲနေတာကို ဖြေရှင်းပေးချင်တာပါ။ ပိညွက်က

www.burmeseclassic.com

သိပ်လေးနက်နေတော့ ရှေ့တိုးဖို့ အင်အားမရှိ။ ဒါကို အရမ်းနား
လည်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်အပေါ် လေးနက်လာရင် အခုံးကြီးရုံးရ
တော့တာပဲ။

ရွယ်မှုး ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မလေးနက်ချင်။ အေးအေးချမ်း
ချမ်းပဲ နေသွားချင်ပါသည်။

“ဟေ့...ဘာတွေတိုင်ပင်နေတာလဲ၊ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့
ပြော”ဟု အနားရောက်လာသော ပြုံးရည်က မေးပါသည်။
ပိညက်က မျက်နှာကလေးပျက်ပြီး ဘာမှမဟုတ်ဘူးဟု ညာလိုက်
၏။

ရွယ်မှုးက နှုတ်ခမ်းစေ့ပြုံးကာ နေမိသည်။
ပြုံးရည်မေးတာကို မဖြေတာပဲကောင်းပါသည်။
ညာလည်း မညာချင်။
ဘာမဟုတ်တာလေးကို ညာရတာမတန်။
အမှန်တိုင်းပြောလို့ကလည်း မဖြစ်။ ပိညက်က မေးပြောစေ

ချင်။ သံချို သိသွားမှာစိုးရိမ်တာပါ။

“ခွဲခြားခွဲခြား မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီလူနဲ့ ဒီလူပဲရှိတာ”

ပြုံးရည်စကားကြောင့် ပိညက်က မျက်လုံးကလေးဝိုင်းကာ ဖြေရှင်း၏။

“ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောပြလို့မဖြစ်လို့ပါ”

“ထားပါတော့ မဖြစ်ရင်လည်း မမေးပါဘူးနော်”

ပြုံးရည် မျက်နှာက မချိုမချင်။ သူ့သိခွင့်မရတာကို မကျေနပ်။

သံချိုညီမလေး ပိညက်က ရွယ်မှုးကို အရမ်းခင်သည်။ ပြုံးရည်နှင့် ‘သစ်’ကို သိပ်မခင်။ တစ်ခန်းထဲ အတူတူနေတာကြောင့် ပိုခင်သွားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

သစ်နှင့်သံချို ပြီးတော့ ပြုံးရည်က တစ်ခန်းတည်းနေကြတာပါ။ ရွယ်မှုးတို့၏ ဘလက်ဒိုင်းမွန်းအဖွဲ့ကလေးမှာ ရွယ်မှုးရယ်၊ သစ်ရယ်၊ ပြုံးရည်ရယ်၊ သံချိုရယ် လေးယောက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ပြုံးရည်ရယ်...အလကားပါ။ ရွယ်မှူးက ပိညက်ကို သီချင်းဆိုပါလား တိုက်တွန်းနေတာပါ။ ပိညက်က မဆိုချင်ဘူးတဲ့ လေ။ သန်ဘက်ခါ Live Show ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ပိညက်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား စင်ပေါ်တစ်ခါလောက် တက်ပြီး ဆိုကြည့်ပါလား လို့ တိုက်တွန်းနေတာပါ”

“ဪ...ဒါလား”

ရွယ်မှူးစကားကို ပြုံးရည်က ယုံသွားသည်။

“ပိညက်အသံလေးက နားထောင်ကောင်းပါတယ်” ဟု ဝေဖန်အကြံပေး ချီးမွမ်းလာ၏။

“သံချို့နဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ပုဒ်လောက် ဆိုကြည့် ပါလား” တဲ့။

ပိညက်က နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး ခေါင်းခါသည်။

“မဆိုချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ရွယ်မှူးနဲ့ဆို”

“ဟင့်အင်း”

ပိညက်က သူတို့အဖွဲ့ကို အားမကျပါ။ အထင်လည်း မကြီး။ သီချင်းဆိုတာလည်း ဝါသနာမပါ။ ဘာသိဘာသာ သီးသန့် နေထတ်သူကလေးပါ။

ရွယ်မှုးကလည်း ဘာလို့မှန်းမသိ သံချို၊ ပြုံးရည်နှင့် သစ်ထက်ပိုပြီး ပိညက်ကို ခင်မင်သည်။ သည်လိုဖြစ်ရတာ တစ်ခန်း ထဲအတူတူနေမိတာကြောင့်များလား မသိပါ။ အိမ်မှာ မေမေ၊ ကိုကို နှင့် ညီမလေးတို့နှင့် မနေဘဲ သည်ခြံသည်အိမ်ထဲမှာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လာနေရတာ ပိုအဆင်ပြေသည်။

ဝါသနာတူ ရွယ်တူချင်းမို့ အုပ်စုဖွဲ့နေရတာ အရမ်းပျော် စရာကောင်းလှ၏။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို ခင်တာမှန်ပေမယ့် သူငယ်ချင်း ၏ ညီမ ပိညက်ကို ရွယ်မှုးက ပိုရင်းနှီးသည်။ ကိုယ့်ညီမ ရွယ်စူး ထက်ပင် ပိုပြေလည်သည်။ အတွေးအခေါ်ချင်း နီးစပ်တာပဲလား မသိ။

“ပိညက်က သီချင်းမဆိုချင်ပါဘူး၊ ကဗျာရေးတာတို့

ပန်းချီဆွဲတာတို့မှ ပိုဝါသနာပါတယ်”

“ပျင်းစရာကြီးပါပဲဟယ်”

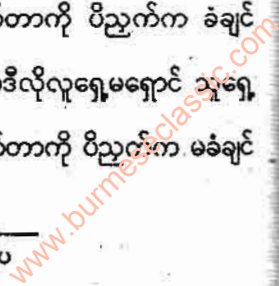
ပြုံးရည်က လက်ခါပြသည်။

သံချိုနှင့် သစ်ပါ အနားရောက်လာတော့ စကားဝိုင်းက လေးက ပိုပြီးစိုပြေလာသည်။

အားလုံးစုပြီး စကားပြောကြပြီဆို ရွယ်မှုးက နားထောင် သူပါ။ ပိညက်က အဲဒီလိုမျိုးကျတော့ အားလုံးစိတ်ဝင်စားမည့် အကြောင်းအရာကို ဆွဲထုတ်လာပြီး ပြောတတ်ပါသည်။ တခြား စကားတွေသာ အများကြီးပြောနေပေမယ့် ဆရာဇင်ရဲအကြောင်း တစ်ခွန်းတလေမှမပါ။ ပိညက်က လျှို့ဝှက်သိုသိပ်သည်။

တမင်မပြောဘဲ ထားတာလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မည်။

သံချိုက ရှုံ့ချတတ်လွန်းလို့ မဟာရဲတာလည်း ဖြစ်လိမ့် မည်။ အားလုံးရှေ့မှာ သံချို ဆူငေါက်တာကို ပိညက်က ခံချင် မှာမဟုတ်။ ညီအစ်မချင်းဆိုပေမယ့် အဲဒီလိုလူရှေ့မရှောင် သူ့ရှေ့ မရှောင် အော်ငေါက်တတ်တာ ရှုံ့ချတတ်တာကို ပိညက်က မခံချင်

ပါ။ ပိညက်၏စိတ်သဘောထားကို ရွယ်မှုးက နားလည်သည်။

အဲဒီလို နားလည်လို့လည်း ဆက်ဆံရေးက ပြေလည်တာ။

“ဆံပင်ရှည်လွန်းတာက အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ခုံမှာထိုင်ရင်း လည်း ဆံပင်က ညှပ်နေပြီး ထလို့ လွယ်လွယ်မရဘူး၊ အရမ်းရှည် ရင် ထိန်းသိမ်းရခက်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်က မြတ်နိုးပေမယ့် မနာလို သူတွေက ကြည့်မရဖြစ်တတ်တယ်”

“အင်း”

ပိညက်ပြောသော စကားများကို အားလုံးက စိတ်ဝင် တစား နားထောင်နေကြသည်။

“ဆံပင်ရှည်ကြီး နှမြောစရာပေါ့နော်”

“မီးလောင်သွားရင် မထားကောင်းဘူး၊ ညှပ်ပစ်ရမှာပေါ့၊ ဘယ်လောက်ပဲ မြတ်နိုးမြတ်နိုး”

“ပြုံးရည်ကြားဖူးတာက ယန်ကာထဲ ဝင်သွားတာလေ၊ အဲဒါလည်း အန္တရာယ်အရမ်းများတယ်”

“နောက်ပြီးရှိသေးတယ်၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး၊

ညကြီးမိုးချုပ် ဒါမှမဟုတ် ညနေ နေဝင်ချိန်မှာ ဆံပင်အရှည်ကြီး ဖြန့်ချထားရင် သရဲကပ်တတ်တယ်တဲ့၊ မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ပူးရ တယ်ဆိုပဲ”

ကြားဖူးသမျှတွေ အချင်းချင်း ပြောဆိုမိကြသည်။

“ယမင်းလေ ငိုလိုက်တာအရမ်းပဲ၊ သူ့ဆံပင်ရှည်ကြီး မီးလောင်သွားလို့”

“အေးလေ...အရမ်းနှမြောမှာပဲ”

ရွယ်မှူးက သူတို့အနားမှ အသာခွာကာ ဂစ်တာကိုသွား ယူပြီး တသသမြတ်နိုးသော ဂစ်တာကို အိတ်ထဲက ထုတ်ယူမိ၏။

သည်ဂစ်တာကို သတိုးဝယ်ပေးခဲ့တာပါ။

ဂစ်တာကိုမြင်တာနှင့် သတိုးအောင်ကို သတိရချင်၏။

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပြီ။

ဂစ်တာအိုကလေး ဟောင်းနွမ်းမသွားသေးပါ။

ရင်ထဲက အချစ်တွေသာ ခမ်းခြောက်ပျက်စီးသေဆုံးသွား ခဲ့တာ။ ဂစ်တာကလေးက လှပသစ်လွင်နေဆဲပါ။ ရှိရှိသေသေ

ကိုင်တွယ်တီးခတ်ခဲ့တာလည်း ပါလိမ့်မည်။

သည်ဂစ်တာကလေး ဝယ်ပေးတုန်းက ရွယ်မှုး အဆိုတော်
မဖြစ်သေးပါ။

ဂစ်တာကို စွဲလမ်းရူးသွပ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ဘဝမှာပဲ ရှိသေး၏။

သံတိုး ဘယ်ရောက်နေသလဲ။

သူမက်မောသော ဘဝမျိုးကို ပိုင်ပိုင်ဖမ်းဆုပ်ရယူပြီး
ပျော်ရွှင် ကျေနပ်နေပြီလားမသိပါ။

ရွယ်မှုးကတော့ ခါးသီးသောအချစ်တွေအကြောင်း ပြန်
မစဉ်းစားချင်။ မေ့ထားချင်ပါသည်။

+ + + +

“ပေးပေးပါ့မယ်” ဆိုသော ရွယ်မှုး၏စကားကြောင့် ပိညက်မျက်နှာကလေး ဝင်းပလင်းလက်သွား၏။ ရွယ်မှုး ခေါင်းခါလျှင် ပိညက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာ။

“ဒါပေမယ့် အိမ်အထိတော့ သွားမပေးချင်ဘူး”

“အင်း...ပိညက် စိစဉ်ပေးမှာပါ။ ပေးပေးမယ်ဆိုပြီးရော၊ ကျေနပ်ပြီ”

ရွယ်မှုးနှင့် ပိညက် တိုင်ပင်ထားလိုက်၏။ သံချိုကိုပင် ပြောမပြမိပါ။ ပိညက်က သေသေချာချာ ပိတ်မင်တားမြစ်ထားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်းမှာ အကတိုက်နေကြတုန်း ပိညက်ဆီက ဖုန်းဝင်လာ၏။

“ရွယ်မှုးလား”

“အင်း”

“ပိညက် ဒီမှာ ဆရာဇင်ရဲကို တွေ့တယ်”

“ဟုတ်လား”

“အင်းယားကန်ဘောင်ပေါ်မှာ မုန့်လာစားတာ၊ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သုံးယောက်နဲ့ သူတို့ကြည့်ရတာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ချက်ချင်းပြန်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူးသိလား”

“အဲဒီတော့”

“ရွယ်မှုး လာခဲ့ပါလား၊ သူ့မွေးနေ့လည်း အရမ်းကပ်နေပြီ၊ ကြာပန်းအိုးကလေးက အိမ်မှာ”

ရွယ်မှုးက တစ်ချက်စဉ်းစားမိ၏။

အခုမှစပြီး အကလေးကျင့်နေကြတာပါ။

ချက်ချင်း အပြင်ပြန်ထွက်လျှင် ဆရာက ကြိုက်ပါ့မလားမသိ။ VCDအတွက် ဆရာက စေတနာနှင့် အကသင်ပေးနေတာပါ။

ရွယ်မူး ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ။ ပိညက်ကိုလည်း ကတိ ပေးထားပြီးသားမို့ အခွင့်ရေးရတုန်း ပေးလိုက်တာအကောင်းဆုံး။ ကဲ...မထူးတော့ပါဘူး။

“ရွယ်မူး ကြာပန်းအိုး ဝင်ယူပြီး လာခဲ့မယ်၊ ပိညက် အဲဒီမှာပဲစောင့်နေ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အင်း...ပိညက် အံ့ဩနေတာက ဆန္ဒစင်ရဲ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပိညက်ကို သင်တန်းမှာ ပို့က်လိုက်စတတ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်သိလား”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့”

“ရွယ်မူး မြန်မြန်လာနော်၊ သံချိုမသိစေနဲ့”

“အေးပါ၊ စိတ်ချ”

ဖုန်းပြောပြီးတော့ ရွယ်မူးက အကသင်ပေးသော ဆရာမီ ခွင့်တောင်း၏။

သံချိုနှင့် ပြုံးရည်က ဘယ်သွားမလို့လဲဟု ပြိုင်တူမေး

လာ၏။ “မေမေခေါ်လို့ပါ” ဟု ညာမိသည်။

“ပြီးမှ သွားပါလား”

“ခဏလေးပါ၊ အခုပဲပြန်လာခဲ့မယ်၊ သံချိုတို့ ကနှင့်ပါ”

ဟု မနည်းပြောရသည်။

ပိညက်ပြောသလိုပဲ ကြာပန်းအိုးကို ဝင်ယူပြီး အင်းယား
ကန်ဘောင်ဘက် ထွက်လာခဲ့၏။

ပိတ်ရဲဖြဲမို့လားတော့ မသိပါ။ နေမစောင်းသေးပေမယ့်
ကန်ဘောင်ပေါ်မှ လူတွေများနေသည်။

တစ်ဆေး ဂစ်နေ့ ရွယ်မှုးတို့သာ အလုပ်တွေပဲပြီး မလာဖြစ်
တာပါ။ လာရောက်အနားယူ စကားပြော အေးအေးလူလူတွေ
အများကြီးပါပဲ။ တစ်နေရာရာကို ရောက်ဖြစ်ရင်လည်း အလုပ်နှင့်
ရောက်တာများသည်။ အလကားသက်သက် အပန်းခဲဖြဲသွားတာမျိုး
က ရှားလွန်းသည်။

“ရွယ်မှုး”

ပိညက်က ရွယ်မှုးကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာအားရ အော်ခေါ်
သည်။ တကယ်ရောက်လာတာမြင်တော့ ဝမ်းသာသွားတာ။ အက
တိုက်နေကြတာမို့ လာမှလာပါ့မလားလို့ ထင်ထားခဲ့မိတာပါ။

ဆရာဇင်ရဲကလည်း ဘူးသီးကြော်စားပြီး သူငယ်ချင်းတွေ
နှင့် ခပ်အေးအေးထိုင်ကာနေ၏။

ရွယ်မှုးနှင့် ဆရာဇင်ရဲ လွဲသွားမှာစိုးတာပါ။ ပိညက်က
ရင်ခုန်မြန်လာတာမို့ ရင်ဘတ်ကလေးဖိထားမိ၏။ ကွက်တီပါပဲ။
ဆရာဇင်ရဲ မွေးနေ့လည်း ရောက်တော့မှာ။ ရွယ်မှုးကို ကျေးဇူးတင်
ပါသည်။ ပိညက်နှင့် အတူတူပါလာသော သူငယ်ချင်းကောင်မ
လေးက ရွယ်မှုးကို ငေးကြည့်ကာ သဘောကျနေ၏။ ‘အရမ်းလှ
တာပဲနော်’ ဟု ခပ်တိုးတိုးလည်းပြော၏။ ရွယ်မှုးကို ကောင်လေး
တချို့က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်လာ၏။ အော်တိုရေးခိုင်းသူ
တွေလည်း ရှိလာသည်။ ရွယ်မှုး၏ အောင်မြင်မှုက သေးသေးလေး
ဧဟုတ်။ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် သိသူတွေများသည်။

“ရွယ်မှုး ဖြစ်ပါ့မလားဟင်”

“ဖြစ်ပါတယ်”

ရွယ်မှုးက အားတင်းပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်နေ၏။

တစ်ခါမှ သည်လိုမျိုး မလုပ်ဖူးခဲ့ပါ။

စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် ပင့်သက်ရှိက်မိ၏။

သူဟာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်မို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်

ဖြစ်အောင်တော့ ငြင်းမှာမဟုတ်ပါ။

ငြင်းခဲ့ရင်ရော...

လူတွေအများကြီးက ဝိုင်းကြည့်စူးစမ်းနေကြမှာပါ။ အဲဒါ

တွေ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့လိုသည်။

“ပိညက်လိုက်ခဲ့မှာ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း...ဒီကပဲကြည့်နေမယ်”

အားကိုးရပုံက အဲဒီလို။ ရွယ်မှုးက တစ်ယောက်တည်း

သွားရမှာလား။

“သန္တာ...နင်လိုက်သွားလေ”

“ဟင့်အင်း...ကြောက်တယ်”

ပိညက်သူငယ်ချင်းက ပခုံးလေးတွန့်ကာ နောက်ဆုတ်သွား
၏။ ရွယ်မှုးက ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကတိပေးပြီးသား
ကိစ္စမို့ ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးရပါမည်။ ကန်ဘောင်ပေါ်အထိရောက်
အောင် လာခဲ့ပြီးမှတော့ မအောင်မြင်ဘဲ မဆုတ်ခွာချင်။

ကိုယ်လိုအဆိုတော်တစ်ယောက်အဖို့ အခုလို လုပ်ရတာ
နည်းနည်းတော့ ဟိုဒင်းဖြစ်သည်။

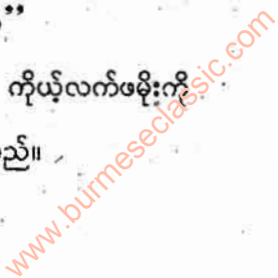
‘ဟိုဒင်း’ ဆိုရမှာ အဓိပ္ပာယ်က အများကြီး။

မာန၊ ပြီးတော့ ရှက်ရွံ့မှု၊ ၎င်းလျှိုးသိမ်ငယ်မှု၊ အောက်ကျ
နောက်ကျနိုင်မှု၊ အားလုံးပါပဲ။

ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ်ဆို ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ မလုပ်။ ရွယ်မှုး
က ဘယ်သူ့ကိုမှ တိတ်တိတ်ကလေး လေးစားခင်တွယ်နေတာမရှိ
ပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရွယ်မှုးရယ်”

အေးစက်သောလက်ဖျားကလေးနှင့် ကိုယ့်လက်ဖမိုးကို
ကောက်ဆုပ်ထွေးကာ ပိညက်က ဆိုပါသည်။

ရွယ်မှူးက ကားထဲကဆင်းသည်။

ဝတ်ထားသော နှစ်ထပ်တီရှပ်ကလေးကို ဆွဲချ၏။ ဂျင်း
ဘောင်းဘီက ခြေသလုံးတစ်ဝက်မှာ ခေါက်တင်ထားသောစတိုင်လ်။
ခါးပတ်ကလေးက အဖြူရောင်ပေါ် ချောကလက်ရောင် ဘုသီးက
လေးတွေနှင့် အရမ်းလှသည်။ ဘွတ်ရှူးလည်တို ဖိနပ်ကလေးက
ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စေသည်။

ရွယ်မှူးကို ကြည့်ရတာ အမြဲတမ်းလှပသက်ဝင်နေ၏။
ဖမ်းစားဆွဲဆောင်နိုင်မှုရှိသည်။

ပိညက်နှင့် သန္တာက ငေးတကြည့်ကြည့်နှင့်။

ရွယ်မှူးက ဆံပင်တွေပေါ် တင်ထားသော မျက်မှန်ကိုဖြန့်
ဆွဲချကာ သပ်လိုက်၏။

မျက်လုံးတစ်စုံကိုတော့ ကွယ်ဝှက်ထားပါရစေ။ ကိုယ့်
မျက်လုံးတွေကို ဖတ်ခွင့်မပြုနိုင်။

စိမ်းသက်ရင်လည်း စိမ်းသက်နေလိမ့်မည်။

လှိုက်လှဲသက်ဝင်ခြင်းလည်း ရှိချင်မှရှိလိမ့်မည်။

အထင်ကြီးမြတ်နိုးခြင်း လေးစားနက်ရှိုင်းခြင်းတွေ ရှိမှာ
မဟုတ်သည့်အတူတူ ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံကို ဖတ်ခွင့်မပြုတာ
အကောင်းဆုံးပါပဲ။

+ + + +

မင်းအိပ်မက်ကလည်း ဆန့်တင်ငင်ကြီးနဲ့ကွာ”

ဟု မျိုးတင့်ဆွေက ညည်း၏။

“ငါလည်း ဆက်ပြီးမက်ချင်တာပဲ၊ မမက်တာ ဘာတတ်
နိုင်မှာလဲကွ”

ဇင်ရဲက ရှုံ့မဲ့ပြောလိုက်၏။

“နေစမ်းပါဦး မင်းနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ အတူတူလှီး
တာ (ဝင်ဒင်ကိတ်)မင်္ဂလာကိတ်လား (ဘတ်ဒေးကိတ်)မွေးနေ့ကိတ်
လား”

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေး ရေးထားတာပဲကွ၊ မွေးနေ့ကိတ်ပေါ့၊
အသည်းပုံနှစ်ခု ဆက်ထားတာ”

“မွေးနေ့ကိတ်အတူတူ လှီးတာပေါ့ဟုတ်လား”

“အင်း”

ကျော်ဗလက သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်မေး၏။

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်ဖြစ်မလဲ ဆရာကြီး”

သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ဇော်ခန့်က ဗေဒင်လက္ခဏာ ဝါသနာပါ
သည်။ သူ့ကို အကြားအမြင်ဆရာကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။

“ဒီနေ့ဟောခန်းပိတ်တယ်”

ဇော်ခန့်က တစ်ဖက်စားပွဲက ကောင်မလေးတွေကို ငမ်းနေ
ရင်းက အပြတ်ပြောလိုက်၏။

“ခဏလေးပါကွာ၊ မင်းကလည်း”

“မျက်စိအစာကျွေးနေတယ်၊ မနှောင့်ယှက်နဲ့ကွာ”

ဇော်ခန့် မျက်လုံးတွေကို မျိုးတင့်ဆွေက လိုက်ပိတ်ပြီး
ကာဆီးထား၏။

“မင်းတို့တော်တော်နှောင့်ယှက်ပါလားကွာ”

ဇော်ခန့်က အကျယ်ကြီးထအော်သည်။

ဇင်ရဲက တိတ်တဆိတ် မချင့်မရဲဖြစ်နေမိသည်။ အိပ်မက်

ထဲက နတ်မိမယ်လေးကို သူဘာကြောင့် မမှတ်မိရတာလဲ။ ဘာလို့
လက်ဖျားလေးဆုပ်ကိုင်ပြီး ငဲ့စောင်းမကြည့်မိတာပဲ။

သူနှင့်အတူတူ အကြာကြီး လမ်းလျှောက်သည်။ သူ့ပခုံး
မှာ ခေါင်းလေးမှီသည်။ သင်းပျံ့မွှေးအိသော ရှန်ပုနံ့ကလေး ရှုရှိုက်
ခွင့်ရခဲ့သည်။

သို့ပေမယ့် သူက ကောင်မလေး၏မျက်နှာကို လှည့်
မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူ အရမ်းညှံသည်။

အိပ်ရာနိုးလာတော့ တအံ့နွေးနွေးနှင့် ဘဝင်မကျနိုင်။
ဆာဆာဆာ ဆို ထိုမျက်နှာကလေးကို မှတ်မိသင့်ပါသည်။ သေချာ
ကြည့်ခဲ့ဖို့ကောင်းပါသည်။

“ဒါမျိုးက မက်တတ်ပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ သူက
အရေးဆရာမဟုတ်လား၊ ဇာတ်လမ်းစဉ်းစားပြီး သိပ်ပျော်သွားလို့
ထော်တာနေမှာပါ”

ဇော်ခန့်က ပြီးစလွယ်ပြောသည်။

“မင်းကလည်း”

“ဒီကောင် အလကား ဘာအကြားအမြင်မှမရဘူး”

သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းရုံ့ချ၏။ ဇော်ခန့်က ခပ်ပြုံးပြုံး
ပင်။ ဘေးစားပွဲက အနီရောင်ဝတ်စုံကလေးနှင့် ကောင်မလေးကို
သာ စိုက်ကြည့်ငေးမောနေ၏။

“မိနီကလေး ဘယ်ကလာ”

“အိမ်ကထွက်လို့လာ”

“မိနီကလေးဘယ်ကိုသွား”

“အင်းယားကန်ဘောင်သွား”

“အင်းယားကန်ဘောင် ဘာလုပ်ဖို့”

“အကြော်စားရင်း ချစ်သူရှာဖို့”

ကျော်ဗလနှင့် မျိုးတင့်ဆွေက အမြင်ကပ်လာပြီး အာကျစ်
လျှာကျယ်နှင့် အတိုင်အဖောက်ညီညီ ဆိုကြ၏။

ဇော်ခန့်က ဖွဖွပြုံးမိသည်။

ဇော်ခန့်က မျက်နှာကြီးပုပ်သိုးကာ...

“ဟိတ်ကောင်တွေ” ဟု ဟန့်တား၏။ အနီရောင်ကောင်

မလေး၏ မျက်နှာလေးက နီရဲတွတ်သွား၏။ ကျော်ဗလတို့က အစအနောက်သန်သည် မဟုတ်လား။

“အချစ်ကလေးက ဘာတွေသင့်”

“ရည်းစားစာဖတ်ဖို့သင့်”

“ရည်းစားကဘာလုပ်ဖို့”

“မိန်းကလေးရင်ခုန်ဖို့”

“တော်ကြပါတော့ကွာ၊ ဟိုမှာ မျက်စောင်းထိုးနေပြီ၊ မင်းတို့ကွာ တော်တော်အလိုက်မသိဘူး”

ဇော်ခန့်က သူငယ်ချင်းတွေကို အသံတိတ်ဆဲ၏။

“ဇော်ခန့်တင်းနေပြီ၊ မစ၊ ကြန့်တော့”

အသံကျယ်ကြီးနှင့် ဝါးခနဲ အော်ရယ်ကြသောအခါ ပန်းအိုးကလေးကိုင်ပြီး လျှောက်လာနေသော ရွယ်မူး ခြေလှမ်းပင် တန်သွားရသည်။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်၏။ သူတို့အုပ်စုက လှောင် လှောင်ပြောင်ပြောင် အစအနောက်သန်သူတွေလား။

ရွယ်မူးက နှုတ်ခမ်းကလေးကိုက်ပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်၏။

ကိုယ့်ဘဝမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင် ပြန်ပြင်ရိုးထုံးစံမရှိပါ။

ဇင်ရဲတို့စားပွဲဘေးကို ရောက်သွား၏။ ဇင်ရဲက ဖျတ်ခနဲ
မော့ကြည့်သည်။

“စာရေးဆရာ ဇင်ရဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဇင်ရဲက သူ့ဘေးလာရပ်သော ကောင်မလေးကို နားမ
လည်ခြင်းများစွာနှင့် ဘာများလဲဟု အဖြေရှာကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်
ပြသည်။

“ဆရာမွေးနေ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါ”

“ဗျာ”

ဇင်ရဲက ရှေ့တိုးပေးလာသော ကောင်မလေးလက်ထဲက
ပန်းအိုးကိုကြည့်မိ၏။ မရမ်းပြာရောင် ကြာပန်းများ ကြာဖူးရော
ကြာခွက်ပါ ပါသည်။

သူ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေပြီးမှ...

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု မတ်တပ်ရပ်ကာ

လှမ်းယူမိ၏။

ကျော်ဗလက ခပ်တိုးတိုးရှေ့တော်သည်။

“ဘလက်ဒိုင်းမွန်းလေးကွ”

“ဟုတ်တယ်...မရွယ်မှု မဟုတ်လား”

မျိုးတင့်ဆွေက ဝင်မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ပါတယ်”

သူတို့က ရွယ်မှုကို သေချာသိနေ၏။

ဇင်ရဲက သူတို့ပြောလိုက်မှ မှတ်မိသွားသည်။

ဟုတ်သားပဲ၊ အဆိုတော်ကောင်မလေး။

အခုတလော သူ့သီချင်းကလေးတွေ အရမ်းပေါက်နေ
သည်။ ရုပ်ကလေးလည်းချော၊ အသံကလေးလည်းကောင်း။ ဘာမှ
အားနည်းချက်မရှိ။

သည်လိုပြည့်စုံသော ကောင်မလေးက ဘာလို့ သူ့ဆီ
မွေးနေ့လက်ဆောင် လာပေးရတာလဲ။

ယုံ မယုံနိုင်။

အံ့အားသင့်နေသည်။ ထူးဆန်းနေသည်။

ဒါ...တကယ်ဖြစ်နေတာလား။

သူ့ကိုကြိုက်လို့လား (သူ့စာအုပ်တွေကို ဆိုလိုပါသည်)

အဲဒီလိုမှမဟုတ် တမင်နာမည်ကြီးအောင် လာဖွဲ့နေတာလား။ လူတွေ

ကို သတိထားမိအောင် လာဖန်တီးတာလား။ အခုပဲကြည့် ဝိုင်းအံ့

ကြည့်နေကြတာမနည်း။ ကောင်မလေးက အဆိုတော်မဟုတ်လား။

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနှင့် သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွား

ဦးမည်။ သူက ဝတ္ထုတွေသာ ရေးတာပါ ဟိုရှုပ်သည်ရှုပ် မလုပ်

တတ်။ သူ့ကို ဇာတ်လမ်းလာလုပ်မှာလည်း လန့်သည်။

ကြာပန်းအိုးကို ပြန်ပေးရမှာလည်း အားနာသည်။

“သွားခွင့်ပြုပါဦးဆရာ”

ရွယ်မှု၏ မျက်လုံးများကို မြင်ခွင့်မရ။ မျက်မှန်တစ်လက်

က လှလှပပ ကာကွယ်ထားသည်။

“ခဏ”

ဇင်ရဲက ချက်ချင်းတားလိုက်၏။

“စာအုပ်လက်ဆောင် ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ”

သူက စားပွဲပေါ်ချထားသော သူ့စာအုပ်တစ်အုပ်ကို
ကောက်ယူကာ လက်မှတ်ထိုးပေးသည်။

“အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ပရိသတ်ဆိုလည်း ဆက်ပြီးအားပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွယ်မှူးက ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ သိပ်မပြောချင်။

ကိုယ်မှ သူ့စာအုပ်တွေ မဖတ်ဖူးဘဲ။

အညာပေါ်သွားလျှင် ရှက်စရာ။

ပိညက်အတွက် စာအုပ်အမှတ်တရလေးတော့ ယူပေးနိုင်

ခဲ့ပြီ။

သူက လက်မှတ်လည်းထိုးပေးထားတာပါ။ နာမည်မှ

ရေးမထားဘဲ။ ရွယ်မှူးက သူတို့အုပ်စုကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်ပြီး ထွက်

လာခဲ့၏။

“အားကျလိုက်တာကွာ”

“အစကတည်းက စာရေးဆရာဖြစ်အောင်မှ မလုပ်ဘဲ၊
တွေ့လား မိန်းမချောကလေးက မွေးနေ့အမှတ်တရ လာပေးသွား
တာ မြင်လား”

“မြင်ပါတယ်ဆိုမှ မင်းကတစ်မျိုး”

“ငါ့မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ”

“မင်း မနှစ်က City FM ကို ပေးခဲ့သေးလား”

“နိုး...နိုး ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့မိဘူး”

“ဟ...ဒါဆို ဘယ်လိုကြီးလဲ”

ဇင်ရဲက စဉ်းစားငြိမ်သက်နေ၏။

ရည်ရွယ်မှုဆိုသော Black Dimond အဖွဲ့ထဲက အဆို
တော်ကောင်မလေးသည် သူ့မွေးနေ့ကို သိလည်းသိနေသည်။ အသိ
မှတ်လည်း ပြုသွားခဲ့သည်။

“ယတြာချေတာလားကွာ”

ဇော်ခန့်က တွက်ဆခန့်မှန်း၏။

“ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မယ်”

“မင်းအကြားအမြင်က စောစောကတော့ ဘာမှမရဘူး၊ အခုမှ ယတြာချေတာလား ဘာလားနဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ သူ့လိုကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဒါမျိုးတွေလုပ်စရာလားကွာ၊ ကျိန်းသေ ယတြာချေတာပဲဖြစ်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာမဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“ဇင်ရဲစာအုပ်တွေ စိတ်ဝင်စားမယ့်ပုံလည်း မရှိဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

“အေး...အဲဒါပဲ”

အေးလုံးက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝေဖန်နေပေမယ့် ဇင်ရဲက တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

“ငါ့မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ၊ အဲဒါ ငါ အသိချင်ဆုံးပဲ”

“မင်း သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

ဇင်ရဲက တစ်ချက်ပြုံးသည်။

ရွယ်မှူးဆိုသော ကောင်မလေးကို ကိုယ်က စိတ်မဝင်စားဘဲ နေပါ့မလား။ ပြီးပြည့်စုံသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဘယ်ကောင်လေးက ငြင်းနိုင်မှာမို့လဲ။

သူလုံးဝ စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။

သူ့အပေါ် အခုလို လေးနက်လာတော့ အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားရပြီ။ သူ့မွေးနေ့ကိုတောင် သိနေတာ။ ရွယ်မှူးအကြောင်းတွေကို သူက ဘာမှမသိပါလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိချင်သည်။

“သူ့အကြောင်း ငါသိချင်တယ်”

“စုံစမ်းပေးမယ်” ဟု မျိုးတင့်ဆွေက ပြောလာ၏။

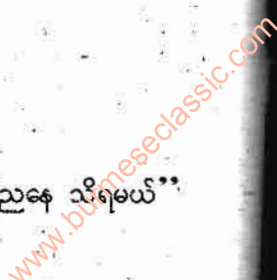
မျိုးတင့်ဆွေက အပေါင်းအသင်းစုံသူပါ။

“မြန်မြန်သိချင်လား”

“အေးပါ”

“ဒီညဖြစ်မလား”

“ဒီညမဖြစ်ရင်တောင် မနက်ဖြန်ညနေ သိရမယ်”

“ဟ...ကြာလှချည်လား”

“တစ်ရက်တော့ အချိန်ပေးရမှာပေါ့”

“မင်းကလည်းကွာ...အင်တာနက်ခေတ်ကြီးမှာ ဒီလောက်အချိန်လိုသလား”

“လိုတာပေါ့”

သူ့ကိုယ်စား ဇော်ခန့်က ဈေးဆစ်ပေးနေတာပါ။ သူက အရမ်းကြီးမလော့ပါ။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ကျကျနုနုသိဖို့ဆိုတာ အချိန်လိုပါသည်။

“ကဲပါကွာ...ပြန်ကြမယ်”

ဇင်ရဲတို့အုပ်စု ထပြန်ခဲ့ကြ၏။

ဇင်ရဲက ကားထဲရောက်လာသော ကြာပန်းအိုးလှလှကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မယုံချင်ပါ။

ဘာသဘောနဲ့ပေးမှန်းကို မစိပါ။

သူဘယ်လိုပဲတွေးတွေး နားမလည်။

ရှိးရှိးသားသား မဖြစ်နိုင်ပါ။

မကြာချေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် တမင်နာမည်
ကြီးအောင်ထွင်တာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူမတွေးမိသော တခြား
အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိကိုရှိလိမ့်မည်။

ကိုယ်လို စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို မင်းလို နာမည်
ကြီး အဆိုတော်မကလေးက မိတ်ဖွဲ့ရင်းနှီးစရာလား။ ဘာကြောင့်
လဲ။ ကိုယ့်ရှေ့ကို ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ရောက်လာတာလဲ
ရွယ်မှု။

ကိုယ်သိပါရစေ။

+ + + +

ပိညက်စကားကို ရွယ်မှုးက ပြုံး၍သာ နားထောင်ပြီး
ခေါင်းလည်းမညိတ် ခေါင်းလည်းမခါ။

“ရွယ်မှုးက ပြီးပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

တဲ့ သူစိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်ပါဘူးတဲ့။

ပိညက်မသိသေးလို့ပါ။

ရွယ်မှုးက အပြစ်အနာအဆာ မကင်းတဲ့သူပါ။

အသည်းကွဲဖူးပါတယ်။

ဘယ်လိုလုပ် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။

နလုံးသားမှာ အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရဖူးတဲ့သူပါ။

“ပိညက်”

“ဘာလဲ”

“ဟိုလူကြီးနဲ့ ဆရာဇင်ရဲနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနော်၊ အံ့သြစရာကြီး” ဟု ပိညက်သူငယ်ချင်းက ဆိုလာ၏။

“အင်းလေ...ဘယ်လိုသိနေတာလဲ မသိဘူး”

“ဆရာဇင်ရဲနဲ့ ခင်ချင်ရင် အဲဒီ မျိုးတင့်ဆွေကြီးကို စကား ပြန်ပြောလိုက်ပေါ့”

“မပြောချင်ပါဘူး”

ပိညက်ကို မျိုးတင့်ဆွေက ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ချဉ်းကပ်နေတာ သင်တန်းတစ်ခုလုံး သိပါသည်။

“ပိညက်ရယ်...သူက တကယ်စိတ်ဝင်စားနေတာပါဟဲ့၊ ခေါ်လိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း”

ပိညက်က နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး ငြင်းသည်။ မျိုးတင့်ဆွေ တွေ့သွားမှာစိုးလို့ သူတို့နှစ်ယောက် အသာကလေး ပုန်းနေကြတာ ပါ။

မျိုးတင့်ဆွေအကြောင်း ပြောနေတော့ ပိညက် မျက်နှာ

မိုးရွာပြီးစ ခဏကြာ

လေး မသိမသာနီလာ၏။

ရွယ်မှုးက အကဲခတ် သတိထားမိရင်း တစ်ဆက်တည်း
မှာ “ဇင်ရဲအပေါ် ပိညက် ဘယ်လိုသဘောထားပါလိမ့်” ဟု
တွေးနေမိသည်။

ရိုးရိုးသားသားလား။ ဆန်းဆန်းပြားပြားလား။

ဇင်ရဲဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ကြာပန်းအိုးကို ရွယ်မှုး
ပေးတာလို့ ထင်သွားခဲ့ပြီ။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ဖြစ်လျှင်တော့ ဇင်ရဲကို ပိညက်
အကြောင်း ရှင်းပြရမည်။ ပိညက်နှင့် တွေ့ပေးရပါမည်။

အမှန်အတိုင်း အမြန်ဆုံး ပြောပြချင်သည်။

ရွယ်မှုးအပေါ် တစ်မျိုးမထင်စေချင်ပါ။

“ပိညက်ရေ”

“ဟင်”

ပိညက်က ရွယ်မှုးကို လှည့်ကြည့်၏။

“တစ်ခုခုမေးလာခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာမေးလာမှာလဲ”

“ရွယ်မှူးက အဲဒီစာရေးဆရာအကြောင်း ဘာမှမသိဘူး၊ သူ့စာအုပ်တွေအကြောင်း၊ သူ့မွေးနေ့ကအစ အားလုံးပဲပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ပိညက် ပြောပြမှာပေါ့”

“မပြောနဲ့တော့လေ...ရွယ်မှူးပဲ ပိညက်အကြောင်း ပြော ပြလိုက်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

“မပြောပါနဲ့၊ ရှက်စရာကြီး၊ ပိညက်က ရွယ်မှူးနဲ့ ဆရာဇင် ရဲကို သိစေချင်တာ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်”

ရွယ်မှူး မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွား၏။

ပိညက်က တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး။

ရှေ့ဆက် သည်အတိုင်းသွားရင် ရုန်းထွက်ဖို့မလွယ်။

ပိညက်က ပေးခိုင်းတာပါဆိုတာ ဇင်ရဲကို အသိပေးမှ

ဖြစ်တော့မည်။

ရွယ်မှုက သည်နေ့ ကိုယ့်မွေးနေ့ခို့ မနက်စောစော အိပ်
 ရာထကာ ရေမိုးချိုးပြီး ဘုရားရှိခိုးသည်။ ပုတီးစိပ်သည်။ ပြီးလျှင်
 ငှက်ကလေးတွေ ငါးကလေးတွေ လွတ်ဖို့ စီစဉ်ထားသည်။ နေခင်း
 ပိုင်းမှာ မေမေဆီသွားဖို့ မေမေနှင့်အတူတူ ပိုက်ဆံသွားလှူဖို့။
 ညပိုင်းမှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တပျော်တပါး ဘတ်ဒေးကိတ်
 လှီးမည်။

မနက်အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း မေမေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး စကားတွေ
 အများကြီး ပြောခဲ့သည်။

မေမေခေါ်လို့ လူ့လောကကြီးထဲ ရောက်လာခဲ့တာပါ။
 မွေးနေ့ဆိုတာ မေမေက ပေးခဲ့တာ၊ မေမေကို ကျေးဇူးတင်သည်။
 မေမေမေတ္တာကို နားလည်သည်။ မွေးနေ့မှာ မေမေကို ကုန်တော့

မို့ အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခုလည်း သွားဝယ်ထားမိ၏။

ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ ပရိသတ်ကို မေတ္တာပို့သည်။

“ရွယ်မှုးရေ...ရွယ်မှုး”

သံချွန်က အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အရေးကြီးလှသလို လှမ်း
ခေါ်၏။ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်။

အောက်ထပ်စည့်ခန်းမှာ အားလုံးစုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်

မို့ ရွယ်မှုး ထိတ်ခနဲ လန့်သွားမိ၏။ ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲ။

အားလုံးရှိနေကြတာ မြင်တော့ ဘာပြဿနာလည်းဟု စဉ်းစားမရ။

“ဘာလဲ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လာ...လာ လာကြည့်ပါဦး”

သူတို့က လှမ်းခေါ်သည်။

ရွယ်မှုး သူတို့အနား ရောက်သွားမိ၏။

သူတို့က ခြံဝင်းတံခါးဆီ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟင်”

ခြံဝင်းတံခါးမှာ မိုးယုံပူဖောင်းတွေ၊ အရုပ်ငှာလှကလေး

မိုးရွာပြီးစ ခဏကြာ

တွေ၊ ပန်းပွင့်ရောင်စုံသွေးစုံ၊ လှပသော ပန်းစည်းများ။ ဒါတွေ
ဘယ်သူလာလုပ်သွားတာလဲ။ ဘာအတွက်လဲ။

“သွားကြည့်လေ၊ ရွယ်မှုးမွေးနေ့ အမှတ်တရတဲ့။ ဆရာ
ဇင်ရဲတဲ့”

ရွယ်မှုးက ပိညက်ဆီ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိ၏။

ထိချက်လွဲသွားပြီ။

ပိညက်ကို အားနာလိုက်တာ။

ပိညက်မျက်နှာကလေးက အပြုံးမပျက်။

“အံ့ရုပ်ကလေးတွေက လှလိုက်တာ၊ ပူရှ်အရုပ်ကလေး
တွေရော၊ ပန်ဒါရုပ်ကလေးတွေရော ဘာဘီဂဲလ် အရုပ်ကလေး
တွေရော၊ စနီပီရုပ်ကလေးတွေရောပဲ”

ပိညက်က ကျေနပ်စွာရေရွတ်၏။

“ရွယ်မှုးရေ...နင်နဲ့ အဲဒီဇင်ရဲနဲ့ ဘယ်လိုသိတာလဲ၊
ငါတို့ကို ဘာလို့မပြောပဲ ဖွက်ထားရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

အားလုံးကဝိုင်းမေးတော့ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိ။

ပိညက်က သူနှင့်မဆိုင်သလို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။

ရွယ်မှုးက ပိညက်ကို လှမ်းကြည့်ပေမယ့် ပိညက်က တစ်ခွန်းမှမဟ။ ရွယ်မှုး ပင့်သက်ရှိုက်မိ၏။

“အဲဒါတွေ အရင်သွားဖြုတ်လိုက်ဦးလေ၊ သူများတွေ မြင်သွားရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“သွားဖြုတ်ယူဖို့ပဲ၊ ရွယ်မှုး ဘုရားရှိခိုးပြီးကာ စောင့်နေ ကာပေါ့”

“ဟာ...ရွယ်မှုး မလိုက်ပါဘူး၊ သံချို့တို့ပဲ သွားဖြုတ် ယူခဲ့ပေးပါ”

သံချို့က မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“သတင်းစာလည်း ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

“သတင်းစာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပိညက်က သတင်းစာကို မျက်စိရှေ့လာဖြန့်ပြသည်။

မွေးနေ့ဆုတောင်းပါလာတာပါ။

ရွယ်မှုး ...

မွေးနေ့မှာပျော်ပါမလား။

အင်ရဲ

ရွယ်မှုးက မျက်နှာကလေး သပုတ်ပျက်သွား၏။

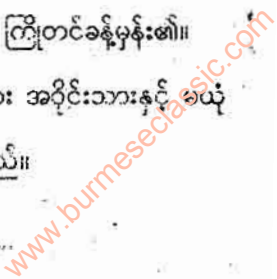
သတင်းစာထဲထိအောင် တည့်လိုက်တာတော့ လွန်လွန်း ပြီထင်။ ခြံရေမှာ မိုးပျံ့ပူဖောင်းတွေ ပန်းစည်းတွေ၊ ဖဲကြိုးတွေ၊ အရပ်တွေ လာထားတာက ကိစ္စမရှိ။

သတင်းစာထဲ ထည့်လိုက်တော့ ဟိုလူမေး ဒီလူမေး အမေးခံရတော့မည်။

“ဟဲ့...ကြည့်ပြောဦး၊ ဖတ်မိတဲ့သူတွေက ဘာထင်မလဲ၊ ဂျာနယ်တွေ၊ စာစောင်တွေက သတင်းတစ်ခုရပြီတင်မှာ၊ နှင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမလဲ ပြင်ဆင်ထားပေတော့”

ပြုံးရည်က ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကို ကြိုတင်ခန့်မှန်း၏။

ပိညက်ကတော့ မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားနှင့် မယုံ နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ ပျော်လည်းပျော်နေသည်။

ဒီလောက်မြန်မြန် တုံ့ပြန်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

ရွယ်မှုးကို ဇင်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားသွားပြီထင်။

ကောင်းလိုက်တာ။

အင်မတန် လိုက်ဖက်ညီသော စုံတွဲတစ်တွဲ ဖြစ်လာတော့
မည်။

ဖုန်းမြည်သံကြားတော့ သံချိုက သွားကိုင်သည်။

“ဪ...ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါလား အဲဒီကိစ္စ ရွယ်မှုး
ကိုယ်တိုင် ဖြေပါလိမ့်မယ်၊ အခု သူမရှိဘူး၊ ချက်ချင်းမဆက်နဲ့ဦး
လေ၊ သူ့မွှေးနေ့ဆိုတော့ သူဒီနေ့ မအားဘူး၊ မနက်ဖြန်ဆက်ရင်
ဖြစ်မလားမမ၊ စိတ်ချပါ၊ သတင်းထူးဆို မမတို့ကို ဦးဦးဖျားဖျား
ပေးမှာပါ၊ စိတ်ချ”

သံချိုပြောနေတာတွေ ကြားနေရတော့ ရွယ်မှုး သိသည်။
ဂျာနယ်တစ်ခုက စုံစမ်းမေးမြန်းလာတာပါ။

အဲဒီစာရေးဆရာ ဘာတွေလျှောက်လုပ်ပါလိမ့်။

ရန်တွေ့ပြစ်တင်လို့လည်းမရ။

ရွယ်မှုးက သူ့ကို ကြာပန်းအိုးကလေး အရင်ပေးမိတာ
ကိုး။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။

“ဒီကိစ္စ အဲဒီဇင်ရဲနဲ့ ရှင်းရမယ်”

“ဟင်”

တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့သံကလေး ပိညက်ဆီမှ ထွက်လာ၏။

“ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲဟင်” တဲ့။

“နင်မသိပါဘူး ပိညက်ရယ်၊ အသာနေစမ်းပါ”

ပိညက် အရမ်းစိတ်ပူနေတော့ ရွယ်မှုးက လက်ဖျားက
လေးဆုပ်ညှစ်ပြီး အားပေးလိုက်၏။

ပိညက် ကြောက်တာနှင့် အားလုံးပေါ်တော့မည်။

“ပိညက်...လာ ခြံတံခါးရှေ့ကဟာတွေ သွားဖြုတ်
မယ်” ဟု ရွယ်မှုးက ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အရမ်းသိသာတာပဲ၊ သံချို
ဆရာဇင်ရဲကို ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး၊ မစိုးရိမ်နဲ့ ပိညက် မပိရိတာ
နဲ့ ပေါ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ရှက်စရာကြီး”

အခုမှ ပိညက်က ရှက်နေသည်။ သံချို ဆူမှာငေါက်မှာ
လည်း ကြောက်နေ၏။

“ဒုက္ခပါပဲနော်...ဆရာဇင်ရဲကလည်း သတ္တိကောင်း
လိုက်တာ၊ ရွယ်မှူးကို ကြိုက်သွားပြီလားမသိဘူး”

“ဟာ...မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောစမ်းပါနဲ့၊
ပိညက်ရယ်၊ ရွယ်မှူး ဘယ်လိုဖြေရမှန်းတောင် မသိသေးဘူး၊
မေမေက အရင်ဆုံးမေးမှာ”

ရွယ်မှူးက မျက်ခုံးကလေးရှုံ့လျက် ညည်း၏။

ပိညက်က သူနှင့်မပတ်သက်သလို ပြုံးပြီးအေးအေး
ကလေး။ မှားသွားပြီ။ ရွယ်မှူးက ပိညက်အတွက် ယုတ်ပေးခဲ့တာ။

ပိညက်က ထွက်လာသောရလဒ်ကို ကျေနပ်ကာနေပါ
သည်။ ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ မသိတော့ပါ။

+ + + +

“ကြင်နာသူ မင်းပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ xxx
စေရာမင်းသဘောအတိုင်း ကိုယ်လုပ်တတ်တာ xxxx ရင်မှာ
သိပ်ချစ်လို့ ခွဲမသွားနဲ့ မင်းကလေးက တို့ရဲ့ဘဝပါ”

“မျှော်လင့်ရင်း ဆုံးရှုံးခြင်းများနဲ့သာ xxx ယုံကြည်ရဲ
ခဲ့လို့ စွန့်ပစ်သွားလား xxx ဖြူစင်ရိုးသားသော နှလုံးသားထဲ
ဒဏ်ရာတွေနာကျင်နေတာ”

ပိညက်က သီချင်းဖွင့်ထားပြီး သီချင်းသံကို ကျော်လွန်
အောင် ဆိုနေတာမို့ ရွယ်မှုးက ဖွဖပြုံးမိသည်။

ခါတိုင်းဆို အခန်းထဲမှာ သီချင်းအော်ဆိုတတ်တာက
ရွယ်မှုးပါ။

သည်နေ့တော့ ပိညက်ဖြစ်နေ၏။

ဘာတွေများ ပျော်နေသလဲမသိပါ။

သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် လိုက်ဆိုကာနေ၏။ ရွယ်မှူးက လှမ်းမေးချင်ပေမယ့် မမေးဖြစ်သေးပါ။

“ချစ်ဖူးတယ် xxx ရက်စက်မှုတွေနဲ့ မင်းနှုတ်ခမ်းလေးကို xxx လျှို့ဝှက်မှုတွေနဲ့ မင်းအပြုံးလေးတွေကို ဖန်တီးပေးတတ်လွယ်သော စကားများ ကိုယ်စွဲလမ်းခဲ့စေသော မင်းအနမ်းလေးတွေကို xxxအစဉ်အမြဲ ချစ်နေဆဲကွယ် xxx ကြင်နာသူလေးရေသိလား”

“ဝိညွက်”

သီချင်းသံဆုံးသွားတော့ လှမ်းခေါ်မိ၏။

“ဟင်”

“ဘာတွေပျော်နေတာလဲ”

ရှက်စနိုးလေး ရယ်သည်။

“ဟဲ့...ဘာရယ်နေတာလဲ”

“ရည်ရွယ်မှူးရေ”

မိုးရွာပြီးစ ခဏကြာ

နာမည်အပြည့်အစုံကို တရင်းတနှီး ခေါ်လာ၏။

“ယောက်ျားတွေကို ယုံကြည်လို့ရလားဟင်”

“ဘာရယ်”

“ယောက်ျားတစ်ယောက် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်
ကို ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ယုံလို့ရလဲဟင်”

“ဘာလို့မေးတာလဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့”

“ဘာလဲ...ရည်းစားရှိနေပြီလား”

“အင်း...ဟင်အင်း”

ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ကမန်းကတန်း ခေါင်းခါသည်။

“အဖြေမပေးရသေးပါဘူး”

“ဘယ်သူလဲ”

ရွယ်မှူးက စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဆရာဇင်ရဲ့”

ရွယ်မှူး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“မဟုတ်ဘူး...ဒါပေမယ့် ဆရာဇင်ရဲ့”

ပိညက်က ပဟောဠိ လုပ်နေ၏။

“အဟင်း...ဟင်း ဆရာဇင်ရဲ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းလို့ပြောတာ၊

ရွယ်မှု သိပါတယ်၊ ခရမ်းသီးမျက်နှာကြီးနဲ့”

ပိညက်က ရယ်ချင်စိတ်တစ်ဝက်နှင့် ဆို၏။

“ကြံကြံဖန်ဖန် ခရမ်းသီးမျက်နှာတဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ...ကြည့်ပါလား၊ သူ့မျက်နှာကြီးက
ခရမ်းသီးလို ရှည်ရှည်မည်းမည်းကြီး”

ရွယ်မှုက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“တကယ်ပါပဲ...ပိညက်ရယ်၊ ချစ်သူကို တင်စားပုံက”

ဟု ဆိုတော့ ပိညက်က...

“အမယ်လေး...မဟုတ်သေးပါဘူး” ဟု ငြင်း၏။

“မဟုတ်ရင် ဒီလောက်ပျော်နေမလား”

“သူရည်းစားစကားပြောတာ ရယ်ချင်လို့”

“ဟောတော့”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဆရာဇင်ရဲက ရွယ်မှူးကို ဂရု
စိုက်တာ လေးနက်တာတွေ့ရတော့ ကိုယ့်အပေါ် လေးနက်မယ့်
နှစ်သူတစ်ယောက်ရှိရင် ဘယ်လိုနေမလဲ သိချင်လာမိတယ်”

ပိညက်စကားတွေက ထူးဆန်းနေပါသည်။

ဘာမှမဟုတ်သေးဘဲ ဘေးကနေ အားကျသူက အားကျ
နေပါပြီ။

မရယ်ရဘူးလား။

ဇင်ရဲနှင့် ရွယ်မှူးက ဘာလဲ။

တကယ့်ကို ဘာမှမပတ်သက်သေးပါဘူး။ မနေ့တုန်းက

ဗြူးရည်ကလည်း...

“ငါ့ဆီကို ချောကလက်နဲ့ ပန်းစည်း ဘယ်သူပို့မလဲ” ဟု
ဆရာလို နောက်သလိုနှင့် ပြော၏။

ဇင်ရဲ ပို့လိုက်သော ချောကလက်နှင့် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်

ထို့ သူတို့က သဘောကျပြီး စ, လို့မဆုံး။

“ယုံရင်ကောင်းမလား၊ မယုံဘဲနေရမလား”

“အမယ်...မယ် ရှင့်မျက်နှာကြီးက ယုံပြီးသားပဲ
ပိညက်ရာ”

ရွယ်မှုးက မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“ရွယ်မှုး ပြောပြပါ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အချစ်
မရွေး ပြောင်းလဲသွားနိုင်သလား၊ စိတ်ချထားလို့ရမလား၊ သူ့စိတ်
ပြောင်းလဲသွားပြီဆိုတာနဲ့ သူက သူ့စိမ်းသက်သက်ဖြစ်သွားမှာ”

“စိုးရိမ်စိတ်တွေ များနေလိုက်တာ ပိညက်ရယ်”

“အဲဒါ စိုးရိမ်တာလား”

“အဲဒါ အချစ်ရဲ့ကနဦး ပူလောင်ခြင်းပါပဲ”

“ဟုတ်လို့လား”

ပိညက်က ထိတ်လန့်သွား၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဆရာဇင်ရဲကို လေးနက်နေပြီး ဘယ်
ကဘယ်လို့”

“ဟာ...မဟုတ်တာ၊ ဆရာဇင်ရဲကို လေးစားခင်မင်
ပါ၊ ရင်မခုန်မိပါဘူး”

“သော်”

ရွယ်မှူးက ပိညက်မျက်နှာကလေးကို သေချာကြည့်၏။

အခုနှင့် မခံချင်စိတ်ကြောင့် သည်ဝိုင်းထဲက အရင်ဦးဆုံး ထွက်
ပေးတာလားဟု မသင်္ကာချင်။

ဝေခံရက ရွယ်မှူးကို အရမ်းပဲ တုံ့ပြန်နေတော့ ပိညက်စိတ်

ခံစားသွားရသလား။

ရွယ်မှူး ပင့်သက်ရှိုက်မိ၏။

ဝေခံရကို ပိညက်နှင့်တွေ့ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်မိ၏။

ရွယ်မှူးက စေတနာသန့်သန့်နှင့် ကူညီခဲ့တာပါ။

ကြားထဲကနေ အမြတ်မထုတ်ချင်။ အခွင့်ရေးမယူချင်။

အိမ်ကြွားချင်ပါ။

သာတာတွေ့ရင် စိတ်ဝင်စားမှု ပြောင်းတတ်သော

အကျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးထားတော့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ

မခံခဲ့တာအမှန်။

ပိညက်စိတ်ထဲမှာ အားငယ်သွားမလား။ ရွယ်မှူးကို မျက်ရ

သွားလေး ပူမိသည်။

ရွယ်မှုးက ဟင်းနီဖုန်းကလေး ကောက်ယူပြီး ဝရန်တာ ထွက်ခဲ့၏။

ဆရာခင်ရဲ၏ ဖုန်းနံပါတ်လည်း မသိပါ။ စာပေတိုက်က တစ်ဆင့် တောင်းရမည်။

အခန်းထဲမှာ သီချင်းသံ ဆူညံနေတော့ ပိညက် တစ်ယောက် ရွယ်မှုး ဖုန်းပြောတာကို ကြားမှာမဟုတ်ပါ။

+ + + +

“ဆရာဇင်ရဲနဲ့ ပြောချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဇင်ရဲပါ။”

ရွယ်မှူးက အသံကိုထပ်နှိမ့်ပြီး...

“ရွယ်မှူးပါ” ဟု ပြောပြမိ၏။

ဇင်ရဲအသံက ခဏတော့ တိတ်သွားသည်။

“ဘတ်ဒေးအတွက် ဝေ့ရှ်လုပ်ပေးတာ သိုင်းကျားပဲ” ဟု

ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုမိ၏။

“ရပါတယ်”

ဇင်ရဲက စကား ဟက်ဟက်ပက်ပက်မဆိုဘဲ တိတ်နေ၏။

ပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးမေးလာသည်။

“ကြာပန်းအိုးပေးတာ ယတြာချေတာလား” တဲ့။

ရွယ်မှုး ရယ်ရမလို့ ငိုရမလို့ ဖြစ်သွား၏။ ဘယ်လိုရှင်း
ပြရမလဲနော်။ ရှင်းပြလိုက်ရင်ရော သူက သူ့ပရိသတ် ပိညက်ကို
အသိမှတ်ပြု လက်ခံမှာလား။

“ယတြာချေတာ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော့်မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ရွယ်မှုးက မဖြေ။ ဖြေစရာမှ မရှိတာ။ သူ့မွေးနေ့ကို
သိတာက ပိညက်ပါ။ ရွယ်မှုး မဟုတ်ပါ။

“အဲဒါ ကျွန်တော်သိချင်တယ်”

“သိချင်ရင် လာခဲ့မလား”

အရဲစွန့်ကာ ခေါ်မိပြီးမှ သူငြင်းလိုက်ရင် အရှက်ကွဲမှာပဲ
ဟု တွေးပူမိပါ၏။

“ဘယ်ကိုလာရမလဲ”

“ဟို...မိုးပျံပူဖောင်းတွေ လာချိတ်တဲ့ခြံ”

“အိမ်ကိုပေါ့”

“အဲဒါ ရွယ်မှုးအိမ်မဟုတ်ဘူး၊ သံချိုတို့အိမ်ပါ၊ သံချိုကို

သိရဲ့လား၊ ရွယ်မူးတို့အဖွဲ့ထဲကပဲ”

“သိပါတယ်”

“သံချို့တို့အိမ်မှာ ခဏလာနေတာပါ”

“အင်း...အဲဒီကိုလာခဲ့ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြီးရော...လာခဲ့မယ်”

ဆရာဇင်ရဲက မြန်မြန်ပဲ ဖုန်းချသွား၏။

သိပ်မကြာဘဲ ရောက်လာတော့ ရွယ်မူး မျက်လုံးကလေး

စိုင်းကာ အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။

သူက ခြံရှေ့ရောက်မှ “ကျွန်တော်ရောက်ပြီ” ဟု ဖုန်း

ဆက်လာ၏။ ရွယ်မူးက ကိုယ့်ပုံစံကလေးကို မှန်ထဲတစ်ချက်ကြည့်

၏။ ဆံပင်တွေများ ပွနေမလား။ မျက်နှာများ အဆီပြန်နေမလား

ထို့ပါ။

“ပိညက်”

သီချင်းသံနှင့် ပိညက်က မကြား။

“ပိညက်”

ပခုံးကိုသွားပုတ်ပြီးခေါ်မှ ‘ဟင်’ဟု လှည့်ကြည့်လာတော့

သည်။

“ခဏနေရင် ဆင်းခဲ့ဦး”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဆင်းလာရင်သိမှာပေါ့”

ရွယ်မှူးက ပဟေဠိလုပ်ထားခဲ့ပြီး ဆင်းလာ၏။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ခြံဝင်းတံခါးကို သွားဖွင့်ပေးရသည်။

စူးလက်ရွန်းရီသော မျက်ဝန်းငေးငေးတစ်စုံကြောင့် ရင်ထဲ

မှာ တဖျတ်ဖျတ် ခါသွားရတာအမှန်။

ဇင်ရဲမျက်လုံးတွေက အသက်ပါလွန်းလှ၏။

သူမရင်ထဲကို ထွင်းဖောက်မတတ် ကြည့်လိုက်ကာ။

စပို့ရှင်လက်ရှည်တစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်နှင့် ပေါ့ပေါ့

ပါးပါး ပုံစံပါပဲ။ ရှိုးမထုတ်တတ်ပါ။ ဖုန်းပြောပြီး ချက်ချင်းထ

ထွက်လာပုံရလေသည်။

“လာပါဆရာ၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး”

“ဖြစ်ရဲ့လား”

“ရှင်”

“သူငယ်ချင်းတွေက ဧည့်သည်အိမ်ခေါ်ကာ ကြိုက်ရဲ့
လား”

“ဪ...ရပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လာပါ”

စောစောတုန်းက သူမအိမ်မဟုတ်ဘူးဟု ပြောပြထားတာ
မို့ ဇင်ရဲက အားနာနေဟန်ပါ။

“ထိုင်ပါဦးနော်...ကော်ဖီဖျော်ခဲ့မယ်”

“ရပါတယ်၊ နေပါစေ”

“မဟုတ်တာ...ကော်ဖီသောက်ရင်း စကားပြောကြတာ
ပေါ့”ဟု မီးဖိုချောင်ဘက် ဝင်ခဲ့ရပေမယ့် တစ်ခါမှ ရွယ်မှူးက
ကိုယ်တိုင်ကော်ဖီဖျော်လေ့ မရှိ။ ချစ်သူနှင့်လမ်းခွဲပြီးကတည်းကပါ။

ခုမှ ပထမဦးဆုံး လူတစ်ယောက်အတွက် ကော်ဖီပြန်ဖျော်
ပေးရမှာပါ။

ပိညက်က လှေကားဆင်းလာရင်း ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေ
သော ဧည့်သည်ကိုမြင်တော့ အရမ်းအံ့ဩတုန်လှုပ်ကာ ခြေလှမ်း
တန်ရင်း လှေကားအေးမှာ တောင့်တောင့်ကလေး ရပ်နေမိ၏။
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် အိမ်အထိကို ရောက်လာပြီပဲ။ ကျေနပ်စွာ
ပြုံးမိသည်။

ရွယ်မှုနှင့် ဆရာဇင်ရဲက အတွေးအခေါ်ချင်း တူသည်။
အောင်မြင်မှုချင်း တူသည်။ မွေးနေ့ချင်းလည်း တူသည်။ သူတို့ချင်း
အင်မတန်လိုက်ဖက်ပါသည်။

“ပိညက်ရေ...လာလေ”

ကော်ဖီခွက်နှင့် ထမင်းစားခန်းဘက်က ထွက်လာသော
ရွယ်မှုက လှမ်းခေါ်၏။

“အင်း”

ပိညက် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ရောက်လာရတော့သည်။
ဆရာဇင်ရဲ ရောက်နေမှန်းသိလျှင် ဆင်းမလာပါ။
အခုတော့ ရှောင်၍မရတော့ပါ။

မိုးရွာပြီးစ ခဏကြာ

ပက်ပင်းတိုးသွားပြီ။

“ပိညက်ရေ...ဆရာဇင်ရဲက သူ့မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုသိတာလဲတဲ့၊ မေးနေတယ်၊ ပြောပြလိုက်ဦး၊ ပိညက်က ဆရာဇင်ရဲရဲ့ ပရိသတ်လေ၊ ဆရာစာအုပ်တွေ ဝယ်သိမ်းထားတာ၊ ခဏခဏပြန်ဖတ်တယ်၊ သူက မွေးနေ့လက်ဆောင် ကြာပန်းအိုးလေး လက်ဆောင်ပေးပေးပါဆိုတာနဲ့ သူက မပေးရဲဘူးတဲ့လေ၊ အဲဒါကြောင့် ရွယ်မှုးက ပေးပေးရတာပါ၊ ပိညက်ကို ကူညီပေးတာပါ”

ပိညက်က သက်ကလေးဆွဲကာ ဘယ်လိုပဲတားတား ဆရာဇင်ရဲမျက်နှာ ဘယ်လောက်ပဲပျက်ပျက် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ သည်ဇာတ်လမ်းထဲကနေ ရုန်းထွက်မှဖြစ်မည်။ ဘုမသိဘမသိ ရောမပါချင်။

ဇင်ရဲလည်း ရွယ်မှုးကို တစ်မျိုးမထင်စေချင်ပါ။ ပိညက်လည်း စိတ်ဒဏ်ရာမရစေချင်။

ကျေးဇူးပြု၍ ရွယ်မှုးကို ရုန်းထွက်ခွင့်ပြုလိုက်ပါတော့။ ဆက်ပြီးမညာချင်။ အမှန်တရားကို သိဖို့ ရွယ်မှုး ကြိုးစားပေးရမည်။

ကိုယ့်ဘဝမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို စပြီး
မေတ္တာရှိဖို့ ရေလာမြောင်းပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိ။

ပိညက်ကို ကူညီတာပဲဆိုပြီး ကိုယ်က ဝံ့ဝံ့စားစား
မကြောက်မရွံ့ သူ့ရှေ့ရောက်သွားမိခဲ့တာမဟုတ်လား။

ဇင်ရဲက မျက်နှာတော်တော်ပျက်သည်။

ခွင့်လွတ်ပါ။ ရွယ်မှူးက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပဲ ဖြစ်ချင်
သည်။ ဇင်ရဲက ရွယ်မှူးကို အကြာကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။
ပြီးမှ...

“မပိညက်က ကျွန်တော့်ပရိသတ်ဆိုတော့ တွေ့ရတာ
ဝမ်းသာပါတယ်။ အမြဲတမ်းလည်း အားပေးနေပါဦး ကျွန်တော့်
စာအုပ်တွေလည်း ယူလာခဲ့ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပိညက်က မျက်လွှာလေးချပြီး ငြိမ်သက်နေ၏။

“မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ဇင်ရဲနှင့် ပိညက် စကားပြောနေတာကို ရွယ်မှူးက ထိုင်

ကြည့်နေမိပါသည်။

ခဏကြာတော့ ပြီးရည်က ပိညက်ကို ဖုန်းလာနေတယ်ဟု
လာခေါ်သည်။ ပိညက်က ဧည့်ခန်းမှာချထားသော ဖုန်းကိုမကိုင်။

သိုသိပ်လျှို့ဝှက်လွန်းတာကို ရွယ်မှုးတို့က သိပြီးသားပါ။
ဖုန်းပြောလျှင် ကော့လက်(စ်)ယူပြီး ဝရန်တာတ်ခါးပိတ်ကာ ဝရန်
တာမှာ ထွက်ပြောတတ်သူပါ။

“ရွယ်မှုး”

ဇင်ရဲက ရွယ်မှုးကို သေချာကြည့်လာ၏။

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးလေ”

“အမှန်တိုင်းဖြေမလား”

“ဖြေနိုင်တာဆိုဖြေမှာပေါ့”

ဇင်ရဲက တွေးတွေးဆဆနှင့် မေးလာ၏။

“ပိညက်က ကြာပန်းအိုးပေးပေးဖို့အတွက် ပရက်ရှားဖိ
အား)ပေးခဲ့တာလား”

“ဟင့်အင်း...လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

သူ့အထင်မှားနေပါပြီ။ ပိညက်က ဖြူစင်ရိုးသားသူပါ။
သူများကိုလည်း အနိုင်မကျင့်တတ်ပါ။

“ရွယ်မှူးက သူတို့အိမ်မှာနေရလို့ မလွဲမရှောင်သာ လုပ်
ပေးရတာမျိုးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိညက်က ရိုးသားပြီး ခင်စရာကောင်း
ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဖွင့်မပြောပဲ ထားလိုက်ရင် မရိုးသားရာ ရောက်
မှာပေါ့။ ပိညက်အပေါ် မတရားရာရောက်မယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်
ပါ”

“ဪ”

“ရွယ်မှူးက စိတ်ရှင်းချင်တယ်၊ ကိုယ်ပေးတာမဟုတ်ဘဲ
နဲ့ ကိုယ်ပေးသလိုလိုနဲ့ မှေးပြီးမသွားချင်ဘူး၊ ပိညက်အတွက် ကူညီ
ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဆရာဇင်ရဲက အဲဒီလိုတွေ လုပ်လာတော့ ပိညက်
ကို အရမ်းအားနာတယ်၊ မြန်မြန်ရှင်းပြချင်တယ်”

ဇင်ရဲက ရွယ်မှူး မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

စိတ်ထားဖြူစင်သန်ရှင်းမှုကြောင့်လား မသိပါ။ သူမမျက်နှာကလေးက စိမ့်စမ်းရေလို ကြည်လင်အေးမြကာနေပါသည်။

“ကျွန်တော် ပိညက်ကို ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွယ်မှုးကို ခင်နေမိပြီ”

“ရှင်”

ဇင်ရဲ မျက်လုံးတွေကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်မိ၏။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ကိုယ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးဟု ရှင်းပြပြီးပြီ။ ပိညက်ကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီ။ သို့ပေမယ့် သူက ဇွဲမလျော့သေးဘဲ ရွယ်မှုးကိုခင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

“ကျွန်တော် ရွယ်မှုးကို ခင်လို့ရမလား”

“ရပါတယ်”

ခေါင်းခါငြင်းရမှာလည်း အားနာမိသည်။

ဇင်ရဲက တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသော ရင်ခုန်သံကို နားစွင့်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ သေချာလာသလိုပါ။

သူဟာ အချစ်တစ်ခုကို လွယ်လွယ်နှင့် လက်ခံမှာမဟုတ်။

သူအထိနာဖူးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ သေသေချာချာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်
စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မှာပါ။

+ + + +

ဆရာစင်ရဲ ပြန်သွားပြီးတော့ ရွယ်မှုး ခြံထဲမှာ လမ်း
လျှောက်ရင်း အကြာကြီးနေမိသည်။

ကိုယ့်ထက် အစစအရာရာ သာသော မိန်းမတစ်ယောက်
ကို တွေ့လာသောအခါ ထိုမိန်းမနှင့် နီးစပ်ပတ်သက်ခွင့်ကို ရလာ
သောအခါ၊ ကိုယ့်ကို ချစ်သည်ဟု တဖွဖွပြောနေခဲ့သော ယောက်ျား
သည် ချက်ချင်းလိုလိုပဲ အချစ်တွေ အရောင်ပြောင်းသွားခဲ့ပါသည်။

ရွယ်မှုး အရမ်းခံစားခဲ့ရသည်။

အရမ်းနာကျင်ခဲ့ရသည်။

အချစ်ဦးမို့ အရူးအမူးချစ်ခဲ့သည်။

• အသည်းကွဲခဲ့သည်။ တော်တော်နှင့် နုလန်မထူခဲ့။

အခုမှ ကိုယ့်ဘဝကလေး အနည်ထိုင်လန်းဆန်းလာခဲ့တာ

ပါ။ ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဲတာမှန်။

အချစ်ကို ကိုယ်မယုံရဲ။

အချစ်သည် အင်မတန် နုနယ်ပျော့ပျောင်းသော ကြိုး
တစ်ချောင်းပါ။

သူ့မှာ ခံနိုင်ရည်စွမ်းအား နည်းပါးသည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာ၏ ဖြားယောင်းမှုကိုလည်း သူမခံနိုင်။ အလှ
အပ၏ သွေးဆောင်မှုကိုလည်း သူမခံနိုင်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု
၏ ဖမ်းစားမှုကိုလည်း သူမခံနိုင်။ အချစ်ဆိုတာ ခံနိုင်ရည်ရှိသော
အရာမဟုတ်။ ရွယ်မှုးကတော့ အဲဒီလိုပဲ သတ်မှတ်နားလည်ထား
သည်။

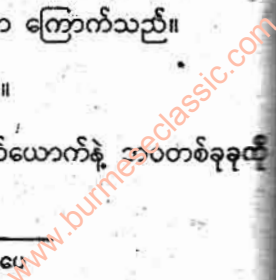
ဒုက္ခနှင့်တွေ့လာလျှင် အချစ်သည် ဝေးဝေးပြေးပြီ။

သို့ကြောင့် အချစ်ကို အရှုံးမပေးချင်။

အချစ်မှာ ပျော်ဝင်ကျရှုံးရမှာ ကြောက်သည်။

အချစ်ကို မကိုးကွယ်ချင်ပါ။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဘဝတစ်ခုခုထိ

တည်ဆောက်ဖို့ လိုအပ်လာလျှင် နားလည်မှုချင်း ညီမျှခဲ့လျှင်
တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် သည်းခံနိုင်ရင် လက်တွဲသွားကြ
ရုံ။

လက်တွေ့ဆန်သောဘဝကို ဖန်တီးချင်သည်။

အဲဒါက ရွယ်မှု၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။

ချစ်တိုင်းလည်း မခါးဟု စကားရှိခဲ့ပေမယ့် ရွယ်မှု

ထိတွေ့ခံစားခဲ့ရသော အချစ်က ခါးသက်လွန်းလှပါသည်။

+ + + +

ဧင်ရဲက စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ချိတ်လျက်က
 စာကြည့်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ရဲ့ထိုင်ခုံက ကျွန်းသား
 နှင့် ခပ်မြင့်မြင့် ပြုလုပ်ထားတဲ့ထိုင်ခုံ။ ကျောမှီမှာ ကျွန်းကနုတ်နှင့်
 ဖြစ်ပေမယ့် အခင်းမှာ လယ်သာခင်း။ ထိုင်ရတာ အင်မတန်
 သက်တောင့်သက်သာရှိပါသည်။

စာကြည့်မီးကိုဖွင့်၊ ရေးလက်စ စာအုပ်ကိုပါ လှန်လှော
 လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်စိလေးမှေးကျဉ်းတဲ့အထိ စီးကရက်ကို
 အားပါးတရ ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။

ရေးလက်စ လုံးချင်းဝတ္ထုက ဇာတ်သိမ်းပိုင်းနား ရောက်နေ

ပြီ။

ဟာသလေးလည်းပါ၊ ငိုစရာလေးလည်းစွက်၊ ဘဝသရုပ်

၁၅၆

အာဇာနည် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဖော်ပါ ပါအောင် ရေးထားတဲ့ ဇာတ်လမ်း။

အစဦးမှာ သူတို့ထား မှတ်ထားတဲ့ အချက်အလက်တွေ

အားလုံးကို ခင်းကျင်းပြသပြီး ဝတ္ထုရဲ့အလယ်မှာ အခက်အခဲမျိုးစုံ

ကျော်လွှားပြီး မိန်းကလေးရဲ့ အချစ်ကို ရယူနိုင်ခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့ဇာတ်လိုက်မင်းသားဟာ သူနှင့်မတူ။

ကိုရီးယားမင်းသားလေးလို ချောမောတည်ငြိမ်သည်။

ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်သော အပြုံးလက်လက်ကိုလည်း

ပိုင်ဆိုင်သေးသည်။

မင်းသမီးကတော့ ဘယ်သူနဲ့တူသလဲ။

စကားပြောပုံ လေယူလေသိမ်းဟာ မသိမသာနဲ့ ရွယ်မှုး

နှင့်များ သွားတူနေမလား။

ဇင်ရဲက နှုတ်ခမ်းလေးစေကာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

တူရင်လည်း တူပါစေလေ။

ကိုယ့်မျက်စိထဲတွေ့တဲ့ ကိုယ်ဖီလင်လာတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့

ပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ။

ဆက်ရေးဖို့ သူဆုံးဖြတ်သည်။

အခက်အခဲတွေ ဖြတ်ကျော်လာပြီး မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး
ဟာ ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ ပေါင်းဖက်သင့်လား။

ညားပေးရမလား၊ ကွဲပေးရမလား ဇင်ရဲ စဉ်းစားသည်။

ကွဲပေးရင်တော့ ပိုလွယ်သည်။

ယူရင်သာ ဘယ်သူမှ သဘောမတူဘဲ နှစ်ဦးသဘောတူ
လက်ထပ်ရမှာဖြစ်သည်။

အင်း...ညားပေးမယ်ဆိုရင်...

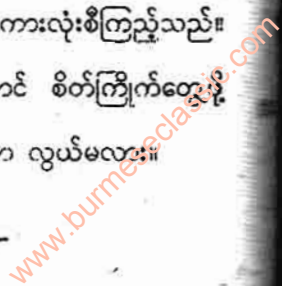
အရင်ဆုံးရေးရမှာက သဘောမတူလို့ သွေးတိုးပြီး ဆေးရုံ
ရောက်တဲ့ ကောင်လေးရဲ့ အမေကို အမြန်ပြန်နေကောင်းပေးလိုက်။

ပြီးရင်...အဲ... သူ့ယောက်ျားပေးစားခဲ့တဲ့ သမီးဖြစ်သူက
လင်မယားရန်ဖြစ်ပြီး သူ့ဆီဆင်းလာခဲ့၊ ပြီးတော့မှ အဘွားကြီးက
အိမ်ထောင်ရေးအရှုပ်အထွေးတွေထဲ တရားခံဖြစ်ပြီး ရင်မောရတာ
သဘောပေါက်သွားပြီးတော့ သူ့သားရဲ့ ချစ်သူကိုလည်း ဘာမှမဝေ
ဖန်ချင်တော့တဲ့ စိတ်ကူးမျိုးပေါ်လာ။

“တော်ပြီ သားရေ၊ မေမေလည်း မင်းတို့ကိစ္စ ဝင်မပါ
ချင်တော့ပါဘူး၊ ဆရာ့ခန့်ကလည်း ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ်ဂရုစိုက်၊
သားသမီးတွေအပေါ် မျှော်လင့်ချက်သိပ်မထားနဲ့၊ တော်ကြာ ကိုယ်ပဲ
ခဲစားရမှာလို့ သတိပေးလိုက်တယ်”

တကယ်လည်း ကိုယ်စီးရမယ့် ဖိနပ်တောင် ကိုယ်ရွေး
ချယ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မင်းနဲ့တော်မတော်၊ လိုက်မလိုက်၊ မင်း
ကြိုက်မကြိုက်၊ ဈေးနှုန်းသင့်မသင့် အားလုံး မင်းပဲဆုံးဖြတ်တော့၊
အမေစီးမယ့် ဖိနပ်လည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒုက္ခခံပြီးရွေးလည်း
မင်းစီးတဲ့အခါ ဖိနပ်ပေါက်ရင် ရွေးဝယ်ပေးတဲ့ မေမေအပြစ်ပဲလာမှာ၊
ဒီတော့ မထူးပါဘူးသားရယ်၊ ကောင်းတာဆိုတာ အားလုံး မင်း
တာဝန်ပဲ၊ မင်းစီးမယ့် ဖိနပ်တစ်ရုံကို မင်းဘာသာပဲ ကြည့်ရွေးပေ
တော့”

ဒင်ရဲက စိတ်ထဲကနေ အရင် စကားလုံးစီကြည့်သည်။
ဟုတ်တယ်လေ။ ဖိနပ်တစ်ရုံဝယ်ရင်တောင် စိတ်ကြိုက်တွေနဲ့
ခဲယဉ်းသေးတာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ယူတာ လွယ်မလား။

အဆင်မပြေခဲ့ရင် လမ်းမှာ ပြန်ချွတ်ခဲ့လို့လည်း ရတာ
 မဟုတ်။ ဆိုဒ်သေးရင်လည်း ဖနောင့်က ထွက်နေဦးမယ်၊ ကြီးနေ
 ပြန်ရင်လည်း ဖိနပ်နောက်မြီးက မိုးရေထဲသွားတဲ့အခါ ရှုံ့စင်ဦးမယ်၊
 ဈေးပေါရင်လည်း ကွာလတီကည့်ဦးမယ်၊ ဈေးကြီးတဲ့ All star
 လို ဖိနပ်မျိုးကြ ကိုယ်ကဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်ဦးမှ...။

ဟား... မဖြစ်ဘူး၊ ရေးရင်းနဲ့ ဖိနပ်အကြောင်း ရောက်သွား
 လိမ့်မယ်ထင်တယ်။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ချစ်သူ ကောင်မလေးကို ဖိနပ်တစ်ရံနဲ့
 ခိုင်းနှိုင်းဥပမာပေးသလိုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့သော် ထိုဥပမာက သင့်ကော်နေသည်။

ဒီတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ရေးရမည်။

ဇင်ရဲက ဘောလ်ပင်န်ကို နှိပ်ဖွင့်လိုက်သည်။

သူက အဖုံးစွပ်ရသော ဘောလ်ပင်န်ကို မကြိုက်။ နှိပ်

ခွင့်ရတာ ပိုကြိုက်သည်။ အဖုံးကို နှိပ်ဖွင့်ဆော့ကစားရင်း ဇာတ်လမ်း

ဧည့်စားလို့ ရလာတတ်သည်မဟုတ်လား။

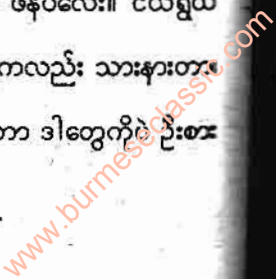
အခုတလော ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်တွေကို မကွဲစေချင်။
ပေါင်းပဲပေါင်းပေးချင်သည်။ ဆုံစည်းရုံသော ဇာတ်သိမ်းတွေပဲ
ရေးချင်နေတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။

အပြင်မှာရော လူတွေဟာ ချစ်တဲ့ရည်းစားနဲ့ ကွဲချင်လို့
လား။ ဆုံစည်းပါရစေလို့ပဲ ဆုတောင်းကြတာ မဟုတ်ဘူးလား။
မရအရ ခိုးပြေးတာပဲမဟုတ်လား။

အခုတလော ဇင်ရဲစိတ်တွေကလဲ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေသ
လား မဆိုနိုင်။

အသည်းကွဲဇာတ်မျိုး သူမရေးချင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။
ဘကယ်တော့ သူလည်း မသင့်တော်တဲ့ ဖိနပ်တစ်ရုံကို
စီးကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

လှတာတော့ အစွမ်းကုန်လှသည်။
လှသလောက် လူကိုဒုက္ခပေးတဲ့ ဖိနပ်လေး။ ငယ်ရွယ်
တဲ့ လူပျိုပေါက် အချိန်လေးကဆိုတော့ သူကလည်း သားနားတာ
လှပတာ၊ ဆွဲဆောင်နိုင်တာ၊ အများကြိုက်တာ ဒါတွေကိုပဲ ဦးစား

ပေး ကြည့်တတ်ခဲ့သည်။

တံဆိပ်အတုဖြစ်ပြီး မခိုင်ခန့်မှာ သူ့ကို လူကြားထဲ ပြတ်
တောက်အရှက်ကွဲစေနိုင်တာ သူ မရိပ်စားမိခဲ့ပါ။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူနှင့်မခွဲမခွာ သူ့အကူအညီနှင့် ဘဝခရီး
ကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားဖို့အသိလည်း စိတ်ကူးယဉ်မျှော်
လင့်ခဲ့ဖူးသည်။

ကိုယ်က အရူးအမူး ကြိုက်မိတာကိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အဖော် ဖြစ်ချင်ခဲ့တာကိုးဗျာ။

သူနှိပ်စက်သမျှ ခံရတော့တာပေါ့။

+ + + +

သူတို့ပြောင်းရွှေ့လာသော ရပ်ကွက်ကလေးက ဆိတ်ငြိမ်
သာယာသည်။ လမ်းမတန်းမှာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတွေ တိုက်ကြီး
တာကြီးတွေနှင့် ခမ်းနားလှပသည်။

သို့သော် ဇင်ရဲ့တို့နေတဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာတော့ သစ်သား
အိမ်လေးတွေ အများအပြားရှိသည်။

လမ်းမကနေ ထိုလမ်းသွယ်ကိုရောက်ဖို့ အတော်ကြီး
လျှောက်ရသည်။

ဇင်ရဲ့ဟာ အဲဒီတုန်းက တက္ကသိုလ်ရောက်ခါစ ပွင့်လင်း
ဓာတ်ကြွသောအရွယ်။

လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ပြီး ထမင်းချိုင့်လေးခွဲကာ
လျှောက်သွားတတ်တဲ့ ဇင်ရဲ့ပုံစံက ကလေးလို ရိုးသားဖြူစင်နေ

သူတို့ပြောင်းရွှေ့လာသော ရပ်ကွက်ကလေးက ဆိတ်ငြိမ်
သာယာသည်။ လမ်းမတန်းမှာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတွေ တိုက်ကြီး
တာကြီးတွေနှင့် ခမ်းနားလှပသည်။

သို့သော် ဇင်ရဲတို့နေတဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာတော့ သစ်သား
အိမ်လေးတွေ အများအပြားရှိသည်။

လမ်းမကနေ ထိုလမ်းသွယ်ကိုရောက်ဖို့ အတော်ကြီး
လျှောက်ရသည်။

ဇင်ရဲဟာ အဲဒီတုန်းက တက္ကသိုလ်ရောက်ခါစ ပွင့်လင်း
တက်ကြွသောအရွယ်။

လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ပြီး ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲကာ
လျှောက်သွားတတ်တဲ့ ဇင်ရဲပုံစံက ကလေးလို ရိုးသားဖြူစင်နေ

သည်။

သူ့အမေရဲ့ စက်ချုပ်ဆိုင်က ဝင်ငွေနှင့် ချမ်းတောင့်ချမ်း
သာ မဟုတ်ပေမဲ့ သူတို့သားအမိဘဝက အေးချမ်းပြည့်စုံနေတာ
အမှန်။

ဇင်ရဲက ငယ်ငယ်ကတည်းက စာပေ ကဗျာတွေပဲ လိုက်
စားသည်။ စာရှုး ကဗျာရှုးလေး ဆိုပါတော့။

ပိုက်ဆံရပြီဆိုတာနှင့် စာအုပ်ဝယ်မည်။ မဝယ်နိုင်ရင် ငှား
ဆိုင်ကနေ ငှားဖတ်မည်။

ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ကဗျာစာအုပ်လေး ပြုစု
ပြီဆိုရင် ဇင်ရဲ ရှေ့ဆုံးက ပါဝင်မည်။

အချစ်ကဗျာလေးတွေချည်းပဲ တစ်အုပ်တစ်အုပ် အပြည့်။
ကိုယ်တိုင်လည်း ကျောင်းမှာ လိုက်ရောင်းသည်။ စာအုပ်မဝယ်ရင်
လည်း သူက ခင်ရာမင်ရာတွေကို သူ့ကဗျာ အတင်းဖတ်ခိုင်းတတ်
သေးသည်။

အချစ်ဆိုတာ

ပြောင်းလဲခြင်းရဲ့ သင်္ကေတတစ်ခုပေါ့ဗျာ။

ပန်းပွင့်လေးကနေ...

ဟော...ကြည့်နေ...

ခါးတစ်လက်ဖြစ်သွားပြီ...

မတော်တဆ ဆင်းရဲခြင်းဝင်လာရင်

အချစ်က ရုတ်တရက်နဲ့

ထွက်ပြေးသွားတော့တာပဲ။

“ဘာတွေရေးတာလဲ၊ ကဗျာလား၊ အဲဒါဘာကြီးလဲ”

အဲလိုဝေဖန်တာလည်း ရှိပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇင်ရဲကတော့ ဇွဲမလျှော့၊ လက်မလျှော့

အားမလျှော့ဘဲ ရေးမြဲရေးပါသည်။

ဝတ္ထုတိုတွေလည်း ဟိုပိုဒီပိုနှင့် မဂ္ဂဇင်းတိုက်စုံအောင်

ပို့နေသည်။

အိမ်မှာလည်း သူဝယ်ယူစုဆောင်းထားတဲ့ စာအုပ်တွေ

ဆောင်ပုံယာပုံ အထပ်ထပ်နှင့် ဟိုနားဒီနား ထားစရာမရှိတော့။

အမေက အိမ်ရှင်းတိုင်း ဆူသည်။

“သားရေ...မင်းစာအုပ်တွေလုပ်ဦး၊ အမေတို့တစ်အိမ်လုံး
လည်း စာအုပ်နဲ့တင် ပြည့်နေပြီ၊ တခြားပစ္စည်း ဘာမှထားမရတော့
ဘူး”

ဇင်ရဲက ပြုံးစိစိနှင့် မကြားယောင်ဆောင်ရသည်။

“ဟဲ့...ကြားရဲ့လား”

အမေက နားရွက်ဆွဲလိမ်လျှင် သူရယ်ပြီး...

“ခဏသည်းခံပါမေမေရာ၊ ဒါက သားရဲ့ရွှေတွေပါ”

“အမယ်လေးနော်...နှင့်ရွှေကလည်း”

“နောက်ဆို သားကိုယ်တိုင် နံရံကပ်ဘီရို ရိုက်ပေးမှာ
ပါ”

“အလိုလေး...နောက်ထပ်ကုန်ဦးမှာပါလား၊ နံရံကပ်ဘီရို
တဲ့”

အမေက သူ့ကို ခပ်မဲ့မဲ့ မေးငေါ့သည်။

အဲဒီလိုနှင့် သူ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်ခဲ့တာ သူငယ်ချင်းတွေ

လည်း အကုန်လုံးသိ။

အဲဒီအချိန်၊ အဲဒီအရွယ်မှာပဲ သူက စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မသင့်
တော်တဲ့ ဖိနပ်တစ်ရုံကို စီးကြည့်ဖို့ လိုချင်မက်မောခဲ့တာဖြစ်သည်။

+ + + +

xxxမင်းကိုယ်တိုင်မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားတာ xxx
 ရင်တွေ့ခုန်တတ်စအရွယ် xxx ငယ်ဘဝမှာချစ်တဲ့စိတ်ဟာ ဆန်း
 ကြယ်စွာ xxx ပိုင်ဆိုင်ခြင်းရဲ့တစ်ဖက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ xxx ငယ်ရွယ်
 စဉ်မှာ အချစ်ကအိမ်မက်လို xxx ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ အချစ်က တိမ်
 တိုက်တစ်ခုလို xxx

ဇင်ရဲတို့ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ညဉ့်ဦးပိုင်း
 ၌ လူစည်ကားလှသည်။

ရှေ့မျက်နှာစာအပြည့် ခင်းထားတဲ့ စားပွဲပိုင်းတွေမှာ နေရာ
 လပ်ပင်မရှိ။

“ဖိုက်စတား” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သီချင်းသစ်တွေ
 လည်း အကုန်ဖွင့်ပေးသည်။

ဆာဂါဆောင်းဘောက်စ်ကြီးတွေကလည်း သိပ်ကောင်း
သည်။ အသံက မြောက်နေသည်။ လန်နေသည်။

ကျစ်မိုလက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံချင်း ဖိမ်ဆွဲအရသာခံကာ
သောက်ရင်း သီချင်းနားထောင်ရတဲ့ ဖီလင်ဟာ ဘာနှင့်မှ မတူ။

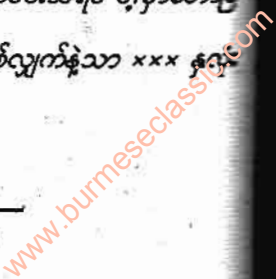
ဇင်ရဲတို့ဘော်ဒါတွေ ညတိုင်းလိုလို ဖိုက်စတားမှာ ဆုံကြ
သည်။

သူမလာရင်လည်း ဒီကောင်တွေက စက်ဘီးနှင့် အိမ်အထိ
လိုက်ခေါ်သည်။

အမေက ဆယ်နာရီနောက်ဆုံးထားပြီး အိမ်ပြန်ဝင်ဖို့ သတ်
မှတ်ပေးထားတာကြောင့် ဆယ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်အလိုဆိုတာနှင့်

ဇင်ရဲက ထပြန်တတ်စမြဲ။

xxxငါလွမ်းနေလည်း ကျေနပ်လို့သွားမယ် xxx ကျန်နေ
ခဲ့ပြီ ငါ့တစ်ယောက်တည်း xxxချစ်တာမင်းသိရင် ငါ့မှာတော်ပြီ
ဒီဘဝတော့ xxx ငါဟာတကယ်ကို ချစ်လျှက်နဲ့သာ xxx နှလုံး
သားအရုံးကိုရွေး xxx

ရင်ခုန်သံများ xxx ဖြားယောင်းမိပြီ xxx ပေးဆပ်မယ့်
အချစ်ဝဋ်ကြွေး xxx

ဇင်ရဲက သီချင်းကိုခံစားနေဆဲမှာ သူတို့ရဲ့ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ရှေ့ ရက်စတော့ရင့်လေးသို့ စူပါဆလွန်း ၃က နံပါတ်အဖြူ
လေးတစ်စီး လာရပ်သည်။

နောက်ဖက်မှာ မီးတန်းအပြည့်၊ အရှေ့မှာလည်း အလှဆင်
မီးရောင်တွေနှင့် ကားက အရောင်တလက်လက်ဖြာနေသည်။

ညအမှောင်မှာ ကားထဲက မင်းသမီးလေးတစ်ပါး ကား
တံခါးဖွင့်လို့ ခြေထောက်လေးတစ်ဖက် အပြင်သို့ချသည်။

ပလက်တီနီလို အရောင်လက်လက် ဖုချိန်းလေးနှင့် ခွာချွန်
ဖိနပ်မြင့်လေးနှင့် ဖွေးဖွေးနုနု ခြေတံအလှကပင် ငေးမောစေနိုင်
သည်။

ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းလာသော အမျိုးသမီးဟာ သေချာ
ကြည့်တော့ ပိုလှနေသည်။

ပခုံးစွန်းမှာတင်နေတဲ့ လက်ရှည်အင်္ကျီ အကြပ်လေးဟာ

ဘာအသား၊ ဘာပုံမှန်းမသိပေမယ့် သူမကိုယ်လုံးလေးကို အလွန်
ကြွကြရွရွ လှပစေသည်။

နားဆွဲလား၊ နားကွင်းလား၊ ဘာခေါ်လဲ၊ နားကွင်းအပိုင်း
ကြီးမှာ နောက်ထပ် အသီးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသေးသည်။

အင်္ကျီနှင့် အရောင်တူ ကိုယ်နှင့်အတိ စကဒ်လေးကလည်း
ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။

“ရယ်ပဲ”

“နောက်တစ်ခွက်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကြည့်နေတဲ့ အမျိုးသမီး”

“ဟာကွာ...ဒီတိုင်းကြည့်တာပါ”

“မင်းက ဒီတိုင်းကြည့်ပေမဲ့ သူက မင်းကို အထာနဲ့
ကြည့်သွားတယ်”

“ဟုတ်လို့လားကွာ”

ဇင်ရဲ ငြင်းပေမယ့် သူမမျက်လုံးတွေ ဇင်ရဲဆီ တိုက်ရိုက်
ကြီး ဒိုင်းခနဲလာမှန်တာ ကိုယ်တိုင်အသိဆုံး။

“မင်းကျောင်းသွားတဲ့အချိန် သူ မသိမသာထွက်ထွက်
ကြည့်တာ ကြာပြီ”

ဇင်ရဲ မျက်ခုံးပင့်သွားရသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒီကောင်အူကြောင်ကျားနဲ့ ခံရတော့မယ်၊ ခင်ပုလဲလေး၊
ရက်စတော့ရင့် အပေါ်ထပ်မှာနေတာ၊ အဲဒါ သူတို့အိမ်ကွ”

“ဟုတ်လား”

“ရက်စတော့ရင့်ကလည်း သူ့အမေပိုင်တာ”

“ဪ...ချမ်းသာတာပေါ့”

“အေး...ချမ်းချမ်းထဲကပဲ”

ခင်ပုလဲဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ဇင်ရဲ
အာရုံထဲသို့ မထင်မှတ်ဘဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဝင်လာသည်။

တကယ်တော့ သူမက နာမည်ကြီး။

ဒီက လူငယ်ချာတိတ်တွေကြားထဲ ရေပန်းစားလှသော
မိန်းကလေးမှန်း သူ့နောက်မှသိသည်။

သူက ပြောင်းလာတာ သိပ်မကြာသေးတော့ ခင်ပုလဲ အကြောင်း ဘယ်လိုသိမှာလဲ။

“ဇင်ရဲဆိုတဲ့ကောင် ဟာထံထိသွားပြီ၊ ကြည့်...ဟား... ဟား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ငြင်းမနေစမ်းနဲ့ကွာ၊ နားကြားပြင်းကပ်တယ်၊ လိုက်ချင်ရင် လိုက်ပစ်၊ ယောက်ျားပဲ၊ မတန်ဘူးလို့ မရှိပါဘူးကွာ၊ ရရင် ငါတို့ မင်းကို ပန်းကုံးစွပ်မယ်”

“သေလိုက်ပါလား...ပန်းကုံးစွပ်ရအောင် ငါက စားသောက်ဆိုင်က အဆိုတော်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်ရင် မင်းကို စွပ်ကိုစွပ်မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူတို့ဝိုင်းမှာ ရယ်သံတွေနှင့် ဆူညံသွားရ၏။

စားသောက်ဆိုင်နံဘေးက လှေကားကနေ အပေါ်လို တစ်ထစ်ချင်းတက်သွားသော ခင်ပုလဲကတော့ သူတို့ရဲ့ပီသံတွေ

ကို ကြားမှာမဟုတ်ပါ။

ဧင်ရဲက အရှက်ပြေရောရယ်ရင်း ဆိုညကစပြီး ခင်ပုလဲ

ကို သူသဘောကျမိကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

+ + + +

ငွေရောင်လမင်းလေး ဝေးကွာနေလည်း

မင်းရဲ့အလှအပဟာ ရှုံးစေတယ် xxx

အကြင်နာတွေဟာ xxx ဒီလှိုင်းများလို xxx

အော်မြည်ကာရယ် xxxအပြေးလာနေတယ် xxx

ငွေရောင်လမင်းလေး ဝေးကွာနေလည်း xxx

ခုတလော ခင်ပုလဲတို့ တိုက်ရိုက်နေ ဖြတ်လျှောက်ရ

မယ်ဆိုရင် ဇင်ရဲ သူ့ကိုယ်သူ သာ နေမိတတ်သည်။

ဆံပင်ကို ဂျုံနှင့် အထောင်ပုံစံ လှုပ်ရတာကတစ်မျိုး။

ရှိတ်ဗင်းခရင်မ် လိမ်းရတာက တစ်သွယ်။

အင်္ကျီအဝတ်အစား ရွေးရတာကတစ်ပုံ။ ဦးနှောက်ပင်

စားနေရသည်။

ငွေရောင်လမင်းလေး ဝေးကွာနေလည်း

မင်းရဲ့အလှအပဟာ ရူးစေတယ် xxx

အကြင်နာတွေဟာ xxx ဒီလှိုင်းများလို xxx

အော်မြည်ကာရယ် xxxအပြေးလာနေတယ် xxx

ငွေရောင်လမင်းလေး ဝေးကွာနေလည်း xxx

ခုတလော ခင်ပုလဲတို့ တိုက်ရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်ရ
မယ်ဆိုရင် ဇင်ရဲ သူ့ကိုယ်သူ သ၊နေမိတတ်သည်။

ဆံပင်ကို ဂျှနှင့် အထောင်ပုံစံ လုပ်ရတာကတစ်မျိုး။

ရှိတ်ဗင်းခရင်မ် လိမ်းရတာက တစ်သွယ်။

အင်္ကျီအဝတ်အစား ရွေးရတာကတစ်ပုံ။ ဦးနှောက်ပင်

စားနေရသည်။

ရှိတဲ့အဝတ်အစားထဲက အသားနားဆုံးကို ရွေးပြီးမှ သူဝတ်
သည်။ သူ့အပြောင်းအလဲကို မေမေက အကဲခတ်ရင်း...

“ကောင်လေးနော်...ရည်းစားထားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

လက်ညှိုးတထောင်ထောင်နှင့် သူ့ကို တားမြစ်သတိပေး
သည်။

သို့ပေမဲ့ သူ နားမထောင်။ ခင်ပုလဲနှင့် ပတ်သက်ဖြစ်
အောင် ပတ်သက်ခဲ့မိသည်။

ခင်ပုလဲက တစ်ပတ်မှာ တနင်္ဂနွေတစ်ရက် ရက်စတော့
ရင့်က ကက်ရှ်ရှာစားပွဲမှာ ထိုင်တတ်သည်။

ဒီတော့ သူနှင့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အတူတို့ဆိုင်သို့
သွားထိုင်သည်။

ထိုညကစပြီး ဇင်ရဲနှင့် ခင်ပုလဲတို့ တရင်းတနီး မိတ်ဖွဲ့
မိသွားကြသည်။

“မင်းကို ကိုယ်အသည်းယားလို့ အမြဲငေးကြည့်နေတာက
ဟင်း...ဟင်း”

စိုးရှာပြီခ ခဏကြာ

၃၉

သူမကလည်း အဲလိုပဲ ဒဲဒိုးကြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော

ပြခဲ့သောအခါ...

+ + + +

ဇင်ရဲသည် မပုလဲတို့ ရက်စတောရင့်က ချုပ်လုပ်ပေး
သော စားပွဲထိုးအကူဝတ်စုံနှင့် ကိုယ့်ဘာသာ ရယ်ချင်နေမိ၏။

အင်္ကျီကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ ရင်ဘတ်က
ဖဲပွင့်ကိုပါ ကိုင်ကြည့်မိသည်။

“ရုပ်ကိုကြည့်”

“ဒီကောင် သဘောတွေကျနေပြီ”

“မင်းကွာ...ဘာစိတ်ကူးလဲ ဇင်ရဲရာ”

“မပုလဲက ခန့်တာပဲ”

“သူလုပ်ခိုင်းတိုင်း မင်းက သူတို့ဆိုင်မှာ ဝိတ်တာလုပ်ရ
လား”

“ငါက သူနဲ့နီးနီးကပ်ကပ် စကားတွေပြောချင်နေတာ

ကိုး”

“မင်းအမေသိရင် ငါကိုပါ အပြောခံရမှာနော်၊ ကြည့်လည်းလုပ်”

“ညပိုင်းအလုပ်ချိန်ပဲကွာ၊ မေမေ မရိပ်မိပါဘူး၊ မင်းတို့သာ လျှောက်မဖွမိစေနဲ့”

“တကယ့်ပေါလေးပဲ”

သူငယ်ချင်းတွေက သူ မြောက်ကြွကြွဖြစ်နေတာကို သိပ်ကြည့်မရဘဲ ဝိုင်းဝန်းအပြစ်တင်နေကြသည်။

မပုလဲကတော့ အလွန်မျက်နှာသာပေးပါသည်။

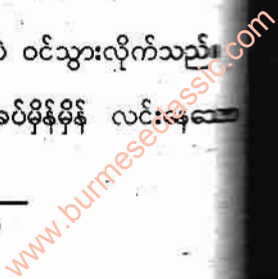
ဆိုင်မှာ ဝိတ်တာလာလုပ်စေတာလည်း သူ့ကို အမြဲတမ်း မြင်တွေ့နေချင်လို့ စီစဉ်တာပဲဆိုတာ သူကသိပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သိပ်ပြီး အမြင်မရှင်းကြဘူးပေါ့။

သူကတော့ ပျော်နေပါသည်။

ဆိုင်ထဲကို တက်တက်ကြွကြွပဲ ဝင်သွားလိုက်သည်။

သိချင်းသံသဲ့သဲ့နှင့် မီးရောင်ခပ်မှိန်မှိန် လင်းနေ

ရက်စတောရင့်လေးက ညဦးပိုင်းမှာ လူစည်ပေမဲ့ ညဉ့်နက်ရင်
လူရှင်းသွားပြီ။

ခုတလော သူ အိမ်အဝင်နောက်ကျပြီး သော့တစ်ချောင်း
ယူကာ အသာလေး ခိုးဝင်ရစမြဲ။

မပုလဲနဲ့က လူရှင်းတဲ့ညပိုင်းရောက်မှ စကားပြောခွင့်ရတာ
ကိုး။

သူ့အတွက်တော့ ထိုညချမ်းလေးတွေဟာ မမေ့နိုင်ဖွယ်၊
ယစ်မူးဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

“မောင်လေး”

“ဗျာ”

“လာဦး”

မပုလဲနားရောက်တာနှင့် သူ ရင်ခုန်နေပြီ။ ညှို့သော
ဗျက်လုံးနှင့် ချိုသောနှုတ်ခမ်းလေးက သူ့ကို ဖမ်းစားလွန်းသည်။

“ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ပုလဲနဲ့အတူတူ

ဒီမှာလာစား”

“ဟာ...ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ လာစမ်းပါ”

ပုလဲတို့မိသားစုစတိုင်လ်က ပွင့်လင်းလွတ်လပ်သော စတိုင်လ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ ဟန့်တားနှောင့်ယှက် တာမရှိပါ။ သူကသာ အများအပြင်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်မလား စိုးရိမ်တာ။

ပုလဲနှင့် ထမင်းအတူစားရင်း စကားတွေပြောတော့ သူက မပုလဲကိုကြည့်ကာ အပျော်လွန်ပြီး ထမင်းတောင် သေချာစားမဝင်။

ဖွင့်မပြောဘဲ သိမလား။

ကျွန်တော် မပုလဲကို ချစ်နေပြီ။

+ + + +

သူ့ကို မပုလဲက ကားမောင်းသင်ပေးသော တစ်ရက်မှာ
သူ ချစ်နေကြောင်း ဖွင့်ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆက်ပြီး မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့ဘူးလေ။

မပုလဲရဲ့ ဆည်းလည်းသံလို ရယ်သံလေးမှာ သူပျော်ဝင်
နေပြီ။

သူ့ဖက်ကို ကားမောင်းသင်ရင်း ကိုယ်လေးယိမ်းနဲ့လာ
တဲ့အခါ မွေးပျံ့တဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကြောင့် သူ အသက်ရှူမှား
ရသည်။

တစ်ဆင့်တက်ပြီး နူးညံ့တဲ့ အထိအတွေ့လေးတွေ ခံစား
သာယာချင်မိသည်။

သူဟာ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ကလပ်ကိုလည်း
စွပ်ပြီး လွှတ်မိသည်။ ဘရိတ်ကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းနှင့်မာအောင်
မနင်းဘဲ ဆောင့်ပြီးနင်းမိသည်။

ကားက တစ်ခါတလေ 'ဒုတ်၊ ဒုတ်'နဲ့ ခုန်ပြီး ဆောင့်
ထွက်သလို သူ့အချစ်တွေလည်း ရင်နှင့်မဆန့်ဘဲ ခုန်ထွက်လာသည်။

“မောင်လေး...ကြည့်စမ်း ချွေးတွေတောင်ပျံ့လို့ ကား
မောင်းသင်ရတာ စိတ်ညစ်နေပြီလား”

“ကျွန်တော်ချွေးပျတာ ကားမောင်းရလို့ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့လဲ”

“မပုလဲကိုချစ်လို့၊ ရည်းစားစကားပြောချင်လို့၊ ကျွန်တော်
ကြောက်လည်းကြောက်နေလို့ဗျ”

“ဟောတော့”

သူရင်ဖွင့်လိုက်တော့ ခင်ပုလဲက စိတ်မဆိုးဘဲ ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မောင်လေးရယ်...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဟင်း...ဟင်း...

ဟင်း”

+ + + +

မပုလဲက 'ချစ်တယ်' ဘာညာ ဖွဲ့နွဲ့မပြောပေမယ့် သူနှင့် အတူသွား၊ အတူစားကြတဲ့အခါ သူ့အပေါ် ချစ်သူတစ်ယောက်လိုပဲ ပြုမူဆက်ဆံသည်။

သူ့ပခုံးမှာ မှီတတ်သည်။ သူ့ဆံပင်လေးတွေကို ဖွရင်း ရယ်တတ်သည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ နှစ်လိုစွာ တိုးဝင်တတ်သည်။ အသည်းယားရင် သူ့ပါးကို ရွတ်ခနဲ မွှေးရှိုက်တတ်သည်။ အသား ကင်စားရင် အနေတော်ဖဲ့ပြီး သူ့ကိုခွံကျွေးတတ်သည်။ သူ စီးက ရက်သောက်ရင် သိပ်များများမသောက်ဖို့ မှာတမ်းခြွေတတ်သည်။ အိမ်နှင့် အဆင်မပြေတာရှိလျှင် သူ့ထံ အသေးစိတ်အကြာကြီး ရင်ဖွင့်ညည်းညူတတ်သည်။

ပြောရရင်တော့ သူ့အပေါ် ကလေးတစ်ယောက်လို

ဧကုသေးနွယ်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

သဘောလားကာ အလိုလိုက်၏။ အကြိုက်ဆောင်လို့ နှစ်သိမ့်တတ်
ပါသည်။

ထိုသို့ မပုလဲရဲ့ အယုအယတို့ကြားမှာ သူကြည်နူးစွာ
စီးပျော့နှစ်ဝင်နေမိသည်။

အရာအားလုံးကို မေ့နေမိသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်ကိုကောင် မပြန်ချင်တော့ဘဲ မပုလဲ
အနားမှာပဲ အမြဲတမ်းနေချင်မိတော့၏။

မပုလဲရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုသည် သူ့အတွက် ဆန်းကြယ်လှပ
နူးညံ့နေသည်။ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ယစ်မူးစေသည်။ အလွန်နက်ရှိုင်း
နွေးထွေးသည်။

လူလစ်ရင် မပုလဲ လက်ကလေးကို အသာဆွဲယူနမ်းရှိုက်
ရတာဟာ သူ့အတွက်တော့ မဟာအခွင့်အရေးပါ။

သူလိုကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မြတ်နိုးသော မပုလဲ
ကို သူ ကျေးဇူးတင်သည်။

ဘာမှမပုတ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ရတာ

www.burmeseclassic.com

ဟာ သူမအတွက် စွန့်စားခန်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်သေး။

မပုလဲသည် တစ်ခါတစ်ရံတော့ သူ့ကို စိတ်ဆိုးအနေခက်အောင် လုပ်တတ်သည်။ စာအုပ်ကျွေဝယ်ပေး၊ ကပ်တတ်ဝယ်ပေးတာက ထားပါတော့။ သူ့အနုပညာကို အားပေးပေးသကောင့် သူ့လက်ခံလိုက်သည်။

ဂျာကင်အင်္ကျီလှိုင်း၊ အဖိုးတန် ခိတ်ခင်နာရီလှိုင်း လက်ဆောင်တွေကျတော့ သူ အမှန်တကယ် လက်မခံနိုင်။

မခွဲချင်အောင် ချစ်မြတ်နိုးမိတာ တစ်ပိုင်းပေါ့လေ။

အဲလိုအခါမှာ သူတို့အခြေအတင် ငြင်းခုန်ပြဿနာဖြစ်ရစမြဲ။ ကိုယ်က သူတို့ပိုင် စားသောက်ဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တာဟာ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်ပဲ။ တကယ်တမ်း သူတို့ရဲ့ အလုပ်သမားမဟုတ်။

“ဒါဆိုရင် မင်းပြန်တော့၊ နောက် ဒီမှာ အလုပ်လည်း ဆင်းစရာမလိုဘူး။”

သူ့ကိုနှင်ရက်သော မပုလဲကို သူ တာအံ့တံ့သြဖြစ်မိသည်။

တစ်ချိန်ချိန်မှာလည်း သူ့ကို ဒီလိုပဲ ပြတ်ပြတ်သားသား
နှင်လွှတ်မှာပဲလား။

ဝေ့မဲ့ မတွေးတတ်ခဲ့ပါ။

+ + + +

သူ့ရဲ့စိတ်ကူးအိပ်မက်လေးက သိပ်မကြာခင် ပြိုကွဲပျက်စီး
သွားခဲ့သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အပြောင်းအလဲနှင့် မာယာများက
မျှော်မှန်းလို့မရအောင် မြန်ဆန်သေသပ်သည်။

ခင်ပုလဲက ဘာမပြောညာဖပြောနှင့် ဇင်ရဲကို လုံးဝရှောင်
နေသည်။ အကျိုးအကြောင်းလေး တစ်စွန်းတစ်စတောင် မသိရ။

ဇင်ရဲမှာ တွေ့ချင်လွန်း၍ စောင့်မျှော်ရသည်မှာ ရင်မောလှ
သည်။ လွမ်းဆွတ်မိတာလည်း အလူးအလိမ့်ပါပဲ။

အချစ်ဦးမို့ သူ အရူးအမူးဖြစ်နေချိန်မှ သူ့ကို အဆက်
အသွယ်ဖြတ်ရက်သည်။

ဖုန်းခေါ်တော့လည်း ဖုန်းမကိုင်။

ခင်ပုလဲမရှိသော ဆိုင်လေးမှာ သူဘယ်လိုပျော်နိုင်ပါ့မလဲ။

ဆိုင်ရဲ့ ကက်ရှ်ရှာကိုလည်း သူမ ဆင်းမလာ။

တခြားမန်နေဂျာတစ်ယောက်ကို ထိုင်ခိုင်းသည်။

မန်နေဂျာကိုသောင်းက သူ့ကိုသနားလို့ထင်သည်။

တစ်ညနေမှာ ခေါ်ပြောသည်။

“ညီလေး...သိပ်တော့ အခြေအနေမကောင်းဘူးကွ”

“ဗျာ”

“မင်းကိုခင်လို့ ပြောပြတာနော်၊ မခင်ပုလဲ အိမ်ထောင်ပြု
တော့မယ်လို့ ကြားတယ်”

“ဘယ်လို...ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ခင်ပုလဲ ဟုတ်ရဲ့လား၊
သူ့အစ်မ ခင်သန္တာလား”

“ဪ...ငါ့ညီနယ် တုံးရန်ကောကွာ၊ ဒီမှာ ဟိုတယ်
မှာတောင် ဒိတ်ယူပြီးပြီ၊ နဂိုကတည်းက အစီအစဉ်ရှိပုံကွ၊ မင်းက
မသိလို့၊ အေးကွာ...မဖြစ်နိုင်မှန်းသိရင် စောစောနောက်ဆုတ်တာ
ပိုကောင်းပါတယ်၊ မင်းအတွက် ပိုသက်သာတာပေါ့၊ သူက မင်းကို

ကစားရုံပါ။ စိတ်ထဲ သိပ်မျှော်လင့်မထားနဲ့ ညီလေးရ”

ဇင်ရဲမှာ အောင့်သက်သက်နှင့် ဘာပြန်ပြောရမည်
မသိပါ။

ကစားရုံပါဆိုတဲ့ ကိုသောင်းစကားကို သူမကြိုက်။

သူနှင့်မပုလဲက နှစ်ဦးသဘောတူ ကြည်ဖြူစွာ ချစ်နေကြ
သူတွေပဲ။

ဒီရက်ပိုင်းမှသာ ရှောင်နေတာ။

ထိုညက ဇင်ရဲ တော်တော်နှင့် အိမ်မပြန်ဘဲ မပုလဲနှင့်တွေ့

ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူစုံစမ်းကြည့်တော့ မပုလဲ အိမ်မှာပင်မရှိ။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ အပြင်ကပြန်လာသော ခင်ပုလဲ
ကို ဇင်ရဲက လှေကားမှာ မိအောင် ပက်ပင်းတွေ့အောင် စောင့်ဖမ်း
လိုက်ပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ သိချင်တာတွေ၊ မေးချင်တာတွေနှင့် မချင့်မရဲ
ပြောင်းဆန်နေရပြီ။

“မပုလဲ”

“ဟင်...မင်း”

မြန်းစားကြီး သူ့ကိုရင်ဆိုင်ရတော့ ခင်ပုလဲ လန့်ဖျပ်သွား

၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ရှောင်နေတာလဲ”

ခင်ပုလဲက သက်ပြင်းတစ်ချနှင့်...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

“ဗျာ...ဘယ်လို”

“နောက်မှပြောမယ်၊ မင်းပြန်တော့”

“မပြန်ဘူး...ကျွန်တော် မ,နဲ့တွေ့ချင်လို့ ရအောင်လာ
စောင့်နေတာ”

“မင်းအဲလို ဇွတ်တရွတ်မလုပ်နဲ့နော်၊ ပုလဲ မကြိုက်ဘူး”

ခင်ပုလဲမျက်နှာနှင့် လေသံက ခပ်တင်းတင်း ခပ်ထန်ထန်။

“မောင်လေးရယ်” ဟု ချွဲနဲ့ တတ် ပလီတတ်တာ သူမ

ဟုတ်သလိုပင်။

ဇင်ရဲသည် ရုတ်တရက် သူမကို ဒေါသဖြစ်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပညာပြမယ်လို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ခင်ဗျား
အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား၊ ရှင်းရှင်းပြော”

“အောင်မာ...ငါ့ကို ဘယ်လိုအသံနဲ့ ပြောတာလဲ၊
မင်းကများ ပုလဲကို ခြိမ်းခြောက်ချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ခုချက်ချင်း
ထွက်သွား၊ နောက်လည်း ငါ့ဆီဘယ်တော့မှမလာနဲ့၊ မင်းနဲ့ပတ်
သက်သမျှ ဒီမှာအပြီးအပြတ်ပဲ၊ မှတ်ထားလိုက်”

“ဘာကြောင့်လဲ...ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုဆက်ဆံ
ကာလဲ”

ခံပြင်းနာကျင်မှုနှင့် ဇင်ရဲနှလုံးသားက တဆတ်ဆတ်ခုန်
ချက် ပြင်းနေသည်။

ကောင်လေးမျက်နှာထားနှင့် ဟန်အမူအရာကြောင့်
ခင်ပုလဲ ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးရိမ်ကာ လေသံကို နည်းနည်းလျှော့၍
ချော့မော့ရန် နည်းလမ်းပြောင်းလိုက်သည်။

“ကျွတ်...စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်၊ မောင်လေးကြောင့်
တော့ ခက်ပါတယ်၊ ချစ်မိတာကိုက မရဲ့အမှား၊ မရဲ့အပြစ်ပါ့ဥာ၊

တောင်းပန်ပါတယ်၊ မကို မေ့လိုက်တော့နော်”

“ဟာဗျာ...လွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့”

“ချစ်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်ဘူး မောင်လေးရဲ့”

“ကျွန်တော် ဘေးနားရှိနေရင် စိတ်ချမ်းသာပါပြီဆို”

“အဲဒါအမှန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဘာညာရှေ့ရေးရှေ့

ရာက မလွယ်ဘူးလေ၊ မင်းလည်း မင်းကိုယ်မင်းသိမှာပါ၊ ဒီအချိန်

မှာ မင်းအနေနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ မင်္ဂလာဆောင်

ဖို့ ဖြစ်မလား၊ ကဲ...မင်းဘဝ မင်းတက်လမ်းတွေ ပျက်သွားလိမ့်

မယ်၊ ရှည်ရှည်တေးတေးတွေလည်း မပြောချင်တော့ဘူး၊ မင်းပြန်

တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

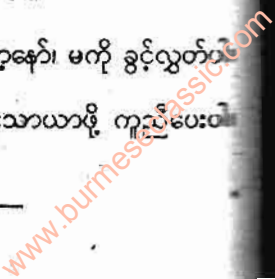
ဇင်ရဲ့ သူမကို နာကျင်စွာ မယုံနိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူတို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းဟာ ဒီလိုနဲ့ အဆုံးသတ်ဖို့လား။

မပုလဲက ဒီလောက်ပဲ ရက်စက်နိုင်သလား။

“မောင်လေးရယ်...ပြန်ပါတော့နော်၊ မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မကို စွန့်လွှတ်ပေးပါ၊ မဘဝ ဖြောင့်ဖြူးသာယာဖို့ ကူညီပေးပါ”

တို့တွေက အစကတည်းက မဆုံစည်းနိုင်တဲ့ ဖူးစာမျိုးပါ။ ချစ်မွင့်
ကြုံခဲ့တာကိုပဲ မင်းကျေနပ်လိုက်ပါ။ ဒါ မ,ဖက်က နောက်ဆုံး
တောင်းဆိုတာပါ။ မေ့လိုက်ပါကွာနော်”

ဇင်ရဲသည် ဒေါင်းတင်မောင်းတင်နှင့် သူဘယ်လောက်
ချစ်ရတာ၊ ဘယ်လောက်ထိ လွမ်းနေတာတွေ ပြောပြဖို့လာခဲ့တာ။

အကြာကြီးပစ်ထားရက်သော မပုလဲဆီက အကြင်နာတွေ
ဆတိုးပြန်ယူဖို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့တာ။

အခုတော့...

ဒီအမျိုးသမီးကို သူ ကျောခိုင်းရတော့မည်။

ရက်စက်တတ်သော၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်းသော၊

သူ့ကို လှည့်စားပညာပြလိုသော ထိုမိန်းမကို သူမေ့ပစ်ရတော့မည်။

အိုကွာ...အစကတည်းက မချစ်သင့်တဲ့ မိန်းမပါ။

ဇင်ရဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရ၏။

ဟုတ်သည်။ ကိုယ်နှင့်မသင့်တော်၊ မအပ်စပ်၊ အချိုးမကျ။

အဆင်မပြေ၊ မလိုက်ဖက်၊ ပုံပန်းမကျ၊ ဘယ်ညာပင်လွဲမှားနေသော

ဖိနပ်မျိုးကို သူဘယ်လိုစီးမှာလဲ။ ဘယ်လိုလမ်းလျှောက်မှာလဲ။
ဘယ်လိုခရီးသွားမှာလဲ။

မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဇင်ရဲရာ... ဇင်းဝမ်းမနည်းပါနဲ့။

သူ့ကိုယ်သူ အားပေးဆုံးမလိုက်သည်။

မပုလဲနှင့် မဆုံရလေခြင်းဟု ကြေကွဲဖို့ပင် ထိုမိန်းမက
သူ့ရဲ့နောင်တကြေကွဲမှုနှင့် မတန်ခဲ့ပါ။

+ + + +

“မြန်မြန်လုပ်ကွာ အနောင်း”

ဇင်ရဲက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ချင်းတိုင်းရင်းသားလေး
အနောင်းအား စိတ်မရှည်သံနှင့် လောလိုက်သည်။

“အေးပါကွာ...ခဏလေးပါ”

“မင်းဒီလောက်ပြင်ဆင်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ သွားမှာက
ငါ့ကောင်မလေးဆီပါ”

“ဟ Black Diamond အဖွဲ့မှာ လေးယောက်တောင်
ရှိတာ၊ မင်းအတွက် ရွယ်မှုးဖယ်ထားရင်တောင် သံချို၊ သစ်နဲ့
ပြုံးရည် ကျန်သေးတာပဲ”

“လာတဲ့ကောင်ကွာ...သုံးယောက်လုံးများ ချိန်ဦးမလား
မသိဘူး”

“ငါက သံချိုကိုကြိုက်တယ်၊ ဟဲ့ ..ဟဲ့”

“မင်းဖက်က မင်းဘာသာကြိုက်တာပဲ၊ ဘယ်သူ့ကြိုက်ကြိုက် အဲဒါအရေးမကြီးဘူး၊ တော်ကြာ ဖရီးရိုင်းဆိုတော့ လူတွေတိုးရင် တိုးမှာကွ၊ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူး”

“မင်းက မရွယ်မှူးဆီ လာခဲ့မယ်၊ အားပေးမယ်လို့ ကြိုမပြောထားဘူးလား”

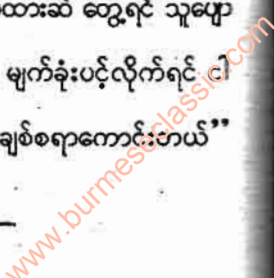
“မပြောထားဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“အံ့ဩသွားအောင်လေ...ရှေ့ကနေ ပရိသတ်ထဲကပဲ ဝင်အားပေးမယ်၊ ပြီးမှ သူတို့စင်ပေါ်ကဆင်းလာမှ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်မယ်”

“မင်းဥစ္စာက သူစိမ်းဆန်ပါတယ်”

“မဆန်ပါဘူး၊ ငါ့ကို မျှော်လင့်မထားဆဲ တွေ့ရင် သူ့ဖျော်သွားမှာ၊ ‘ဟယ်’ဆိုပြီး တအံ့တဩလေး မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင် ငါ အသည်းအေးတယ်ကွ၊ သူ့အမူအရာက ချစ်စရာကောင်းတယ်”

ရွယ်မှုအကြောင်း ပြောရရင် ဇင်ရဲမျက် ဝက ပြုံးမြမြနှင့်
ချိုကြည်လွန်းသည်။

စာရေးဆရာဆိုတဲ့အတိုင်း သူ့စိတ်ကူးထဲမှာတော့ ရွယ်မှု
က သူ့အသည်းနှလုံးရဲ့ ဘုရင်မလေးဖြစ်နေပြီ။

ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ လက်တွေ့ကျကျ မကြိုးစားကြည့်သေး
ပါ။ ပရိပိုင်လုပ်ဖို့သာ အချိန်ဆွဲနေသည်။

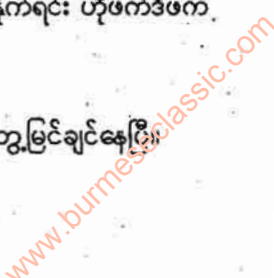
ဒီညနေ ဘလက်ဒိုင်းမွန်းအဖွဲ့ရဲ့ စီးရီးသစ် ပရိမိုးရှင်းပွဲ
အဖြစ် မျှော်စင်ကျွန်းမှာ ညနေပိုင်း ဖရီးရှိုး ဖျော်ဖြေပွဲရှိသည်။

ဇင်ရဲသည် ခုထိ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ရွယ်မှု ပရိသတ်
တစ်ယောက် ပုံစံလောက်မှာပဲ ရပ်နေသေးသည်။

သူဘာကိုကြောက်ပြီး တွေဝေတွန့်ဆုတ်နေလဲ အနောင်း
မသိ။ သူသာဆိုရင်တော့ ဖွင့်ပြောပစ်လိုက်တာကြာပြီ။

ဇင်ရဲက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ရင်း ဟိုဖက်ဒီဖက်
လျှောက်နေသည်။

ရွယ်မှု သီချင်းဆိုပုံလေးကို သူတွေ့မြင်ချင်နေပြီ။

ညကတည်းက သေချာအိပ်မပျော်ဘဲ သူမအကြောင်းပဲ
စဉ်းစားနေမိတာ။ ကိုယ်ချစ်ရသူလေးက အများကြိုက်သော အဆို
တော်မလေး။

သူသည် စိတ်ကူးသမားပီပီ ရွယ်မှုးဟာ သူနဲ့မလွဲမသွေ
ဆုံစည်းမည့် ဖူးစာဖက်ဟု ယုံကြည်နေပါသည်။

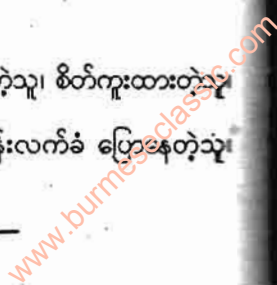
တစ်စုံတစ်ရာက သူ့အတွက် သေသေချာချာ ဖန်ဆင်းပေး
လိုက်သော လက်ဆောင်ပါ။

ရွယ်မှုး...မင်းသေချာမှတ်ထားပါ။

တစ်ချိန်ချိန် မင်းနားခိုရမယ့် ရင်ခွင်ဟာ စာရေးဆရာ
ဇင်ရဲရဲ့ ရင်ခွင်ပဲ။ ဒါဟာ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲမရတဲ့ ကိုယ်တို့
နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်လေးတစ်ခုပဲ။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ဇင်ရဲဆီကို မင်း လျှောက်လာရလိမ့်
မယ်။

မင်းရွေးချယ်ထားတဲ့၊ လျာထားတဲ့သူ၊ စိတ်ကူးထားတဲ့သူ၊
မျှော်လင့်ချက်ပေးထားတဲ့သူ၊ နေ့တိုင်းဖုန်းလက်ခံ ပြောနေတဲ့သူ။

နောက်ဆုံး မင်းနဲ့တွဲနေတဲ့ ချစ်သူ စသဖြင့် ဘယ်နှစ်ယောက်ပဲရှိရှိ ကိုယ့်ရဲ့ရှေ့မှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါကြီးပဲ ရှိနေပါစေ တကယ်တမ်း မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ့်သူက ကိုယ်ပါ။

ဒီလိုပဲဖြစ်ပါစေလို့ ကိုယ်တိတ်တုဆိတ် ဆုတောင်းထား တယ်။

“ကဲ...လစ်မယ်၊ ပြီးပြီ၊ ကားက ငါမောင်းရမှာလား။”

ဇင်ရဲက နှုတ်ကမဖြေ။ ခေါင်းဆတ်ပြီး သော့ကို အနောင်း ဆီ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ဒီညနေ သူ ကားမမောင်းချင်။

အေးအေးဆေးဆေး အတွေးလေးနှင့် ငြိမ်သက်နေချင် သည်။ သူ့ရင်ထဲ ခပ်နွေးနွေးနှင့် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေပါသည်။ ရွယ်မှုး နှင့် တွေ့ရတော့မည်ဆိုတိုင်း သူ့နှလုံးသားက ဒီလိုပဲ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် လေး ခုန်လာတတ်သည်။

ထိုခံစားချက်ကို ဇင်ရဲ အလွန်ပဲ စွဲမက်သည်။

သို့သော် သူ နည်းနည်းလည်း စိုးရိမ်သည်။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်ရင် နှလုံးသားမှာ ကျွန်းမခံဘူးဆိုပေ
မယ့် ဒဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသုငယ်လိုတော့ ဖြစ်နေသည်။

အိုက္ကာ...မဆိုင်ပါဘူး။

ရွယ်မှုဟာ ဖြူစင်အပြစ်ကင်းတဲ့ မိန်းကလေး။ ပုလဲဆိုတဲ့
မာယာများတဲ့ မိန်းမနှင့် ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်လို့ မဖြစ်ပါ။

အချစ်ရေးမှာ ကံမကောင်းခဲ့တဲ့ အတိတ်ဟာ ကျန်ခဲ့ပြီ။

အခုတွေ့တဲ့ ချစ်ရသူဟာ သူ့အတွက်တော့ ကံကောင်းခြင်း
ရဲ့ လက်ဆောင်ပါ။

အနောင်းက ကန်တော်ကြီးဖက်သို့ ကားကို ခပ်မြန်မြန်
မောင်းလာသည်။

ကရဝိက်ကျွန်းထဲကို ဒီဖက်ဝင်ပေါက်မှပဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဈေးပွဲတော်ရှိတာပဲကွ၊ ဒါကြောင့် လူစည်နေတာ”

ကားတွေလည်း များပြားနေသည်။

“ရှိုးပွဲ စနေပြီထင်တယ်ကွ”

ကားစတန်းမှာ ကားရပ်ပြီးတာနှင့် မျှော်စင်ကျွန်းဖက်သို့

မိုးရွာပြီးစ ခဏကြာ

ဇင်ရဲ လှမ်းမျှော်နားစွင့်သည်။

“မင်းကွာ...ဟိုဖက်အထဲထိ မောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“အတွင်းလမ်းမှာ ကားတွေကျပ်နေတယ်ကွ၊ ကြည့်ပါလား”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ရတယ်ကွာ၊ ဒီမှာပဲကောင်းပါတယ်၊ ငါတို့ လျှောက်သွားလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူတို့နှင်သောကံ ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း ရှိုးပွဲရှိရာဖက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်က ဆိုင်လှလှလေးတွေမှာလည်း လူတွေ တိုးကြိတ်စည်ကားနေပါသည်။

ဒါပေမဲ့ အများစုကတော့ Black Diamond ရိုးဖက်ဆီသာ ဦးတည်၍ လျှောက်နေကြသည်။

တီးခတ်သံတွေလည်း ကြားနေရပြီ။

ရွယ်မှုးတို့အဖွဲ့ကို လူငယ်ပရိသတ် အခိုင်အမာ အားပေး

ကြတာ လက်တွေ့မြင်ရတော့ ဇင်ရဲ ကြည့်နူးမိသည်။

www.burmeseclassic.com

ချစ်သူလေးရဲ့ အောင်မြင်မှုလေ။

“အနောင်း ငါတို့လည်း စီဒီဆယ်ချပ်လောက်ဝယ်မယ်”

“ဆယ်ချပ်တောင် ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ဆောင်ပေးမယ်”

“အဲဒါဆို ငါ့ကိုအရင်ပေး”

“ခွေးကောင်...နောက်ဖို့ပဲ”

ဇင်ရဲက ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း အနောင်းလက်မောင်းကို တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်ကာမောကာနှင့်ပဲ လူတွေကြားထဲ ရောက်လာသည်။

မင်းကိုမြင်ရဖို့ တိုးဝှေ့ရတော့မယ် ရွယ်မှုးရေ။ လူတွေဗျာ... ဘယ်အချိန်က ဒီလောက်အများကြီး ကြိုတင်နေရာယူထားပါလိမ့်။ သစ်ပင်ပေါ်မှာတောင် တက်ရောက်နားဆင် ရှုစားသူ ကောင်လေး တွေ ရှိပါသည်။

ဇင်ရဲသည် သူ့အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ရွယ်မှုးကို အရင်ဆုံးတွေ့

အောင် ရှာဖွေသည်။

တွေ့ပါပြီဗျာ...စင်ပေါ်မှာ ပြုံးပြုံးလေး သီချင်းဆိုနေတဲ့ စတိုင်လ်လေး။

မီးဆလိုက်အပြာရောင်ပြေးပြေးမှာ လှလိုက်တဲ့ချစ်သူဟာ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ပါလား။

ဘောင်းဘီအကျပ် ကာကီရောင်လေးပေါ်က ပန်းနုရောင် စကပ်အတိုလေးကို ထပ်ဝတ်ထားပြီး အဲဒီစကဒ်က အနားစလေး လက်မလောက်သာ ပေါ်လွင်ပြီး အပေါ်က အင်္ကျီအရှည် ဒီဇိုင်း ဆန်းဆန်းနဲ့ ဆွဲကြိုးအရှည်က ချက်နားထိရောက်သည်။

ဘာပုံလေးဆိုတာ ဇင်ရဲမသိပေမယ့် ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိနှင့် ချစ်စရာကောင်းနေတာအမှန်။

“ဟေး...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ခွီ”

သူနားနားကပ်ပြီး လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်သံကြောင့် ဇင်ရဲ နားအူသွားရပါသည်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးလျှင် ဘလက်ဒိုင်းမွန်းအဖွဲ့သူလေးတွေ
က မိုက်ကရီဖုန်းကိုင်ကာ ချစ်စဖွယ် စကားဆိုသေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ပရိသတ်ကို ရွယ်မှုး တစ်ခုမေး
ချင်တယ်၊ အဲဒါဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ”

“ဟေး”

“ရွယ်မှုးတို့ကို ချစ်လား”

“ဟေး...ဟေး ချစ်တယ်”

“ရွယ်မှုးက အားလုံးကိုချစ်တယ်”

“ဟေး”

နှုတ်ခမ်းထူလေးရှေ့ လက်ချောင်းလေးတွေ လိုက်ပံ့ပြီးမှ
အနမ်းပျံ့လေးကို ပရိသတ်ဆီ ပို့လွှတ်တဲ့ ဟန်ပန်လေးကြောင့် ဇင်ရဲ
ရင်မှာ နွေးသွားရပေမယ့် သဝန်လည်းတိုမိသည်။

ယောက်ျားလေးပရိသတ်တွေ ဆူညံခနဲပေါက်နေအောင်
ဖမ်းစားညှို့ယူနိုင်တဲ့ အဖွဲ့လေး။

အနုပညာဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း စိတ်ချလက်ချတော့

ရင်မအေးနိုင်ပါ။ အသံလေးက ချိုအေးနူးညံ့သလို လူလေးကလည်း
ဖြားယောင်းတတ်တဲ့ နတ်သမီးလေးလို ညှို့ချက်ပြင်းနေတာကွာ။

ဇင်ရဲသည် လောကကြီးကို တစ်ခဏမေ့နေကာ သူမရဲ့
ပြုံးနေတဲ့မျက်နှာလေးကို သက်ဝင်ငေးမောနေမိသည်။

“ဟေ့”

လူတွေကြားထဲ အတင်းတိုးဝင်ကာ ဇင်ရဲကို ပခုံးလာပုတ်
၏။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျော်ဗလဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

မျက်နှာတွေက ပြောင်ချော်ချော်။

“မင်းတို့ဘယ်ကနေ ရောက်လာတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ ငါတို့လည်း ဘလက်လေးတွေကို ရှုစား
ခွင့်ရှိတာပဲကွ”

ဇော်ခန့်က သူ့နားနားကပ် အော်ပြောသည်။

သီချင်းတီးခတ်သံတွေနှင့် အော်ပြောမှပဲ ကြားရတာကိုး။

မျိုးတင့်ဆွေရော ဇော်ခန့်ပါ သုံးယောက်သား အလျှိုလျှို
ရောက်လာပါသည်။

“မင်းက အနောင်းနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲကြိတ်ပြီး လစ်လာ
တာပေါ့၊ ဒီလိုဘယ်ရမလဲ”

သူတို့ကိုခေါ်နေရင် ဖိလင်အောက်မှာစိုးပါတယ်ဆိုမှ
ဒီကောင်တွေက တည့်တည့်ရောက်ချလာသည်။

အနောင်းက သူတို့ကို တစ်ချက်ခေါင်းဆတ်ပြီးပြပြီးတာ
နှင့် စင်ပေါ်က သံချိုကိုသာ ပြုံးစိစိငေးနေလေသည်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးသွားလို့ နည်းနည်းနားအေးသွားတာနှင့်
ကျော်ဗလက သူ့လက်ထဲက အိတ်ကိုဆွဲယူပြီး...

“စီဒီတွေလား၊ ငါတို့ဖို့မဟုတ်လား” ဟု ဆိုကာ
တစ်ယောက်တစ်ချပ် ဝေငှလိုက်ပါသည်။

“ပိုစတာပါပေး”

လက်ဆောင်ပိုစတာလိပ်ကိုပါ ဆွဲသွားသည်။

“ပိုစတာပဲရမယ်နော်၊ လူတော့မရဘူး”

“အောင်မာ...လာတဲ့ကောင်၊ လူက မင်းအတွက်လို့
ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟေ့ကောင်တွေ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်စမ်းပါ”

ဇင်ရဲက ဇက်ပိုးတစ်ချက် အုပ်ရင်း သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါကွာ၊ နားကိုညည်းနေတာပဲ”

သူတို့သုံးယောက်က ဦးရာလူ နှိပ်ကွပ်နေကျပါ။

အနောင်းကတော့ ဇင်ရဲလိုပဲ စကားသိပ်မများဘဲ ခပ်အေး

အေး မတ်တပ်ရပ်၍ အားပေးသည်။

“ဒီကောင်မလေးတွေက လူကြိုက်များတယ်ကွ၊ ဇင်ရဲ
ရေ မင်းလက်နှေးရင်တော့ ကျန်ခဲ့မှာ မြင်ယောင်တယ်”

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါကွာ”

ဇင်ရဲက ဟန့်လိုက်သည်။

ရွယ်မှုကို မြန်မြန်ဖွင့်ပြောဖို့ သူတို့က တွန်းအားပေးနေကြ

ပြီ။

မွေးနေ့လက်ဆောင် လာပေးကတည်းက သူတို့က အပိုင်

တွက်ပေမဲ့ ဇင်ရဲက မတွက်ရဲပါ။

သူ့ရဲ့ အချစ်ရေးကံကို သူ နည်းနည်းကြောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။

ပိုချစ်လေ ပိုပြီးတွေဝေလေ ဖြစ်နေသည်။

သူမက လူသိထင်ရှား ကျော်ကြားသော အနုပညာရှင်
လေး ဖြစ်နေသေးသည်။

သူမရဲ့အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ လွယ်ပါ့မလား။

ထို့နောက် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် Black Diamond
အဖွဲ့အား ပြီးတဲ့အထိ အားပေးကြည့်ရှုကြသည်။

ပြီးသွားတော့ လက်ခုပ်တီးပေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာ
ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့လေးယောက်ကတော့ အားနှင့်ဇာန်နှင့် တက်တက်
ကြွကြွ ဖျော်ဖြေပြီးသွားပြီမို့ မောပန်းသွားပုံရသည်။

ကြည့်တဲ့ ပရိသတ်ကတော့ ဆက်ပြီး နားထောင်ခံစားချင်
သေးသည်။

ရွယ်မှူးက ရေဖူးလေး အရင်ဆုံးမော့သောက်နေတာ မြင်

တော့...

“သူမောသွားပြီ”

“ငါတို့လည်း ခြေညောင်းတာပါပဲ”

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဇင်ရဲ”

သိပြီးသားကို မသိယောင်ဆောင်၍ ပြန်မေးသည်။

“လေးယောက်အတူတူဆိုတာ လေးယောက်စလုံး မော
မှာပါကွာ၊ မင်းကလည်း”

“ပြောမိတာ မှားပါတယ်”

“ဇင်ရဲ သွားနှုတ်ဆက်မယ်ဆို၊ သူတို့ နောက်ပေါက်က
ထွက်သွားဦးမယ်”

“ကားနားမှာ သွားစောင့်ရင် လုံးဝမလွဲဘူး၊ သူတို့ကားနဲ့
သူတို့မပြန်လို့ ဘာနဲ့ပြန်မှာလဲ၊ လာ...ဟိုတံတားလေးအဆင်းနား
မှာ ရွယ်မှူးတို့ကားရှိတယ်”

ဆရာကြီးဖြစ်တဲ့ ဇော်ခန့်ရဲ့ အိုင်ဒီယာနှင့် ရွယ်မှူးတို့

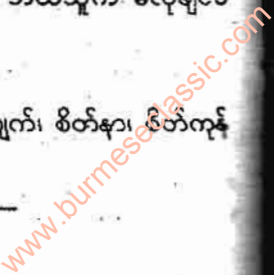
ပြန်မည့် ဟွန်ဒါပြိုင်ကားလှလှလေးနား သွားစောင့်ကြပါသည်။
 လူတွေရှုံ့သွားတဲ့အထိ တော်တော်နှင့်ထွက်မလာ။
 ရွယ်မှုးတို့သည် သီချင်းဆိုပြီးတော့ ဗိုက်ဆာဆာနှင့်
 အအေးဗူးကိုယ်စီကိုင်ကာ တုတ်ထိုး၊ အသားကင်၊ အာလူးကင်၊
 မှိုကင်တွေ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ဖြုတ်စားနေမိကြသည်။
 လူတွေရှုပ်တုန်း ကရဝိက်ထဲက ပြန်မထွက်သေးပါ။
 လူနည်းနည်းရှင်းမှ ကားထွက်ရလွယ်မှာလေ။
 စိတ်ထဲကတော့ ပိညက်ပြောလို့ ဇင်ရဲတို့ကို သတိရပါ
 သေးသည်။

သူတို့လာကြည့်မလား။

ရွယ်မှုးအပေါ် အလေးအနက် စိတ်ဝင်စားပုံပေါ်တဲ့ ဇင်ရဲ
 ကို မကြာခဏ သတိရမိတာအမှန်။

စစ်မှန်တဲ့အချစ်နဲ့ အကြင်နာကို ဘယ်သူက မလိုချင်ပဲ
 ရှိပါ့မလဲနော်။

ဒီအကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ပျက်၊ စိတ်နာ၊ ငိုတဲကုန်

သွားပါပြီလို့ ထင်နေမိတဲ့ကြားထဲကပင် မလန်းဆန်းဘဲ အလုပ်တွေ
ဝဲ ပိနေသော နှလုံးသားက သူကြည်မွေ့ရင်ခုန်ချင်စရာ အချစ်သစ်
တစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနေချင်ပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါ အသည်းမကွဲပါရစေနဲ့တော့။

သူဟာ အရင်လူလို မဟုတ်ပါစေနဲ့တော့။

တစ်ခါလောက်တော့ ကံကောင်းချင်ပါသေးသည်။

အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်တော့

ကံကောင်းနိုင်မလားဟင်။

ဟာ...ရွယ်မှုး ဘာတွေတွေးနေမိတာလဲ။

သူစိတ်ဝင်စားရင်တောင် ညက်ညက်လေးကို အားနာစရာ။

သူ့ခမျာလေး စိတ်ကူးထဲက ဇာတ်လိုက်ကို။

သို့သော် ဇင်ရဲကို ကြည့်ရတာတော့ ပိညက်ကို ဘယ်လို

မှ နေပုံမပေါ်။ ခင်မင်အသိအမှတ်ပြုရုံထက် မပိုတာ အသိသာကြီး

မို့ ရွယ်မှုး ကောင်းစွာယုံကြည်သည်။

“ဘယ်လိုလဲကွာ...ဒီညပြန်ဦးမှာလား၊ ဒီလေးသောက်

က”

“ဘာလုပ်နေလဲမသိဘူး၊ ငါသွားချောင်းကြည့်မယ်”

“ဟာ...ဘယ်ကောင်းမလဲ”

ကျော်ဗလကို ဇင်ရဲ ဆွဲထားသည်။

“သူများတွေလည်း ဝိုင်းကြည့်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ ငါလည်းသွားကြည့်မယ်ကွာ”

ကျော်ဗလက ပြောမရဘဲ နောက်ဖက်က ကုန်းမို့လေးပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

ဒီကောင် ဆိုးတော့မဆိုး။ ခဏနေလျှင် ရွယ်မှုးတို့ခေါ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

ဆရာဇင်ရဲ စောင့်နေတယ်ဆိုသဖြင့် ရွယ်မှုးက တလေးတစား အမြန်ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကားနားမှာ လက်ပိုက်ရပ်ကာ သူမလျှောက်လာပုံကို ကြည့်ရင်း ငါ့ရဲ့ဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံး အတူတူလျှောက်ခဲ့တာ သူမလားဟု ရင်ခုန်စွာ ပြန်တွေးမိသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ့ပခုံးကို မှီခဲ့တာ ရွယ်မူးပဲဟု သူ့အာရုံထဲ
မှာ အလိုလိုနေရင်း သေချာလာသည်။

သူဟာ ငါ့ရဲ့သတို့သမီးပဲ။

ငါချစ်ရမယ့် မိန်းကလေးပါပဲ၊ သေချာတယ်။

အနားရောက်လာတဲ့အထိ ဇင်ရဲက သာဇိလက်လွတ် ငေး
မောကြည့်နေဆဲဖြစ်တာကြောင့် ကျော်ဗလက အမြင်ကပ်လာပြီး

“ဟေ့ကောင်ဇင်ရဲ...သိပ်မငေးနဲ့”

“ဟာကွာ”

ဇင်ရဲ ရှက်သွားရသည်။

ရွယ်မူးကတော့ အပြုံးမပျက်ပါ။

“ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲဟင်”

“ရွယ်မူးတို့ဆိုနေကတည်းကပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ အစအဆုံးအားပေးရတာ လက်ခုပ်တီးရ
တာ လက်ဝဲတွဲတောင် နာနေပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

အနောင်းက တစ်ခွန်းဝင်ပြောလိုက်သည်။

သံချိုတို့ပါ ထွက်မလာသေးတာ သူကသိကအောက်
ဖြစ်နေမှာပဲ။

ဇင်ရဲက အားပါးတရ ဖျော်ဖြေသီဆိုထားသဖြင့် သူမရဲ့
အင်္ကျီလေး ချွေးနှင့် စိုကပ်နေတာကို သတိပြုမိသည်။

နဖူးစပ်ဝင်းဝင်းလေးမှာလည်း ချွေးစတွေရှိနေတုန်း။

သူ့လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ကာ ရွယ်မှုးဆီ လှမ်းပေးရင်း...

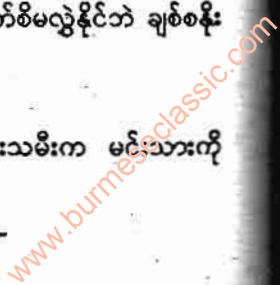
“အရမ်းပင်ပန်းသွားပြီထင်တယ်”

“ရပါတယ်၊ ရွယ်မှုးတို့အတွက် ရိုးနေပါပြီ”

ဇင်ရဲပေးသော သဘက်သားလို နူးညံ့သော လက်ကိုင်
ပဝါအဖြူလေးနှင့် ရွယ်မှုးက သူ့နဖူးစပ်ကို ဖွဖွလေးတို့ယူကာ
ချွေးသုတ်သည်။

ထိုဟန်ပန်လေးကိုပင် ဇင်ရဲ မျက်စိမလွှဲနိုင်ဘဲ ချစ်စနိုး
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ရုပ်ရှင်ထဲမှာဆိုရင်တော့ မင်းသမီးက မင်းသားကို

မိုးရွာပြီးစ ခဏကြာ

လက်ကိုင်ပဝါလေး ပေးတာပဲ မင်းတို့မြင်ဖူးမှာပေါ့၊ ငါတို့ဆရာဇင်ရဲကတော့ ပြောင်းပြန်၊ သူက မင်းသမီးကို လက်ကိုင်ပဝါပေးတာကွ၊ ဟား...ဟား”

“ဟာ...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းစမှာ ရွယ်မှုး အနေခက်မှာ ဇင်ရဲစိုးပါသည်။

“ဟိုမှာ...ရွယ်မှုးသူငယ်ချင်းတွေတောင် ထွက်လာပြီ”

အားတုံအားနာနှင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းရ၏။

ကျော်ဗလတို့က ပေါ်တင်စ၊ နေကြပြီ မဟုတ်လား။

သူက သဘောကျပေမဲ့ ရွယ်မှုးဖက်က ဘယ်လိုမှန်းမသိ

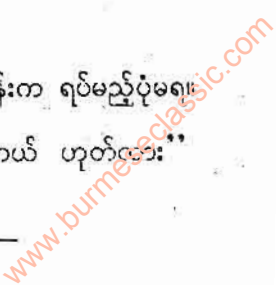
သေးဘူးလေ။

လျှောက်မနောက်ဖို့ ဇင်ရဲက ဘော်ဒါတွေကို မျက်ရိပ်ပြ

ရသည်။

ဒါလည်း ဒီကောင်တွေ ရပ်တန်းက ရပ်မည့်ပုံမရ။

“ဟာ...ပိညက်လည်းပါလာတယ် ဟုတ်သေး”

မျိုးတင့်ဆွေက ဝမ်းသာအားရ တအော်နှုတ်ဆက်ပါသည်။
ညွှန်မျက်နှာလေးက ရှက်ယောင်ဝဲဝဲနှင့်။

“တစ်ခုခုသွားစားရအောင်ဗျာ၊ ညွှန်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်ပါရ
စေ”

ပိညွှန်နှင့် သန္တာက အခုမှရောက်လာတာဖြစ်သည်။

“သံချိုရော...လာပါ။ အားလုံးပဲပေါ့၊ ညစာစားဖို့ ဖိတ်
ပါရစေဗျာ”

ဒီတစ်ခါတော့ အာသွက်လျှာသွက် ရဲတင်းသော သူငယ်
ချင်းတွေကို ကျေးဇူးတင်ရသည်။

ရွယ်မှုးတို့နှင့် တရင်းတနိုး ညစာစားဖြစ်ဖို့ ဆောင်ကြဉ်း
ပေးကြလို့ပါ။

+ + + +

ဝေရဲက ကက်ဆက်ကို ခပ်ဘိုးတို့ဖွင့်၍ စာရေးစားပွဲမှာ
ထိုင်ဖို့ရည်ရွယ်သည်။

သူစာမရေးဖြစ်တာ တစ်လခန့်ရှိနေပြီ။

စာရေးဖို့ထိုင်လိုက်တိုင်း သူစိတ်လေနေတာ ရွယ်မှူးဆီပဲ
အတွေးတွေက ရောက်ရောက်သွားသည်။

ဒီလိုတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်လည်း သူရပ်မနေနိုင်တော့ပါ။

ရွယ်မှူးကို ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၊ ပြန်မည်းစားတွေဝေ
လိုက်နှင့် ရှိနေသည်။

လမ်းလျှောက်တိုင်းလည်း လိုနေတာ ဘေးနားမှာကြင်နာ

သူပါ xxx

အခြားအတွဲလေးများ မြင်ယောင်ကာ ငါအားကျနေရုံ

လားxxx

ချစ်သူဘဝ တွေးလိုက်ရင်များ xxx စိတ်ညစ်တာကြာနေ

ပြီသီလား xxx နှလုံးသားလေးလည်း သိမ်းထားရ xxx

ဇင်ရဲအခန်းထဲမှာ ဝိုင်ဝိုင် သီချင်းသံက ခြံလွမ်းထား

သည်။

ဝိုင်ဝိုင်းသီချင်းတွေ သူကြိုက်သည်။ ။

စာရေးရင် သီချင်းလေးဖွင့်ပြီး ရေးရတာ သူပိုသဘောကျ

သည်။

ချစ်ရတာလေဟာနယ်မှာ...

ပါးလေးတွေဟာ မွေးများနေလား၊ အခုထိတော့ငါမသိ

ရ...

ဇင်ရဲသည် ရေးလက်စစာအုပ်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပေမဲ့ ဇာတ်
လမ်းက တစ်ဝက်ဟစ်ပျက်နှင့် ပြန်ဆက်ဖို့ အရှိန်က မရသလိုဖြစ်
နေသည်။ ခေါင်းထဲကို ဝင်လာတာက ရွယ်မှုအကြောင်းလားများ။

ဒီမှာ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းကလည်း အရေးကြီးနေပြီ။

မိုးရွာပြီးစ ခဏကြာ

ရွယ်မှုကို သူသတိရသည်။ တွေ့လည်း တွေ့ချင်နေသည်။

ရွယ်မှု သီချင်းတွေ ဖွင့်လွန်းလို့ အမေကတောင် ဒီသီချင်းတွေ တစ်နေကုန် နားထောင်နေပါလား သားရဲ့၊ ဘာလို့လဲဟဲ့ မေးနေပြီ။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့တော့ ဝိုင်ဝိုင်းပြောင်းဖွင့်ထားတာ။

သီချင်းသံလေး မကြားရတော့ ပိုတောင်တမ်းတမိနေသေးသည်။ သူမပုံစံလေးကို မြင်ယောင်လွမ်းဆွတ်နေမိသည်။

ရွယ်မှု အမူအရာလေးတွေ၊ မျက်လုံးအကြည့်လေးတွေက တစ်မျိုးလေး သူ သိပ်မဖတ်တတ်။

ရှေ့တိုးတော့မလို၊ နောက်ဆုတ်တော့မလိုလိုနှင့်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဣန္ဒြေရရ ရပ်မြဲလေးအတိုင်း ရပ်နေတော့မလို ခပ်အေးအေး ဆက်ဆံရေးလေးဖြစ်နေတတ်သည်။

ဇင်ရဲက ကိုင်ပြီးသားဘောလ်ပင်ကို ပင်န်ဟိုဒါခွက်လေးထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

စိတ်မပါဘဲနှင့် ရေးလို့ရဦးမှာမဟုတ်။

သူ ရွယ်မှုးဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသံလေးကြားရရင် စိတ်ချမ်းသာနိုင်သည်။

ဇင်ရဲက သူမရဲ့ ဟင်းနီဖုန်းနံပါတ်လေးကိုပဲ ခေါ်လိုက်

သည်။

ရွယ်မှုးက ဆံပင်ဖြီးနေရင်းက ဖားပွဲပေါ်ကမြည်နေသော

ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်သည်။

ဆရာဇင်ရဲရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပါလား။

ရင်ထဲနွေးခနဲ ဖြစ်သွားရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ပျော်သလို

လို ခံစားချက်လေးဖြင့် ရွယ်မှုးက သူတို့အခန်းထဲက ထွက်လို့

ရသော ဝရံတာလေးဆီ အလျင်စလို ထွက်လာလိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ရွယ်မှုး”

ဟုတ်တယ် ကိုဇင်ရဲ၊ ပြောပါ၊ ညက်လေးကတော့

အောက်ထပ်မှာ”

.ဇင်ရဲ စိတ်တိုသလိုဖြစ်သွားရကာ...

“ခင်ဗျားရဲ့ ညက်ညက်နဲ့မပြောဘူး”

“အို...သူက ကိုဇင်ရဲပရိသတ်လေ”

“ဒီမှာ ခင်ဗျားကို ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ်၊ အဲဒီညက်ညက်ကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မျိုးတင့်ဆွေက ဟိုးအစောကြီးက တည်းက ကျရှင်မှာလိုက်ကြိုက်နေတာကြာပြီ၊ ခင်ဗျားစေတနာရှိရင် ပြန်ပြောပြလိုက်၊ ဒါပဲ”

သူပြောပုံကြောင့် ရွယ်မှုး ပြုံးမိသည်။

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာတွေတောင် မေ့သွားပြီဗျာ”

“ဘာလဲ၊ စဉ်းစားလိုက်ပေါ့”

“ဒီညသာယာတယ်နော်... လလေးလည်းသာနေတယ်၊

ရွယ်မှုး အပြင်မထွက်ချင်ဘူးလား”

သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်က တစ်မျိုးပါလား။

ရွယ်မှုးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ပြီးမှ...

“သာယာတဲ့ညဆိုတော့ ကိုဇင်ရဲ စိတ်ကူးလေးတွေ ပို

ကောင်းနေမှာပေါ့၊ စာတွေများများရေးပေါ့”

“ဟာ...ရေးလို့မရလို့ ခက်နေတာ”

ရွယ်မှူးက တိတ်သွားသည်။

အဲဒါ ကျွန်မကြောင့်လို့ ပြောမလို့လား။

ရှင်...တဆိတ်မြန်မနေဘူးလား၊ ဒီလောက်အချိန်တိုလေး
သိကျွမ်းရုံနဲ့ ဖွင့်ပြောတော့မှာလား။

ဒါမှမဟုတ် ရွယ်မှူးကို လျှော့တွက်ထားရောသလားကွယ်။

“ရွယ်မှူး”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်သတိရလို့ ဆက်လိုက်တာပါ၊ အနှောင့်

အယှက်များ ဖြစ်သွားလား”

“မဟုတ်တာဘဲ”

“ဒါဆို စကားပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရည်းစားရှိလား”

ရွယ်မှုး ခပ်တိုးတိုးရယ်မိသည်။

“ကျွန်တော့်မေးခွန်းက ရယ်စရာဖြစ်နေလို့လား”

“အဲလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“သိချင်တယ်”

“ဘာလို့သိချင်တာလဲ”

“ရွယ်မှုးကိုယ်တိုင်ပြောတာ ကြားချင်လို့ပါ”

“ရှင်သိပြီးသားလား”

“သူငယ်ချင်းတွေ လာပြောတာတော့ရှိတယ်”

“ဘာတွေပြောတာလဲ”

ရွယ်မှုး ရင်တွေခုန်လာသည်။

“အတိတ်ဇာတ်လမ်းတွေပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီတော့”

“ကြားရတာ ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးပဲဗျ”

“ဘာတစ်မျိုးလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်မှုးနဲ့မှာ တူတဲ့အချက်လေးတွေရှိ

တယ်”

“မွေးနေ့ချင်းတူတာလား”

“အသည်းကွဲခဲ့တာရောပေါ့”

“ရွယ်မှု အသည်းမကွဲပါဘူးနော်”

“ဒါဆို သတိုးကို ခင်ဗျားလေး မချစ်ခဲ့ဘူးလား”

ဇင်ရဲနှုတ်မှ ထိုအမည်ကို ကြားရသောအခါ ရွယ်မှု

လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။

သူ့ကို မသိစေချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက သိနှင့်ပြီးပုံရသည်

“ပြောလေဗျာ...ဘာလို့ဟိတ်သွားတာလဲ”

“ကျွန်မက မေ့နေပြီရှင့်”

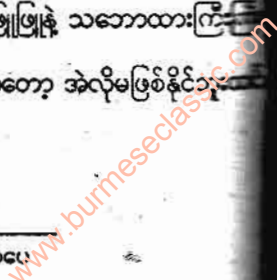
“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“သတိုးကို ရွယ်မှု အပြစ်မတင်ပါဘူး”

“ခွင့်လွှတ်ပြီး ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ သဘောထားကြ”

နောက်ဆုတ်ပေးခဲ့တာလား၊ ကျွန်တော်တော့ အဲလိုမဖြစ်နိုင်ဘူး

တယ်”

“အို...ရှင် ဘာလို့ သူ့အကြောင်းတွေပဲ ပြောနေတာလဲ
ဟင်”

“ရွယ်မှူး မကြားချင်ဘူးလား၊ ဆောရီး...အခုထိ ခံစား
ရတုန်းပဲလား”

“တော်ပါတော့ ကိုဇင်ရဲရယ်၊ အကျိုးမရှိတဲ့စကားတွေ
ဘာလို့ပြောနေကြမှာလဲ”

“ဒါဆို အကျိုးအမြတ်ရှိမယ့် စကားပဲ ပြောရမှာပေါ့၊
ဟုတ်လား”

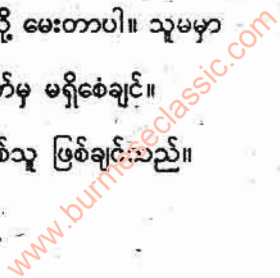
သူက ရယ်သံနှင့် ခပ်နောက်နောက်မေးသည်။

“မသိဘူး”

“ရွယ်မှူး စိတ်ရှုပ်သွားပြီ၊ အိုကေ...အဲဒီအကြောင်း ထပ်မ
မေးတော့ဘူး”

တကယ်တော့ ဇင်ရဲ သဝန်တို့မိလို့ မေးတာပါ။ သူမမှာ
ကိုယ့်ထက်ဦးခဲ့သူ၊ အရင်ဦးသူတစ်ယောက်မှ မရှိစေချင်။

ကိုယ်သာ ရွယ်မှူးရဲ့ အဦးဆုံးချစ်သူ ဖြစ်ချင်သည်။

သို့သော် ဘာမှမတတ်နိုင်။

နောက်ဆုံး ချစ်သူဖြစ်ရလည်း တော်ပါပြီ။ ကျေနပ်ဝမ်း
မြောက်ရမှာပါ။

“ကျွန်တော် ရွယ်မှူးနဲ့ စကားတွေအကြာကြီး ပြောချင်
တယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အခုပြောနေတာပဲ”

“ဖုန်းထဲကပြောရတာ မကြိုက်ဘူး၊ အပြင်မှာတွေ့ပြီး
ပြောချင်တာဗျာ၊ ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်ဆိုရင် ခဏထွက်ခဲ့လို့မဖြစ်
နိုင်ဘူးလား၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံတယ်ဆိုရင်ပေါ့”

ကြည့်လေ...ငြင်းရင် မယုံတဲ့သဘော ဖြစ်ရဦးမယ်။

“သိပ်လည်း နောက်မကျသေးပါဘူး၊ အခုမှ အစောကြီး
ရှိပါသေးတယ်”

“ဘယ်သူက နောက်ကျပြီပြောနေလို့လဲ”

“အား...ဒါဖြင့် ကျွန်တော် နောက်မကျသေးဘူးဘေ”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဪ... ကျွန်တော်တို့ အချစ်သစ်ရှာရင် မကောင်းဘူး
လားလို့၊ တိုင်ပင်ကြည့်တာပါ”

ဇင်ရဲက ပြုံးစိစိနှင့် စကားတောက်ကြည့်သည်။

“မကောင်းဘူး”

“ဘာလို့လဲ၊ ကောင်းပါတယ်”

“ရှင့်ဘာသာရှာပေါ့”

“နှစ်ယောက်လုံး ရှာရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်”

“တော်ပြီ”

ဇင်ရဲရယ်သံက ချိုရှုရှုနှင့် နားထောင်ကောင်းသည်။

ထိုရယ်သံမှာ ရွယ်မှူး ငြိတွယ်ရ၏။

ရွယ်မှူးလည်း သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စကားပြောရရင်
ရင်ဖိုနွေးထွေးရမည်ထင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဝိညာဏ်မခေါ်ဘဲ သွားရင် ကောင်းပါ့မလား။

အိမ်ခဏဆိုပြီး လစ်ရင်ရတာပဲလေ။

ရွယ်မှူး ဆုံးဖြတ်ပြီး သူနှင့်အပြင်ထွက်ဖို့ လက်ခံလိုက်

၁၉၄

ဆေးလေးနွယ်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

သည်။

“အိုကေ...ကျွန်တော် ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်လာ

မယ်”

သူ့အသံကြီးက ကျယ်လောင်မြူးတူးနေ၏။

+ + + +

ချောကလက်နှင့် ဆင်စွယ်ရောင် ရောစပ်ထားသော
နှစ်ထပ်ဂါဝန်လွင်လွင်လေးဖြင့် သူမဆင်းလာတာကို ဇင်ရဲကြည့်
ရင်း အသက်ရှူမှားရသည်။

ဆံပင်ဖွာလန်လန်လေးတွေကို စုပြီး ပိုနီတေးချည်ထား
သော မျက်နှာပေါ်သို့ ဆံစလေးတွေ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ကျနေပုံ
ထပ် အင်မတန် ကဗျာဆန်နေပါသည်။

စိုလက်သော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက ငေးနေချင်စရာ။
ဘယ်လိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာလေးမှန်းမသိ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မကြည့်နဲ့”

ရှက်စွာစွာအသံလေးက မူနဲ့သွားရသည်။

“ရွယ်မှူး အရမ်းလှလို့ကြည့်တာပဲ”

“မလှပါဘူး”

ဆန့်ကျင်စကားပဲ နှုတ်ကထွက်၏။

“ရွယ်မှူးအကြောင်းတွေ ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲ ထည့်မရေးနဲ့
ဦး”

“ရေးရမယ်လေ...ဒါကုန်ကြမ်းပဲ”

“အို...ဘာကုန်ကြမ်းလဲ၊ မုန်းလာပြီ”

“အောင်မယ်လေးဗျာ...မုန်းတဲ့စကားတော့ စ,ပြီးမပြော
လိုက်ပါနဲ့”

သူက အဖြစ်သည်းသည်းနှင့် တားမြစ်လေသည်။

သူ့ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရတာ အေးစိမ့်နေပေမဲ့ ရွယ်မှူးကို
လုံခြုံနွေးထွေးစေတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

သူ့နံဘေးနားထိုင်ရတာ အလိုလို ပျော်စရာကောင်းနေ
သည်။ အချစ်ဆိုသောအရာသည် နှလုံးသားထဲသို့ အသစ်တစ်ဖန်
ဝင်ရောက်လာတော့မှာလား။ သူ့ဆီမှ စီးကရက်နဲ့နှင့်အတူ ရေခဲမွှေး
နံ့လေးတစ်မျိုးပါ ရနေသည်။

သူ့ဆံပင်ထားပုံလေးက ရိုးသားသည်။ ရွယ်မှုးနံဘေးမှာ တော့ ဒီဇိုင်းစုံနှင့် ရောင်စုံဆံပင်အကြောင်းအကျားတွေသာ တွေ့နေရတာ။

တိုက်သပ်ရပ်သော သူ့ဆံပင်အနက်ရောင် ပျော့ပျော့လေးသည်ပင် ရွယ်မှုးအမြင်ကို ဆန်းသစ်စေသည်။

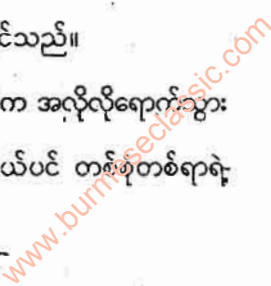
ဘေးတိုက် သူ့မျက်နှာက မေးရိုးဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် အလွန်ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာကျပုံမျိုး။

နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ပိရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းများက ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည်။

တဖြေးဖြေး အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လို့ အဘိုးကြီးဖြစ်လာရင် သူ့မျက်နှာအရေးအကြောင်းတွေဟာ ဘယ်လိုပြောင်းလဲလာမှာလဲ။

ရွယ်မှုး တွေးကြည့်ရင်း ရယ်ချင်သည်။

အဘိုးကြီးဆိုတဲ့ အချိန်အထိ စိတ်က အလိုလိုရောက်သွားတာ။ သူနှင့် ရွယ်မှုးကြားမှာ အမှန်တကယ်ပင် တစ်စုံတစ်ရာရဲ့

၁၉၈

ဆုလေးနွယ်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

သေချာမှုရှိနေသည်။

အရင်ဘဝဘဝရဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်တစ်ခုက ဒီမှာပြန်စပြီ။

တစ်နေ့တည်း တစ်ရက်တည်း လောကကြီးထဲကို

ဝင်ရောက်လာတဲ့ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်နိုင်မလားပဲ။ အတူလက်တွဲပြီး

ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံတွေ ပြုရဦးမည့်သဘောလား။

အတွေးတွေက အမှတ်မထင် အခေးကြီးအထိ ပြေးသွား

သည်။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင်

တဖြည်းဖြည်း ပြောပြသွားချင်တယ်”

“တဖြည်းဖြည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါမှ တစ်နေ့နည်းနည်း အကြာကြီး

ပြောရမှာ”

“တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်နဲ့ မှားနေပြီထင်တယ်”

“ကျွန်တော်ပြောရင် ယုံချင်မှယုံမယ်၊ ကျွန်တော်လေ

ရွယ်မှူးကို အိမ်မက်ထဲမှာ အရင်တွေ့တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ခေဘင်

www.burmeseclassic.com

အဲဒီအိပ်မက်ကို ကျွန်တော်ပြောပြတယ်။ အသည်းပုံကိတ်နှင့်လေးကို မွေးနေ့မှာ အတူတူလှီးကြတယ်။ ပြီးတော့ ရွယ်မှူးက ကျွန်တော့် ပန်းကို မှီပြီး လမ်းလျှောက်ကြတယ်”

“အို...မဟုတ်တာ”

ရှက်စနိုး ငြင်းဆန်မိ၏။

“အိပ်မက်ပဲ...မက်ချင်တာတွေ လျှောက်မက်မှာပေါ့၊ ဒါများ ရွယ်မှူးဖြစ်ရောလား၊ ရှင်ရည်းစားသောင်းတွေဟာတွေ ပိုဖြစ် နိုင်မှာ သိရဲ့လား”

မျက်စောင်းရွယ်လျက် ပြန်ချေ့မိသည်။

သူကပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မပုလဲ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ရွယ်မှူးမှ ရွယ်မှူး အစစ်ပဲ”

“မပုလဲဆိုတာက”

“ရွယ်မှူးပြောတဲ့ အဟောင်းတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“မသိဘူး”

“အပျိုပဲလား”

“သူအိမ်ထောင်ကျပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့သားအမိလည်း အဲဒီရပ်ကွက်ကနေ အိမ်ပြောင်းလာတာပဲ။ သူ့သတင်း ဘာမှမကြားဘူး။ စိတ်လည်းမဝင်စားတော့ဘူး။ ရွယ်မှူးလို ကျွန်တော် သဘောထားမကြီးနိုင်ဘူး။ သူနဲ့ မတော်တဆတောင် လာမကြုံချင်ဘူး။ ရှုပ်တယ်”

“သိပ်စိတ်နာတယ်ဆိုရင် သိပ်ချစ်ခဲ့လို့ဖြစ်မှာပဲ”

သူက ကားမောင်းရင်း ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး မှ ရှေ့တူရူကို မျက်နှာပြန်လှည့်သွားသည်။

“ရွယ်မှူးထင်တာ မှားတယ်။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ ကျွန်တော် အခုမှသိတာ။ အခုမှ တကယ်ချစ်တတ်လာတာပါ”

“နောက်တစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီလို့ ပြောလာလား။ အသစ်တွေ့တော့ ဒီလိုပဲပြောရမှာပေါ့။”

ရွယ်မှူး ပြောပုံလေးကတစ်မျိုး။

ကိုယ်ချစ်တာ ရိပ်မိနေပြီလား...ရိပ်မိမှာပါ။

ဇင်ရဲ ရင်တွေ အခုန်မြန်လာသည်။

နှစ်ယောက်အတူတူရှိနေတဲ့ ဒီကားပေါ်က သူမဆင်းချင်။

စကားပြောရင်း ကားကိုသာ တစ်ချိန်လုံး စွပ်မောင်းနေ

မိသည်။

“အခုဘယ်သွားဖို့လဲဟင်”

“ဟုတ်သားပဲ...ရွယ်မှုး ဘယ်သွားချင်လဲ”

“ကိုဇင်ရဲသဘောပဲ”

ပြောပုံလေးက ရင်ထဲ ကြည်နူးလိုက်တာကွာ။

“ကျွန်တော့်သဘော...ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်နေရာမဆို လိုက်ရဲတယ်ပေါ့”

“အို...စာရေးဆရာရယ်၊ အဲဒီလိုတော့ အဓိပ္ပာယ် မကောက်နဲ့ဦးပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်ရမလဲ”

“မသိဘူး”

ရွယ်မှူး နှုတ်ခမ်းစုမိတော့သည်။

ဘယ်လိုလူကြီးမှန်း မသိပါဘူးနော်။

ထိုအချိန်မှာ ကားပေါ်က မဆင်းချင်သော ဇင်ရဲဆန္ဒ ပြည့်သွားပါသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးရွာလာတာ။ အခုတလော ရန်ကုန်မှာ မိုးနေ့တိုင်းလိုလို ရွာနေသည်ထင်သည်။

“ဟော...ကြည့်စမ်း မိုးရွာလာပြီ၊ ရွယ်မှူးတို့ ပရိုမိုးရှင်း ပွဲတုန်းက မိုးမရွာတာ ကံကောင်းလို့နော်၊ အခုနောက်ပိုင်း မိုးသည်း လာတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

ဇင်ရဲက ကားဝိုက်ပါကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ရေသုတ်တံက မှန်ပေါ်က ရေတွေကို စည်းချက်မှန်မှန် သုတ်ချနေတာသည်လည်း သူ့မြင်ကွင်းမှာ ဆန်းနေသည်။

မိုးတွေတဝါတဝါ ရွာနေတာလည်း ပျော်စရာ။

နံဘေးမှာ ရွယ်မှူး ရှိနေရုံနှင့်ပင် လောကကြီးက သာယာ

မိုးရွာပြီးစ ခဏကြာ

စိုပြေ နေပျော်ဖွယ်ရှိလွန်းစွ။

“ရွယ်မှုး သတိုးနဲ့ပြတ်သွားတုန်းက အတော်ငယ်ဦးမှာ ပေါ့နော်”

“ရှင်”

သူမေးခွန်းကြောင့် ကားပြင်ကို ကြည့်နေမိသော ရွယ်မှုး က သူဖက် မျက်နှာပြန်လှည့်လာရသည်။

“ငယ်တဲ့အချိန်မှာဆိုတော့ မဖြေသိမ့်တတ်ဘူးလေ၊ ခံစားမှုကို ပုံကြီးချဲ့တတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ကိုဇင်ရဲတုန်းကရော”

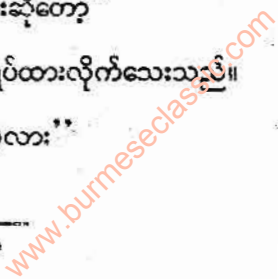
“ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘီယာသွားသောက်ပစ်လိုက်တယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

“ရွယ်မှုးကတော့ မိန်းကလေးဆိုတော့”

သူက ပြောလက်စကို ခဏရပ်ထားလိုက်သေးသည်။

“ငိုမှာပေါ့နော်...ရွယ်မှုး ငိုခဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“မညာပါနဲ့ဗျာ”

သူမက မျက်နှာလေးစွဲသွားပြီး...

“မိုးအရမ်းသည်းတယ်နော်...မောင်းလို့ဖြစ်ရဲ့လား”

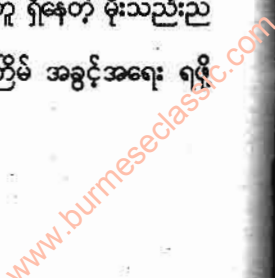
“ခဏရပ်ထားလိုက်မယ်”

ဇင်ရဲက လူရှင်းသူရှင်းသော သမ်းနံ့ဘေးမှာ ကားကို ပလက်ဖောင်းနား ကပ်ရပ်လိုက်ပါသည်။

ကားစတီယာရင်ကို လက်ဝါးနှင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်ရိုက်ကာ သူစိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

အပြင်မှာ တကယ်လက်တွေ့ကျကျ ရည်းဖားစကားပြောရတာ သူ့စာအုပ်ထဲက ဇာတ်လိုက်တွေပြောသလိုတော့ မလွယ်တာ အမှန်ပဲ။

သို့သော် ဒီလိုနှစ်ယောက်တည်းအတူ ရှိနေတဲ့ မိုးသည်းညမျိုးမှာမှ ဖွင့်မပြောဘူးဆိုရင် နောက်တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေး ရရှိဘယ်လောက်ထပ်စောင့်ရမလဲမသိနိုင်။

မိုးရွာပြီးစ ခဏကြာ

အခွင့်အရေးဆိုတာ ခဏခဏရဖို့မလွယ်တာ ဇင်ရဲ
ကောင်းကောင်းသိသည်။

သွယ်ဝိုက်တဲ့ ဇာတ်မျောပုံစံလည်း သူမလုပ်နိုင်။

ဒီအဆိုတော်မလေး ချစ်စရာကောင်မလေးကို သူစိတ်မချ
ပါ။ သူများဦးသွားမှာစိုးသည်။

သူမဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ ဖြစ်ကိုဖြစ်လာမှာပါဟု တစ်ထစ်ချ
မယုံရဲပါ။

စိတ်ထဲထင်ပေမယ့် ပြောလို့မရဘူးလေ။

ထင်တာတွေ မဖြစ်ခဲ့ရင် သူဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“ကျွန်တော်ရေးနေတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ကောင်မလေးက
အဆိုတော်ပဲ၊ အခုခေတ်လို မိန်းကလေးအဖွဲ့တစ်ခုထဲက အလှဆုံး
ကောင်မလေးပေါ့”

ရွယ်မှူးက မျက်မှောင်ကုပ်လေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ရွယ်မှူးအကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဇင်ရဲတစ်ချက်ရယ်မိသည်။

“သူကတစ်မျိုးပဲ၊ အချစ်ကိုမယုံကြည်တဲ့ ကောင်လေးဆီကို တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ရောက်လာတယ်။ ကောင်လေးက သူ့ကို မမှန်းရဲပါဘူး။ သူက မျက်နှာပွင့်တယ်လေ၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုလည်း ရှိတော့ အများက စိတ်ဝင်စားတယ်မဟုတ်လား။ သူ့အပြုအမူလေးတစ်ခုကို ကောင်လေး သိပ်စွဲလမ်းသွားတယ်။ ကောင်လေး သူ့စိတ်တွေ သူ့မထိန်းနိုင်ဘဲ အဲဒီကောင်မလေးကို ကြိုက်မိရောဆိုပါတော့”

ရွယ်မှုးက မျက်နှာလေး ငုံ့ချလို့ ငြိမ်သက်သွားရသည်။။

ရင်ထဲမှာတော့ ဝုန်းဒိုင်းကျအောင် ခုန်ပေါက်ဆူညံနေရသည်။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း စိုရိနေသော သူ့မျက်လုံးတွေကို ရွယ်မှုး ရင်မဆိုင်ရဲ။

အဲဒီမျက်လုံးကို နားလည်ခံစားမိတာနှင့် သူ့ချစ်နေပြီဆိုတာ ရွယ်မှုး သိပါပြီ။

“ကောင်လေးက နည်းနည်းညှိတယ်ဗျ၊ ကောင်မလေး သူ့ကို ပြန်ချစ်ပါ့မလားလို့လည်း ကျိတ်ပြီး စိုးရိမ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့

ကောင်မလေးက ရိပ်မိပုံရပါတယ်။ ဒါတမင် မသိဟန်ဆောင်ပြီး သူက ခပ်တည်တည်နဲ့ပေါ့။ သူက တင်းမာနိုင်မယ်လေ၊ သူက ကောင်လေးချစ်တာကို သိနေပြီကိုး။ ကောင်လေးခမျာတော့ ချစ်နေရတဲ့သူဆိုတော့ ကောင်မလေးမျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ပေါ့ဗျာ။ ရည်းစားစကားလည်း မပြောရဲ၊ ပြောရင် အဟားခံရမလား ဘာညာတွေးကြောက်တာပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဇင်ရဲသည် စကားပြောရင်း သူမအမူအရာကိုလည်း အကဲခတ်ရပါသေးသည်။ ဇာတ်လမ်းပြောနေတာပဲ အရေးမကြီးပါဘူးလို့ သဘောထားပြီး သာမန်ကာ လျှံကာ နားထောင်နေမှာစိုးသည်။

သူ့မှာက ရင်ထဲက အစစ်အမှန် ခံစားမှုတွေ ဖွင့်အံ့ရေရွတ်နေရတာပါ။

“ချစ်စရာကောင်းလွန်းတော့လည်း စိတ်မချဘူး”

“ရှင်”

“ဝတ္ထုထဲက ကောင်မလေးကိုပြောတာပါ”

“သြော်...သြော်”

ရွယ်မှုး ပြုံးချင်လာသည်။

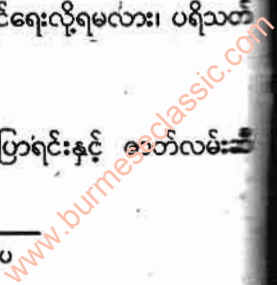
ဟွန်း...မပြောရဲလို့ပေပဲ။

“ဒါဆို ကိုဇင်ရဲ ဇာတ်ကောင် ယောက်ျားလေးက ပျော်
ညံ့တဲ့သဘောပေါ့နော်”

“ဟာ...မပျော်ညံ့ပါဘူး၊ ဘာလို့ ပျော်ညံ့ညံ့ဖြစ်ရမှာလဲ၊
ကျွန်တော့်ဇာတ်လိုက်တွေဟာ အမြဲတမ်း အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူရဲ
ကောင်းတွေပဲ၊ ယောက်ျားပီသပြီး ရုပ်ရည်လည်း ခန့်ညားတယ်၊
ရုပ်မချောရင်တောင် ခန့်တော့ခန့်ရမယ်၊ လူဆိုးဖြစ်နေရင်တောင်
သစ္စာရှိပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူဆိုးမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့
ဇာတ်လိုက်မပြောနဲ့ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ဗီလိန်တောင် အောက်တန်း
မကျဘူး၊ သူ့ရဲ့ဗီလိန်သိက္ခာလေးတော့ ရှိရမယ်၊ ပစ်စလက်ခတ်
ကျွန်တော်မလုပ်ဘူး”

“ဒါကတော့ ရှင့်အကြိုက် ရှင်ရေးလို့ရမလား၊ ပရိသတ်
ကြိုက်အောင် ရေးရမှာပေါ့”

ဇင်ရဲ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြောရင်းနှင့် ဇာတ်လမ်းဆီ

ရောက်သွားဦးမည်။ ဒီကောင်မလေးလုပ်တာနှင့် လမ်းကြောင်းတွေ ပြောင်းပြီး ဖိလင်တွေပျက်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်တွေပါ ပျောက်သွားလို့ မဖြစ်။

သူ့ကို တမင်ပညာပေးရင်ဒုက္ခ။

“အခုန ကျွန်တော်ပြောတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ဇင်ရဲက မျက်ခုံးလေးကို လက်သန်းနှင့်ကုတ်ကာ ပြန်အစ

ဖော်သည်။

“ဪ...ကောင်မလေးရိပ်မိတဲ့အကြောင်း”

မရိပ်မိဘဲရှိမလား...။

ဒင်းဖက်က ဒီလောက်သိသိသာသာ ပိုးနေတာပဲဥစ္စာ။

ဒါကို ဖုံးကွယ်ချင်သေးလို့လား။

“ဟုတ်ပြီဗျာ...ကောင်လေးက သိပ်ချစ်နေတယ်၊ ရင်ထဲ

မှာ မျိုသိပ်ထားလို့ မရတော့အောင် ချစ်နေပြီဆိုတော့ သူဖွင့်ပြောမှ

ဖြစ်တော့မယ်လေဗျာ၊ အဲဒါ သူတို့နှစ်ယောက် မိုးရွာထဲမှာ ကား

လေးမောင်းလာရင်း မိုးကသည်းတယ်ဗျာ၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖွင့်ပြော

လိုက်တယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...မကောင်းဘူး”

ရွယ်မှူးစကားကြောင့် ဇင်ရဲမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားရသည်။

“ကောင်းပါတယ်...ပြောလိုက်မယ်”

“မပြောသင့်ဘူးလေ၊ ကောင်မလေးက ယုံလို့လိုက်လာတာမဟုတ်လား”

“ယုံတယ်ဆိုမှတော့ သူလည်းချစ်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မချစ်ပါဘူး”

“ချစ်လိုက်ပါ ရွယ်မှူးရယ်”

“အို...ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီကူရှင်ဖက် ရှင့်လက်ရောက်လာတာလဲ၊ ဇာတ်လမ်းကိစ္စပြောတာ အေးအေးဆေးဆေးမဟုတ်ဘူး”

“ဇာတ်လမ်းတော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက ဇင်ရဲရဲ့ အကြောင်း၊ ဇင်ရဲချစ်တဲ့ကောင်မလေးကို ချစ်ခွင့်တောင်းတဲ့အခန်းလေဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဇင်ရဲက သူမပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်ချင်

သလို လက်ကြီးဝဲလာရပါသည်။

ရွယ်မှူးက ကူရှင်မှာ ကျောပြင်ကို ခွာရင်း ရှေ့ဖက်သို့ ငိုက်ချကာ ရှောင်တိမ်းရင်း သူ့ကို နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်၍ စောင်းငဲ့ ကြည့်ပါသည်။

အချစ်တွေ ပြည့်ဝပျော်ဝင်နေသော သူ့အကြည့်ခပ်နွေးနွေးက တကယ်ပဲ ရင်တုန်ချင်စရာပါ။

“ရွယ်မှူးကို ချစ်နေတယ်၊ မွေးနေ့လက်ဆောင် လာပေးတဲ့ နေ့ကတည်းက ကျွန်တော်ချစ်သွားမိတယ်”

“အဲဒါ ရွယ်မှူး မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ ပိညက်ပေးတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့ကို ရွယ်မှူးတစ်ယောက်တည်း ရောက်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချိတည်း ပြုစားခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုယတြာချေလိုက်လည်း မသိဘူးဗျာ”

“အံ့မယ်...မယ် သူ့ကိုပဲ ယတြာချေရဦးမယ်၊ ဟွန်း”

“ဒါဆို စေတနာမေတ္တာ အစစ်အမှန်ပဲပေါ့”

ရွယ်မှူးက မျက်စောင်းရွယ်လေသည်။

ဧည့်သည်က အသည်းယားပြီး သူမအနား ပိုတိုးကပ်လိုက်
သည်။

“ကျွန်တော့်ဖက်က ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးပြီ၊ ရွယ်မူး
ဖက်က ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေတာ ဝန်ခံဖို့ပဲ ကျွန်တော့်တယ်”

“အမယ်...လာ...လာချည်သေး၊ ချစ်နေတာပဲ ဝန်ခံရ
ဦးမယ်၊ တော်တော်ဆရာကြီးလုပ်တဲ့ စာရေးဆရာပါလား”

အသံခပ်ဆတ်ဆတ်လေးနှင့် တုံ့ပြန်ရင်း ရွယ်မူး တင်းသွား
၏။

“တော်ပြီ...ကျွန်မပြန်မယ်”

“ဟာ”

ဖျတ်ခနဲ ကားတံခါးဖွင့်တော့ ဧည့်သည် မျက်လုံးပြူးသွား
သည်။ ငါတော့ ရည်းစားစကားပြောနည်း မှားပြီဟု ခေါင်းကြီး
သွားရသည်။

“ရွယ်မူး”

သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲပေးမဲ့ မမီ။ မြန်ဆန်သွက်လက်သော

သူမက မိုးရွာထဲကို ဆင်းသွားပြီ။

သူ့ကားရှေ့ကနေ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဆက်တောက် ဆက်တောက်နှင့် ခြေဆောင်လျှောက်သွားတာကို သူကြည့်နေမိ သည်။

နောက်မှ သတိရပြီး ဇင်ရဲ ကားထဲကဆင်း၍ သူမနောက် သို့ ပြေးလိုက်ရသည်။

“ဟိတ်...ရွယ်မှုး”

မိုးရွာနေတာကို သူမ ဂရုမစိုက်။

ဇင်ရဲသည် မျက်နှာငယ်နှင့် သူမနားကပ်သွားရင်း...

“ခဏနေပါဦး...ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ မိုးတွေရွာ နေတယ်ဗျ”

“သိသားပဲ”

“စိုကုန်ပြီ”

“စိုစို”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

ရွယ်မှူးက သူ့ကိုမကြည့်။

ဒီတစ်ခါ အကြီးအကျယ်မှားသွားပြီဟု ဇင်ရဲ နောင်တရ
သည်။

ကောင်မလေးဆီက အဖြေရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါလား။

ဒီကြားထဲ ကားထဲက ဆင်းပြေးရတဲ့အထိဆိုတော့
ရုပ်ပျက်လွန်းသည်။

သူ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် အလွန်အားနာသွားရသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ...ခင်ဗျားမကြိုက်ရင် ဘာမှ
မပြောတော့ပါဘူး၊ မရက်စက်ပါနဲ့ ရွယ်မှူး၊ ကျွန်တော် လူကြမ်း
မဟုတ်ပါဘူး”

ရွယ်မှူး ခြေလှမ်းတော့ နှေးသွားရပါသည်။

သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်တော့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသည်။
မျက်နှာမှာ ရှက်ခြင်း၊ အောင့်သက်ခြင်းတို့နှင့် ပျက်ယွင်းမှုန်တည်နေ
ပါသည်။

ကောင်းတယ်...မှတ်ထား၊ လူကိုလျှော့တွက်ချင်ဦးလေ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက အချစ်ကို လွယ်လွယ်ရမယ်ထင်နေ
တာကိုး။

ဒီလိုအခက်အခဲနဲ့ အဆင်မပြေမှုလည်း ရှိတတ်တယ် ဆရာ
ကြီးရဲ့။

“လာပါဗျာ...ကားပေါ်ပြန်တက်ပါ၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်
ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်သိက္ခာကို နည်းနည်းတော့ ယုံပေးပါ”

“မယုံပါဘူး”

“ဟာ”

“ရှင် ရှေ့ကလျောက်”

“ဗျာ”

သူမ မျက်နှာထားနှင့် စကားသံကို ဇင်ရဲ့ နားမလည်နိုင်
အောင် ဖြစ်မိသည်။ သူ့လေ့လာဖတ်ရှုထားတဲ့ စာအုပ်တွေထဲက
မိန်းမသားတွေရဲ့ သဘောလက္ခဏာဟာ အပြင်က ရွယ်မှုနှင့်
လုံးဝမတူတာတော့ သေချာသည်။

“ကားပေါ်ပြန်တက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချောလို့ရသွားတာ ကျေးဇူးတင်ရမည်။

ဇင်ရဲ့ ဝမ်းသာအားရ ကားဆီပြန်လှည့်လျှောက်ပါသည်။ သူမပါလာ

ရဲ့လား နောက်ဖက်သို့လည်း မသိမသာ သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရ

သေး၏။

နေရင်းထိုင်ရင်း နှစ်ဦးသား မိုးရေနှင့်စိုကုန်ရပြီ။

သူမက ကားထဲ ခပ်တည်တည်ပြန်ထိုင်သည်။

စိုသွားသော ဆံစလေးတွေကို လက်ဖျားလေးနှင့် အသာ

အယာ ကိုင်ကြည့်သည်။

“ရှင်လည်း မိုးရေစိုသွားပြီ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရပါတယ် ရွယ်မှုး”

“ဆံပင်တွေသုတ်လိုက်ဦး၊ ဒီမှာ ရှင့်ရဲ့လက်ကိုင်ပဝါ”

သူမက လက်ကိုင်ပဝါအဖြူလေးကို ပြန်ထုတ်ပေးသည်။

ဇင်ရဲ့ယူပြီး ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။

သူမဖက်ကို မကြည့်တော့ဘဲ ကားစက်နှိုးသည်။

ဪ...ဒါက စိတ်ဆိုးတဲ့ရုပ်ကြီးပေါ့။

သူ့အောက်သွားပြီဆိုပြီး ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ဦး။

အောင့်သီးအောင့်သက်နှင့် ရှူသိုးသိုးမျက်နှာကြီး။

ရွယ်မှုးပြုံးရင်း လက်ကိုင်ပဝါခေါက်လေးကို ပြန်ဆွဲယူ

ကာ ဖြန့်မိုးပြီး သူ့ဆံပင်တွေကို ရေသုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကားစက်နှိုးဖို့ သော့ကိုကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်က တအံ့

တသြပြန်ရုပ်လာသည်။

ရွယ်မှုးကို မယုံနိုင်သလို သူ့ကြည့်၏။

မျက်လွှာချလိုက်တော့ သူက ဝမ်းသာအားရနှင့် ရွယ်မှုး

လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေရက်သားနဲ့ဗျာ၊ လူကိုစိတ်ဓာတ်ကျ

အောင်လုပ်တဲ့ ကောင်မလေး။”

အားတက်သရော စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သူမကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲ

သွင်းပါတော့၏။

“အို”

ရွယ်မှူး သူပုခုံးမှာ ခေါင်းမှီလိုက်သည်။

“ပျော်လိုက်တာဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဘာလို့များ မိုးရေထဲဆင်းပြေးရတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုကြောက်လို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုဘာလို့လဲ”

“ရွယ်မှူး ရှင့်ပုခုံးမှာ ဒီလိုမျိုး မှီလိုက်မိမှာစိုးလို့”

“ဟောဗျာ...တကယ်လား”

“အင်း”

“အခု ကျွန်တော်တို့ ချစ်သွားပြီ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ”

“ရွယ်မှူးရယ်”

ဇင်ရဲ သူမကို မချင့်မရဲ တင်းတင်းသိမ်းဖက်ကာ မိုးစက်ကဲ့ စိုစွတ်နေသော ပါးပြင်မို့မို့လေးကို အားပါးတရ မွတ်သိပ်စွာ မိမ်းရှိုက်မိသည်။

“ချစ်လား”

သူမမဖြောင့် ငြိမ်နေတော့ လည်တိုင်လေးကို ပွေ့ယမ်း
နမ်းပစ်လိုက်သည်။

ရွယ်မှုးက အသည်းယားစွာ ရယ်ရင်း တွန့်လိမ်ရုန်းဖယ်
သည်။

“ဖယ်ကွာ”

“ချစ်တယ်လို့မှမပြောရသေးတာ”

“ပြောပါဘူး”

“ပြောပါဗျာ...ကြားချင်လို့ပါ”

“အစကတည်းက အညှာလွယ်တယ်ထင်မှာစိုးလို့ကို
အဖြေမပေးတဲ့ဥစ္စာ”

“မထင်ပါဘူး”

“ထင်မှာပါ”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်လုံးဝ အထင်မသေးဘူး”

“ဟင့်အင်း”

“Black Diamond အဖွဲ့ထဲက ရွယ်မှုးက ကျွန်တော့်

ရည်းစား စကားပြောပြီး ငါးမိနစ်အတွင်း အဖြေချက်ချင်းပေး
တယ်ဗျာလို့ ပြန်မပြောဘူး။ စိတ်ချ စာအုပ်ထဲလည်း ထည့်မ
ရေးပါဘူး။ ဘယ်သူမှမသိစေရဘူးနော်”

“အို...သွား”

ဇင်ရဲစကားကြောင့် ရွယ်မူးက ရှက်စနိုးနှင့် သူ့ရင်ဘတ်
ကို လက်သီးလေးဆုပ်ကာ တဘုန်းဘုန်းနှင့် အဆက်မပြတ် ထုရိုက်
တော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေက အလွန်
ဆန်းကြယ်မြန်ဆန်သည်။

ဒီမိုးမရွာခင်က သူတို့နှစ်ဦး သူစိမ်းတွေအဖြစ်သာ ရှိသေး
သည်။

မိုးတွေ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေချိန်ဟာ ဘယ်
လောက်ရှိမလဲ။ သိပ်မကြာပါဘူး။

ဟော...အခုတော့ မိုးစဲသွားပြီ။

မိုးရွာပြီးစ ခဏကြာ

မိုးစဲသွားတဲ့အခါ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း သာမန်မိတ်
ဆွေမဟုတ်တော့ဘဲ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီလေ။
ရင်ခုန်စရာမကောင်းဘူးလား။

ဆုလေအောင်(ရန်ကင်းကဏ္ဍသိုက်)

၂၂၁

၂၂၁